

Wason
AP 215
T924 +

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT : VŨ MỘNG LONG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN
 THƯ KÝ : ĐINH TIẾN LUYỆN
 PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG

T U Ẩ N B Á O R A N G À Y T H Ứ N Ă M

Tòa soạn, trị sự : 286 Công Lý Saigon III

Nhà in, địa chỉ liên lạc : 9B15 Thánh Mẫu, Chí Hòa

Hộp thư : 1146 — Điện thoại : 40822

V Ă N

người về phố biển
 ngủ dưới mi người
 có một thời đề nhớ
 những giọt sương cho buổi sáng buồn
 lak, một chuyến đi
 những đường mây quên

DUY NGUYỄN
 TRẦN NGHI
 THU DUY
 P. AN
 NGUYỄN ĐÌNH HIẾU
 NGUYỄN THỊ VÔNG VANG

T H Ơ

ngữ luân. nguyên thương hoài. thoại kha tú. trần xuân an.
 nguyên thiên nghi. phượng du. đặng như đăng. hoài mặc thanh.
 nguyên ngọc hoàng. trầm thủy du. phạm ngọc sao biển. hoàng
 trần. nguyên đăng hà.

TRUYỆN DÀI

anh chi yêu dấu
 mưa nguyệt cầm
 một chút mưa thơm
 người con gái mất nai

ĐINH TIẾN LUYỆN
 TỪ KẾ TƯỜNG
 MƯỜNG MÁN
 KIẾN VÀNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

biết một biết mười
 چاپ phở
 bệnh mới lớn
 bạn ngọc và tuổi ngọc
 giới thiệu những cây bút tuổi ngọc
 những người thơ mới
 tuổi ngọc và bạn ngọc

NGUYỄN THẾ
 TỒ HỢP KIẾN
 NGUYỄN TUẤN ANH
 BẠN NGỌC
 TUỔI NGỌC
 NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG
 TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

tuần lễ từ 24-5-73 đến ngày 31-5-73 | số 103 | năm thứ hai | giá 80đ.

GIÃ TỪ MỘT THỜI BẮT ĐẦU MỘT THỜI

Như chúng tôi đã thông báo, và cũng dễ như một thông lệ, Tuổi Ngọc tuần tới sẽ là số báo 100 trang. Tuổi Ngọc kỷ niệm Đệ Nhị Chu Niên là một cố gắng hơn mọi cố gắng từ trước tới nay của anh em Tòa soạn. Trong năm qua chúng tôi có thông báo vài lần khác về những số báo đặc biệt nhưng rồi cuối cùng cũng bị vùi dập bởi những khó khăn. Bạn ngọc đã không muốn nghe than thở nên chúng tôi cố gắng tránh được, trong những số báo vừa qua vắng thư Tòa soạn cũng vì lý do đó. Nhưng sự cố gắng của chúng tôi cũng chỉ có giới hạn, dù có thừa thiện chí chẳng nữa, bởi không thể vượt thoát được những khó khăn chung mà làng báo đang phải gánh chịu. Sau số Kỷ Niệm Đệ Nhị Chu Niên, từ số 105 Tuổi Ngọc sẽ đổi khổ. Đang từ cỡ 16x24 xuống thành cỡ 15x21. Một điều không được, sau khi Tòa soạn họp bàn kỹ lưỡng đã phải quyết định như vậy. Vì, hoặc là phải tăng giá bán, hoặc là phải đổi thành bán nguyệt san thì cả hai cũng không là điều chúng tôi muốn. Sự đổi khổ là điều ngậm ngùi nhất trong những thăng trầm của hai năm qua mà Tòa soạn phải . . . nghiêng rặng, nhắm mắt chịu đựng. Vì khổ giấy 1m x 0m,65 mà Tuổi Ngọc đang in đã tăng giá rất cao mà lại còn rất khó mua, và đe dọa sẽ còn nhiều khó khăn khác nữa. E rằng khi đó chúng tôi cựa mình không kịp, sẽ đưa tới cảnh thảm là mình phải tự chôn vùi tờ báo của mình. Dĩ nhiên là điều mà Tuổi Ngọc không muốn và bạn ngọc cũng không muốn. Sự đổi khổ này hẳn làm buồn lòng nhất là các bạn thích đóng tập báo, như thế tập 10 sẽ dày gồm 14 số và từ tập 11, trong tủ sách của các bạn sẽ có một sự thấp xuống không đẹp mắt chút nào hết. Ấu đó cũng là một điều ngậm ngùi. Giã từ 104 số để từ số 105 Tuổi Ngọc sẽ thu mình lại. Tuổi Ngọc hứa là sẽ chỉ thu mình lại trong một thời, đến khi nào bầu trời quang đãng sáng sủa hơn chúng tôi sẽ trở lại khổ cũ. Và như thế bước sang năm thứ ba, chúng tôi sẽ còn có rất nhiều những lời hẹn đang đợi ở thêm cửa.

BẠN NGỌC

và

tuổi ngọc

Tuổi Ngọc vẫn sống, không chết đâu, là một người linh nghèo như tôi mà Tuổi Ngọc vẫn xếp chồng từng số. Những ngày còn ở rừng vẫn đặn tiếp tế mua. Và tôi nghĩ rằng các cô, cậu học trò, nhin tiền ăn quà, cũng là dư thừa; can đảm lên Tuổi Ngọc, làm văn nghệ là rách rồi. Đồng ý chứ!

Tôi xin dứt lời bằng câu chúc đẹp nhất gửi về Tuổi Ngọc, ở đó không hận thù như người lớn, bon chen phiền phức cho tôi còn nhìn thấy tuổi ngọc mình bay nhẩy trước mắt, trong giấc mơ. Ôi! Ngày xưa còn bé.

Tái bút: Viết bằng tay trái! (tay mặt đã gửi lại cho núi rừng rồi). Rán đọc trong sự thần tình nghe.

MỘT ĐỌC GIẢ LÍNH (Phố Biên)

Lúc trước thương TN bao nhiêu, giờ đây cháu cảm thấy ghét bấy nhiêu. Cháu biết tại sao không? — Vì TN đề nhiều địa chỉ quá. Nào là hộp thư 1146, nào là 286 Công Lý, vân vân... làm cháu cứ sợ thất lạc hết thư và bài vở... Nhiều lúc tức quá cháu định nghĩ chơi với TN nhưng sao nhìn đến bìa báo TN cháu không thể thực hiện được ý định đó. Cháu không biết tại sao T.N có một sức quyến rũ kỳ lạ.

NGUYỄN THỊ TIÊU MY (Ninh Hòa)

— Chỉ gửi thư về một địa chỉ duy nhất: Hộp thư 1146 Sài Gòn.

Sao cứ nghe TN than hoài, chuyện của một người chống gậy mà đi: bắt em cũng nơm nớp trông theo. Một buổi sáng nào đến chốn thân quen biết mình không còn cầm trong tay những yêu thương của TN, chắc lòng sẽ buồn như khi chợt biết đã đánh rơi đầu mất thân yêu.

NGUYỄN MÂY THU (Sài Gòn)

T
N

TUỔI NGỌC 104 KỶ NIỆM ĐỆ NHỊ CHU NIÊN, ĐẶC BIỆT 100 TRANG 100 ĐỒNG. MỘT SỐ BÁO TÂM TÌNH HẰNG NĂM ANH EM TÒA SOẠN GỬI ĐẾN BẠN ĐỌC. ĐÂY ẤP NHỮNG KỶ NIỆM BUỒN VUI. VÀ HƠN MỘT LẦN CỦA NĂM TRƯỚC, NĂM NAY 100 TRANG TUỔI NGỌC SẼ RẤT NGẬM NGÙI. ĐỀ TỪ GIẢ 104 SỐ CỦA MỘT THỜI.

Nghe lời than thở của Tuổi Ngọc làm cháu hồi hộp và lo sợ Tuổi Ngọc sẽ gãy cánh giữa đường, lúc ấy ấy cháu không còn làm gì làm vãi nếu vắng đi mỗi tuần chờ đợi ngày thư sáu đề đi mua. (Tuổi Ngọc vì ở tỉnh nên ngày phát hành muộn hơn một ngày đấy chứ ạ!)

Cầm tờ Tuổi Ngọc trên tay và đọc Tuổi Ngọc cháu thấy tinh thần cháu hăng say thêm hơn, đọc Tuổi Ngọc để cháu được nghe lòng mình ấm lại, để thấy đời cháu còn trong một màu xanh hy vọng, Tuổi Ngọc quả xứng đáng với cái danh là « Tuần báo của Yêu Thương »...

NGUYỄN NGUYỄN (Sa Đéc)

Sắp ra Nha Trang học giai đoạn II. Không biết ra ngoài ấy có Tuổi Ngọc để đọc không nữa. Thiếu Tuổi Ngọc là thiếu cái gì cần thiết...

NGŨ LUÂN (Quang Trung)

Những lúc buồn nhất, trống rỗng nhất, cô đơn nhất. Là lúc Tuổi Ngọc gần gũi hơn bao giờ hết. TN xóa tan tất cả, những phiền muộn bay xa nhường lại trong hồn nhiều tiếng cười rộn rã, nhiều buâng khuâng thích thú, nhiều mơ mộng tuyệt vời. TN luôn luôn là một liều thuốc bổ. TN ơi! Xin mãi mãi sống nhé.

Đọc báo hàng tuần, cứ nghe than lên than xuống, thở ra thở vô. Hạ run tập cạp theo từng tiếng than của TN, cứ lo sợ một ngày nào đó ra đi, chào ơi! Nghĩ mà buồn, mà sợ. Nhưng TN không đến nỗi đau anh nhỉ? TN phải thắng. Thắng tất cả.

Hạ gió hai tay hoan hô các anh trong toàn tòa soạn. TN phải đẹp, không bần. TN không nhận quảng cáo lăng nhăng là TN vĩ đại. TN làm báo cho bạn ngọc, cho mọi người...

DI HẠ (Đà Lạt)

Cháu không muốn khoe bất cứ một cái gì để được lời khen (có khi là khen lấy lệ). Nhưng cháu mong rằng sự ủng hộ nhỏ mọn của cháu bằng cách giới thiệu với bạn bè, sẽ biểu lộ được lòng thương mến của cháu đối với một tờ tuần báo đúng nghĩa yêu thương. Mà, cháu thắc mắc ghê, tại sao Tuổi Ngọc không bán báo dài hạn. Bởi, cháu có một ông anh đóng ở xa, cháu muốn thêm một bạn ngọc «cưng đầu» nữa làm quen với Tuổi Ngọc.

MỘT BẠN NGỌC (Gia Định)

TUỔI NGỌC 105 ĐÔI KHỔ. BƯỚC SANG NĂM THỨ BA, BẠN NGỌC SẼ THẤY MỘT TỜ TUỔI NGỌC NHỎ HƠN TRƯỚC. NHƯNG VẪN LÀ TUẦN BÁO CỦA YÊU THƯƠNG, VẪN LÀ TİM LÀ ỚC CỦA ANH EM TUỔI NGỌC CỦA NHỮNG SỐ ĐẦU. TUỔI NGỌC 105 SẼ BẮT ĐẦU ĐỀU MỘT THỜI CHỊU ĐỰNG MƠI CỦA TUỔI NGỌC.

CÓ MỘT MÙA ĐỂ NHỚ

THU
DUY

Tôi đến V.K. lúc đang giờ học, sân trường vắng và hành lang cũng thưa người. Ở đó, tôi thấy Hàn lẻ loi như một cánh bướm tội nghiệp. Hình như Hàn lúc nào cũng thế, luôn luôn buồn bã và nhỏ nhoi. Vẫn áo trắng như ngày nào, vẫn chiếc cặp xinh xắn của một thời cô học trò tỉnh nhỏ. Tôi nhìn Hàn và cười :

— Hôm nay Hàn không có giờ học ?

Hàn chỉ về phía giảng đường :

— Không còn một chỗ nào cho Hàn cả. Nhưng hôm nay Hàn cũng không thích vào học.

Tôi nhìn xuống bãi cỏ xanh mướt phía dưới. Buổi sáng và nắng vàng. Tự dưng tôi muốn nói với Hàn thật nhiều điều, về một thành phố mà chúng tôi đã bỏ đi, về những ngày lạ lẫm mà chúng tôi đang sống với. Nhưng Hàn đã lên tiếng trước :

— Lâu quá không gặp Thu.

Tôi nói :

— Lâu quá tôi không gặp ai. Vẫn ngỡ đã lạc nhau hết cả.

— Hàn cũng thế. Đôi khi buồn muốn khóc.

Tôi nói :

— Rất tốt.

Hàn mở tròn mắt :

— Điều gì.

— Những giọt nước mắt.

Tiếng Hàn nghe buồn buồn :

— Hàn thấy mình vẫn không có gì thay đổi. Dễ tủi thân và mau nước mắt.

Tôi cười :

— Hình như Hàn có cặp kính mới màu xanh.

— Vừa đủ để lãng quên trong một phút.

— Rồi cũng quen đi. Hàn à.

— Hàn cũng mong thế.

Tôi nói :

— Không có ai học ở đây sao ?

Hàn nhìn tôi :

— Hình như có Thi thì phải. Thư muốn gặp ?

Tôi nhìn một khoảng trời xanh ở trên cao, nói :

— Để làm gì.

Để làm gì, phải không Thi nhỉ. Tôi nhớ thật rõ dòng sông hôm ấy. Ở đó, nghiêng xuống những tàn cây là nghiêng xuống những bóng dáng ngậm ngùi. Buổi chiều. Trời rộng đến không dám thở. Tôi nghĩ rằng hạnh phúc giống như những đợt sóng, không ngừng xô vào tri tưởng, miên man. Ở cuối một buổi cắm trại, mùa hè, và Thi đứng đó, bàn tay vẫy cùng mảnh giấy có chữ «rời» bay trong gió, rơi xuống, dòng nước cuốn đi mau. Thế thôi. Cuối cùng cho một thời trung học và cuối cùng cho một mối tình hình sương bóng khói. Không biết lúc đó Thi nghĩ gì. Gió làm áo Thi bay, tóc Thi bay, và hình như Thi cũng bay theo. Dáng Thi trên bến sông chiều lãng mạn như một bài thơ cổ. Tôi hiểu vì sao Thi không cùng về với tôi một chuyến đò. Và tôi hiểu từ đó tôi cùng Thi đã lạc nhau. Hình như, trong tâm tưởng mỗi người đều muốn thế, hạnh phúc chỉ đẹp khi còn một chút gì để nhớ, còn một chút gì buồn bã ở sau này.

— Tôi chợt hỏi thêm :

— Hàn có thương về Vĩnh Long ?

— Thỉnh thoảng.

— Hàn có thấy gì đổi khác !

— Ở một nghĩa nào ?

— Cả hai.

— Vẫn vậy. Nhưng sao Hàn tưởng như buồn hơn trước. Tôi nhớ có lần tôi bảo với Hàn là tôi có quá nhiều kỷ niệm ở thành phố đó. Thành phố mà mọi ngã đều dẫn tới một nhịp cầu. Chúng ta sẽ tự hỏi rằng những dòng sông nhỏ đó, những tấm gương soi đó, đã từng in bóng biết mấy chuyện tình. Những chiếc áo tha thướt nào đã đi qua, từ bước chân thơ ấu đến bước chân yêu điệu dịu dàng. Và gió có thổi bay không những đời thơ đó, làm sao mà chúng ta biết bước. Cũng như chúng ta sẽ làm sao biết có giọt lệ nào đã nhỏ xuống chân cầu. Tôi đã nhớ trong thành phố đó, suốt một ấu thời đầy thơ và suốt bảy năm trung học đầy kỷ niệm. Không thể nào quên được những ngày chủ nhật cùng dầm dĩa bạn thả thuyền trên sông ca hát ngơ ngơ. Tiếng hát vang vang lồng lộng giữa trường giang, và hồn đầy như dòng sông nước lớn. Cũng như không thể nào quên được ngôi trường xinh xắn ngày ngày chúng tôi đi học, ở đó, mỗi bụi cỏ đều có một phần trái tim chúng tôi để lại. Để mới đây, trong một bức thư, bạn tôi đã nói : « ...Xa Vĩnh Long tao chợt nhận ra mình đã già, một thời của chúng ta không còn nữa, có chăng là những tưởng tiếc, những ngậm ngùi... tao đang mệt mỏi, sống lệch théch trong thành phố C.T. bụi bặm, sống ngầy ngỗ giữa xã hội người, sống cảm khái trong im vắng của tao... » Hình như, ai đó có nói rằng Vĩnh Long là một thành phố ra đi để nhớ hơn là ở lại. Tôi nói ý tưởng này với Hàn. Nhưng Hàn chỉ im lặng như những lá me xanh. Tôi không biết Hàn đang nghĩ gì. Hàn thường có những lúc buồn bất chợt. Tôi hiểu Hàn. Hàn sống quá nhiều bằng tình cảm. Tôi nói với Hàn

đó là một điều không tốt. Đời sống sẽ trôi Hân bay như một chiếc lá. Hân nói như thế cũng hay, và rất thơ. Tôi cười, thơ đâu chả thấy nhưng chỉ thấy một cô áo trắng lúc nào cũng trốn giờ Cha Thanh Lăng. Hân cũng cười theo. Thư nghĩ sao nếu vài năm sau có một cô học trò lúc nào cũng «mộng ngoài cửa lớp». Tôi nói, tôi sẽ bắt cô ta «điện bích» suốt cả ngày. Hân nhún mắt, ác thế. Không ác đâu, «và rất thơ». Hân cười vì câu nháy của tôi. Hân rất thích đi dạy học. Và hình như Thi cũng thế. Thi nói với tôi đó là một nghề rất dẹt dẹt. Bây giờ chả hiểu Thi còn thích đi dạy nữa không, chứ còn tôi, tôi sắp sửa trở thành một ông thầy. Định mệnh đã cột liền tôi với phấn trắng bảng đen, cũng như định mệnh bắt tôi phải nhớ Thi, «một cách rất dẹt dẹt».

Mất Hân rồi đám lá me và đậu lại trên bãi cỏ ở phía dưới. Hân nói:

— Thư biết gì không?

— Gì?

— Đã sắp mùa mưa.

— Hình như tôi đã thấy điều đó. Bắt đầu bằng những cơn mưa lẻ loi đi lạc.

— Mùa mưa, Thư thấy không, đó là một mùa dễ nhớ, một mùa rất dẹt dẹt.

— Tôi cứ tưởng Hân đang làm thơ.

Hân mang đôi kính lên và không nói. Mùa mưa. Thật không Hân nhỉ, đó là một mùa rất dẹt dẹt. Như tiếng hát của Thi ngày nào: «... Em đi về cầu mưa ướt áo...». Mùa mưa. Những buổi chiều đứng ở hành lang nhìn hàng phượng cúi đầu ướt ướt, Thi ở đằng kia mà ngỡ đã nghìn trùng đến cuối một con đường, mưa đã giăng và tôi với Thi mỗi người có một lối rẽ riêng tư. Đời sống đã dành sẵn cho chúng ta những chia tay, như đôi mắt Thi, hôm nào đã nhỏ xuống những giọt lệ không ngờ. Nhưng dấu sao, khóm nguyệt quế trước nhà Thi vẫn nở, rồi tất cả cũng đi qua, như trời mưa trời nắng.

Hân chợt nói với tôi:

— Có một thời gian Thi bị bệnh.

— Tôi biết.

— Thư có đến.

— Không. Dù tôi có về.

Tôi mong Hân đừng hỏi lý do. Hơn một trăm cây số để chỉ đi ngang qua nhà Thi một chút. Bởi tôi đã lạ rồi con ngõ đến nhà Thi, con ngõ ngày xưa thân ái biết chừng nào. Tốt hơn hết là chúng tôi đừng gặp nhau, như một câu nói của Kahlil Gibran: «Hãy để tình yêu là một đại dương dao động giữa bờ hồn các người». Nhưng có thực chẳng, tình yêu? Và có thực chẳng, tình yêu giữa tôi và Thi? Tôi không tưởng dù tôi cố nghĩ. Một cái gì mơ hồ; vàng, một cái gì mơ hồ, mong manh như sương khói giữa hai người. Bên trong cánh cửa kia là Thi, Thi của ngày xưa vô cùng thân mến, Thi của đôi mắt đẹp tuyệt vời. Nhưng tôi, tôi không có đủ can đảm để phá tan lớp mù sương đó, dù tôi vẫn mong được ngủ say trong mắt Thi và quên lãng cuộc đời.

Mùa mưa sắp tới, Thi thấy không, hãy tặng cho nhau một chút hương cũ, hãy trao cho nhau những sợi tình xa, đan cho kín hết một góc vũ trụ

của riêng ta, để thấy đời như một khúc nhạc buồn, âm thầm mà nhỏ nhẹ.

Tôi đọc nhỏ mấy câu thơ thật buồn của Hân:

Hôn cảnh hoa đầu xưa

Nhắm mắt đã muộn màng.

Sẽ khó dòng lệ ứa

Một mai rồi đời tan

Hân bỗng nói với tôi:

— Thư thấy không, đời sống luôn luôn buồn bã.

Tôi nói:

— Vì chúng ta mới thực là những kẻ tha thiết sống.

Rồi tôi nghe tiếng Hân rất buồn:

— Thư ạ, Hân vừa có một quyết định.

— Buồn hay vui?

— Làm sao mà Hân biết được.

— Có thể Hân sẽ đi xa.

— Đi xa?

Tôi nhìn Hân mà không kinh ngạc. Hân thường có những quyết định thật bất ngờ. Đi xa. Nghĩa là một thành phố nào đó, chẳng phải Vĩnh Long cũng chẳng phải Sài Gòn. Tôi nghĩ đến một thành phố cao nguyên mưa ướt ướt, thành phố mà một phần tuổi thơ Hân trải qua nơi đó. Hân thường nói tôi nghĩ về nó, thành phố đã để lại trong óc Hân một ấn tượng màu xanh. Màu xanh của cây cỏ, màu xanh của rừng núi bạt ngàn. Những năm đầu di cư, gia đình Hân đã đến sống nơi đó, nên ấu thời Hân là những ngày rất thiên nhiên. Hân còn quá nhỏ để làm một thi sĩ, nhưng đôi khi, Hân nhìn mưa núi mà khóc một mình. Hân nói, tuổi thơ Hân là những ngày thật lẻ loi. Cho nên khi xuống đồng bằng, nhận Vĩnh Long làm quê hương, Hân đã nhìn những dòng sông mà ngỡ ngàng quá đổi. Những ngày đầu và mãi về sau, Hân thường ngắm những dòng sông hằng giờ mà không biết chán. Nó đã nuôi lớn trong Hân những thân tình miên viễn, âm áp như một mùa xuân.

Nhưng Hân đã nói:

— Một thành phố nhìn ra biển và một ngôi nhà nhìn ra biển. Đẹp một cách quạnh hiu.

— Nhưng còn chuyện học hành?

— Hân chỉ còn hy vọng ở khóa hai. Hay không hy vọng gì hết.

Tôi nói:

— Một ngôi nhà trông ra biển. Bây giờ đã sắp mùa mưa. Hân sẽ làm sao với nỗi buồn?

— Hân cũng không biết nữa.

Tôi cũng không biết nói gì sau đó. Tưởng tượng một mình Hân nhỏ bé với bãi vắng mênh mông thật vô cùng tội nghiệp. Dẹt dẹt như một dòng sông và mênh mang như một đại dương. Hình ảnh Thi lại hiện ra trong óc tôi. Thi cũng nhỏ nhoi và tội nghiệp biết chừng nào. Tôi từ biệt Hân và chúc Hân sẽ tìm gặp hạnh phúc, dù mong manh như bọt sóng. Hình như Hân muốn nói với tôi một điều gì đó, rồi lại thôi.

Tôi biết tôi, Thi, và Hân; mỗi người đều có một nỗi buồn riêng mà không ai đã nói nhau nghe.

THƯ DUY

lưu bút

Mai chim khuyên bỏ sân trường
Bay theo gió chín mươi phương thổi về
Cây nghiêng bóng rợp trưa hè
Hồi tôi hiu quạnh đứng che nỗi buồn

hạ ca

Em về tóc phủ mây che
Nghìn hoa phượng nở bên lề thiên thu
Từ em thả áo qua cầu
Là trong tôi lệ chiêm bao ngập hồn

Ai xuôi giòng nước xa nguồn
Mà nghe sông hát khúc buồn trăm năm
Xin dâng đời khúc ru thầm
Tôi về cúi mặt sầu cảm phố người

TRẦN THUY DU

về Huế

Còn một chút mây trôi về bắc
Cũng làm sáng lại nắng sông Hương
Hy vọng ngày mai còn trong mắt
Bời Huế muôn đời mãi đến thương

Ngày mai ta trở về thành nội
Núp bóng cung hoàng nhắc tích xưa
Có gió hiền hòa thay tiếng nói
Có lá reo mừng xanh ước mơ

Ta hái lặt nhau vài cọng cỏ
Cắn trong răng mùi đất quê hương
Ta hái trao nhau cành cúc nhỏ
Nở tròn màu vàng áo công nương

Uyển chuyển em mười ngón tay tiên
Trên phim đàn tranh rất dịu hiền
Trong khúc ca buồn cô gái Huế
Chiều về hong tóc xoắn bên hiên

Ta thanh cảnh bướm trong vườn ngự
Chào đón ngày vui ngập nắng hồng
Em đoá tường vi trong kiếng ngọc
Thẹn thùng nở dưới mái đông cung

Ôi Huế muôn đời Huế của ta

Vẫn thăm tình thương mến đậm đà
Ngày mai ta sẽ về thăm Huế
Ưống diêu ngọt ngào khúc dân ca
PHẠM NGỌC SAO BIỂN

khi xa

Nhớ người gõ nhịp lưu ca
Buồn không rựa nhát cho qua đêm này
Xa người một chớm thu phai
Ta nghe sầu đã lấp đầy hồn không

tháng tám

Mưa thôi ướt lối em về
Nón che nửa ngọn tóc thề ngu ngơ
Và tôi trong nỗi đại khờ
Thả trăm lối mộng xuống bờ tóc xinh

kim dung

Chợt ngày nắng nhạt bên sông
Vườn nhà em rụng đầy bóng cúc vàng
Gió về đưa tiễn mùa sang
Em về thấp nển hai hàng trong tôi

HOÀI MẶC THANH

tháng ba bảy ba ở sàigòn

Ghế tôi run nhịp, chân già
Thêm lưng gồ mõi, thêm xa tường
Thêm người áo động màu rêu
Đề tôi bắc lặn còn khêu tình buồn

Cũng dành chiều xế, tay buông
Tôi đưa tôi bước quanh phòng xưa, tro
Mắt đau còn ngó em, vira
Ảnh vui bụi phủ, quên, chiều tóc thơm

Cũng dành tình ngậm, mõi vương
Chút hồn khô máu chờ cơn giông đời
Yên nhau, một thửa, ngậm ngùi
Dám dấu, khói đứng yên vui, thân buồn

Cũng dành chim hót bên sông
cho tôi lửa chậm thiêu năm năm tình
bởi mai sau biết ai tìm
qua tro than nguội những đêm không
may

NGUYỄN ĐĂNG HÀ

phan rang, mùa mưa 72

Những ngày mưa đi về như chim ướt
Ngậm trên môi từng giọt lệ tan mùa
Mưa ray rức trong hồn tôi rét mướt
Mưa ngậm ngùi tiếc nhớ chút hương xưa

Mưa hồi mưa những ngày mưa áo trắng
Mưa vỗ về mưa nuôi nắng đời nhau
Mưa khao khát cho nhau từng giọt
đắng

Mưa muộn màng ấp ủ trái tim đau

Mưa hồi mưa những ngày mưa viễn xứ
Mưa muộn phiền mưa phủ dụ đời ta
Mưa quẩn quít trong tim lời tình tự
Mưa lẻ loi thời lưa lạc phương xa

Những ngày mưa của năm hai mươi
tuổi

Nhạc mưa buồn như khúc hát chia phôi
Giày mòn gót bước chân về làm lụi
Mưa rã rời mòn mỗi xác thân thôi.
ĐẶNG NHƯ ĐĂNG

chút khói phôi phai

Một chút khói bay qua hồn rất nhẹ
Nghe bơ vơ về với nỗi buồn
Nhớ kỷ niệm giữa chiều ngậm khe khẽ
Cả lòng thơ đau như những yêu thương

trên nỗi nhớ

Chừ ta nhớ thửa nó đùa
Vội bao mộng đẹp ngày xưa tuyệt vời
Đại khờ nhát lá vàng rơi
Chiều lên đời hát vụn lời thơ ngây

Tháng năm dài tuổi xuân bay
Buồn trên màu tóc tàn phai nụ cười
Ngựa hồng khuấy nẻo reo vui
Chừ ta đứng khóc bên trời rụng sương.
NGUYỄN NGỌC HOÀNG

ngang qua trường cũ

Ngang qua đây đời cuồng si nổi bão
Xưa nơi này vô số chuyện yêu đương
Thời trẻ tuổi với tâm hồn ngộ ngáo
Đầy kiêu căng hiếu thắng giữa tình trường

Ta phổ dưới, em đường trên xa lắc
Đón đưa nhau từng buổi học nên gần
Ngày vẫn tới hẹn hò nhau mai mốt
Lời chưa quên tình đã khuyết như trăng

(Đời vẫn vậy, ta chẳng cần hẳn học
Em chẳng cần khóc lóc buổi mơ tan)
Ta ôm mộng đi vòng quanh trái đất
Mộng không thành bởi đất quá bao la
Về đổi mắt nhìn trường xưa đôi khác
Bụi còn bay vương áo trắng đôi tà

mỹ thể

Em ngồi giặt lụa bờ sông
Gió trên mái tóc nắng vờn làn da
Tôi người phiêu lãng ngang qua
Bỗng dừng cùng lộ hồn sa mắt người
HOÀNG TRẦN

TRẦM NGHI

NGƯỜI DƯỚI MI NGƯỜI

Vết nắng lớn dần, lan dài đến cuối căn phòng nhỏ. Một ngày bắt đầu với đôi mắt ngái ngủ lười biếng. Quyền sách mở hờ hững cạnh đầu nằm và quyền lịch ghi một ngày thật cận kề với ngày thi. Tôi không nhớ rõ rệt đêm qua đã học được gì trong chồng sách cao ngều nghệu ấy. Và cũng không thể xếp đặt cho mạch lạc được những gì mình đã nghĩ ngợi... Buổi học hình như đã vất vả không ít với con nắng oi nồng đỏ lửa của mùa hè của vài chục bài toán nhỏ và với những hình ảnh của Truật. Đôi mắt dăm dăm kiêu ngạo nhìn thẳng vào mắt người đối diện, nín lặng. Có lẽ suốt đời tôi không thể nào chạy thoát khỏi sự bủa vây của đôi mắt anh, đôi mắt thách thức với tất cả những điều mà tôi muốn dấu che, tôi muốn giữ cho riêng tôi, nó mờ phôi tất cả ngõ ngách bí mật, những tư tưởng thầm kín của tôi. Truật biết rõ quá, về những gì tôi đã và đang nghĩ nên cuối cùng tôi chỉ là còng cổ quá đơn giản quá hiền lành trước mặt anh. Vì vậy hình như tôi sợ gặp Truật, sợ tất cả những gì của riêng tư tưởng mình bị tước đoạt, bị đoán trước. Có lẽ chính vì sự trốn lánh đó — mà trước kia Truật đã tìm kiếm đã chinh phục, rồi thương rồi cảm con người yếu đuối của tôi. Truật thường bảo : «Thượng đế sinh ra con gái là để con trai thấy rõ mình là con trai». Truật mở vòng tay, Truật dang rộng cánh đại bàng đón tôi từ những cơn bão lớn, dịu dàng che chở một ngọn cỏ cú. Truật ! Có phải em chỉ là cỏ cú ? Và Thượng đế sinh ra em để chỉ được anh yêu chiều, một đôi khi xử dụng quyền uy của con trai, từ cách của một người tình mà bắt nạt em ?

Tâm hồn, đời sống tôi trước khi gặp Truật phẳng lì như mặt một viên đá lớn, lồi lõng rõ ràng như tấm gương soi. Tôi sống hồn nhiên như cào cào châu chấu. Tôi đứng thẳng như cây khô vì thuốc khai quang. Tôi biết, mỗi người con gái đến một tuổi nào đó sẽ trở thành mằm nhớ nhung cho ít nhất một người khác phái. Tôi cũng biết nếu loài chim tôi một lúc nào đó đủ lông đủ cánh vỗ bay lên cao đua tài cùng mây cùng gió thì một ngày nào tôi cũng

phải đặt chân khai hội một thuyền đời, một ngày nào cũng phải vỗ về mình để có một chuyến đi xa, mua — dù phải trả một giá rất đắt — một vài chuyện lạ làm kỷ vật cho cái chết khi chấm dứt cuộc đời bằng tuổi già. Có thể là hạnh phúc, có thể là mở đầu khổ rồi bong như người chị bất hạnh trước mắt. Sau chuyến viễn du trở về khóc với mẹ rồi sống âm thầm, khắc khổ giữa dòng tu. Những bước chân đầu tiên bao giờ cũng chắc nịch tin tưởng cũng mạnh mẽ tràn đầy hy vọng. Nhưng với người khác kia, chứ còn tôi, chị Ka Trầm đó. Cái bóng ngày xưa của chị là tôi bây giờ : — Ka Lang ! đi xa em sẽ có nhiều thứ, mà hình như thứ nhiều nhất là nước mắt. Chị ngày xưa khôn khéo cứng cỏi thế này mà còn ề chề ngậm trái đắng thì em. Ka Lang ! em yếu đuối em hiền lành, đại khờ thế kia làm sao đủ sức khóc mình hờ em...? Nhưng thôi, dù sao thì cũng nên sửa soạn một chuyến đi xa, em gái nhỏ nhoi của chị.

Ừ ! em gái nhỏ nhoi của chị đã đi xa, mang theo vết đau lở lói của người chị, đầu cúi gằm xuống, e dè, sợ sệt nhìn từng bước lẩn tẩn li ti. Không bao giờ tôi tưởng được rằng mình đã có những cái lắc mình thật xa bằng đôi hia bấy dậm. Tôi ngạc nhiên với mình từng giờ tôi bằng hoàng từng phút, lạ lùng với sự cởi lột của mình từng giây. Tình yêu làm cho tôi lạ mặt với con bé của trí nhớ trong thời gian qua. Tình yêu biến cải con người tôi, đưa tôi ra khỏi đời sống mà tôi đã vẽ vời tưởng tượng. Tình yêu mọc lên như mặt trời, chói sáng con đường tôi đi. Bước chân đầu tiên, bước chân thứ nhì tôi vẫn cúi gằm gằm, sợ hãi từng viên sỏi nhọn làm đau chân, vẫn rụt rè vẫn thu nhỏ người trước mặt mọi người, mong cầu ngọn gió khổ đau đừng liếm vạt áo non. Nhưng mặt trời đã chọn tôi để chiếu sáng, vì sao lớn của đời đã chọn tôi để long lanh và nói như Trần Dạ Từ thì : « Và tại sao ở cuối bãi cuối trời kia, cả người cũng chọn tôi để nhớ ». Anh đó. Rõ ràng hơn, rực rỡ hơn mặt trời. Tình yêu của Truật oai quyền, mạnh mẽ vươn lên sừng sững, không kịp ngăn, không kịp chặn, nồng như hơi thở của Truật mỗi lần nghiêng đầu trên tóc tôi, ghé môi bên tai tôi. Tôi trở thành niềm nhớ cho riêng Truật. Nó như mưa bất thần, tôi chỉ vừa mơ hồ cảm thấy khi gặp anh lần đầu giữa đám đông. Truật được bao quanh bằng hào quang kiêu ngạo của chính anh, anh đứng giữa đám con gái đẹp, tôi bước lùi nhiều bước đứng một mình dưới mắt nhìn dăm dăm của anh. Về nhà xúc động, nhớ nhung. Chưa kịp nhủ thầm : coi chừng ! coi chừng ! thì đã bị trúng tên của thần Cupide, rớt xuống đồng rơm vàng, rơi vào mắc lưới của nghìn dao động. Tôi trốn chui trốn nhủi giữa đám học trò, kéo nón, che mặt, lủi như chim giữa đám đông, mắt đỏ, tim đập mạnh rồi cuối cùng vẫn chịu nặng vẫn chìm trong đôi mắt quý quái tinh nghịch, nửa âu yếm khấn cầu mê đắm, nửa nhạo báng trêu ghẹo của Truật. Như rửa có phải em đã đứng bên cạnh hạnh phúc không hờ Ka Trầm ? Thứ hạnh phúc không màu sắc không mang một hình thái nào, đúng hơn cũng đừng nên cho nó một tên gọi. Nó ở đó, bên cạnh tôi, ngay trong đời sống của tôi, dù đôi khi tôi đã bực mình phát khóc vì thấy mình vẫn không hiểu rõ hoàn toàn. Chị Ka Trầm một buổi nào đó đã bảo tôi rằng mọi mong cầu của chị bây giờ gói gém trong lời nguyện : Xin hạnh phúc rụng xuống tầm tay tôi — em gái Ka Lang nhỏ nhoi vụng về của chị — Tôi đã khóc vì cảm động, nhỏ nhẹ, thành thật nói lời cảm ơn, nhưng vẫn chưa có đủ yếu tố, niềm tin để cảm ơn Chúa, mặc dù trái hạnh phúc đã bắt đầu vàng, tỏa

hương ngào ngạt quanh tôi. Truật! anh có thấy không những ngày mới đã cho em nghìn đêm trần trở, nghìn sáng ngời tiếng reo, những chiều xôn xao với những hạt mưa móc rơi đều xuống cổ hẹn. Những hạt mưa mang theo hơi thở anh quen thuộc nồng nàn khói thuốc. Tôi biết có người yêu tôi. Tôi biết có Truật yêu tôi, hơn mọi người khác. Yêu thật tình yêu mê đắm. Tình yêu ấy lớn hơn cả nỗi ước mong đón nhận của tôi, như ập xuống thân thể và thường trực xâm phạm những giờ khắc của riêng tôi, tung hoành trong cái đầu bé tí như hộp quẹt của tôi. Làm sao? làm sao tôi trả lời được với thầy giáo rằng con vượt qua ngoài khô giấy 16x22 của quyền võ quyền sách bởi vì con đang ngủ gật ngủ gà trong cánh tay hạnh phúc đầu tiên — và chắc chắn là cuối cùng — khi thầy giáo gọi tên: Ka Lang có nghe tôi giảng bài?

Tôi như một người lên đồng nhập cốt. Truật như một kẻ chệnh choáng say. Có gì lý thú hơn khi hai người yêu nhau, được gặp nhau mỗi tuần ít nhất một lần? Trong rạp ciné. Im lặng cái im lặng bao quanh đặc quánh, đầm đìa hơi hướm của nhau, nhìn mắt nhau lao đao, hay nghịch ngợm giữ tay nhau giữa hai chần song của cánh cổng, hoặc chụm đầu nhau dưới đám lá. Hạnh phúc thấy được trong mắt nghe được trên mười ngón tay tìm nhau trò chuyện, ngửi được trên từng sợi tóc, nếm được trên môi nhau. Hạnh phúc đậu riêng một cõi và tôi, tôi dịu dàng ép dưới vai anh thêm được khóc. Phải trong những giờ phút này tôi mới hiểu rõ cái lý do đã khiến. Người ta luôn luôn khao khát với sự sống và đôi khi thêm hòa tan sự sống với nỗi chết. Truật cũng vậy, anh có thói quen phả khói thuốc vào tóc tôi rồi ngần ngại nhìn tôi chun mũi phụng phịu hỏi: Tóc em đầy cả hơi thuốc lá, em phải trả lời làm sao nếu mẹ ngửi được và mẹ hỏi? Đừng dụi đầu vào nách mẹ nữa, đừng làm nũng với mẹ nữa, chỉ làm nũng với vĩnh với riêng anh thôi cũng đầy đủ quá rồi phải không Ka Lang? Chưa! Đừng ham với anh, như thế này là quá đủ, anh thêm được ôm em mà chết. Chết ngay lúc này, trên đầu ngọn hạnh phúc, dưới sự chói lòa lúc hạnh phúc của đời mình thấp sáng lên, vinh quang nhất, như vậy có phải nỗi chết đã len thật gần với sự sống. Mỗi lần nghe Truật ước mong một điều gì tôi thường cứ dờ người như một khúc gỗ, đông cứng trong cảm xúc bởi giọng nói của anh luôn mang theo nghìn cây kim cắm phập vào thân thể tôi cùng một lúc, làm tê điếng mọi cảm giác. Tôi nhũn mềm, rã rời như sợi khói. Đầu óc quay quanh ý nghĩ chịu thua Truật từ giờ phút đầu nên tôi không thể nào có được một phản ứng thích nghi dù là cái ngã đầu êm ái trên ngực anh, trải mái tóc thảo hương trên vai anh.

... Hôm nay, một ngày trong nhiều ngày lười biếng mệt mỏi. Chuối ngày nọ hoài này khởi đầu bằng buổi chiều ngồi chờ đợi trước cổng. Truật không đến như đã hẹn. Chị Ka Trầm về thăm nhà ngậm ngùi nhìn mái tóc rẽ xuống che khuất môi cười của tôi ngày nào, chị lặng lẽ thở dài. Anh có nghe không tiếng thở dài của chị Ka Trầm đắng nghét hương vị của tình yêu đơn đau? Tôi ra góc phố quen thuộc đứng chờ đợi, rồi trở về, buồn hơn lúc đi trăm ngàn lần. Tình yêu là ảo ảnh đánh lừa kẻ cô đơn. Tình yêu là con dao chém đứt lia

những ngày hồn nhiên trẻ thơ. Và cái hồn nhên trẻ thơ này tôi chỉ vừa nhận biết được rằng đó là thứ hạnh phúc có tên gọi.

Những giờ phút chờ đợi mòn dần như nắng. Ka Lang! Ka Lang! tiếng tôi gọi tên mình vang động hai hàng cây, lao xao trên đám lá, chạy dọc theo hai hàng phố vô vào khoảng không đập vào tai tôi: Lời réo gọi thăm thiết của sự đơn đau, lưng chừng trong nỗi chết và tuyệt vọng.

Hạnh phúc như những hạt nước bùm trong đôi bàn tay, mà tay em, anh ơi, quá nhỏ; cứ mỗi lúc mỗi lọt dần qua kẽ tay? Anh thường gọi em là bóng mát của anh sau một quãng thời gian dài làm ngựa hồng sải vó dục cầu rong ruổi cuồng ngạo trên triền dốc cuộc đời và trước một khoảng đời thả lỏng yên cương, mỗi vó về ngủ dưới mi em. Nhưng biết rồi anh có chịu xếp cánh ngủ dưới bóng im? Anh háo thắng, anh kiêu ngạo, anh lớn và ngông như giông như bão, em làm sao lấy cái yếu ớt của mình để chế ngự được bão mạnh, gió lớn, giông to? Quanh anh, em biết có những bóng mát vươn dài ra muốn che kín tâm hồn anh. Riêng em, em cũng biết, em chỉ là đám mây nhỏ. Mây đã tan sau một cơn mưa rào.

Sau hạnh phúc là nỗi bàng hoàng, xót xa gọi tên tôi nghìn giọt lệ băng băng đổ xuống. Một tuần, hai tuần, một tháng hai tháng rồi nhiều tháng. Đột tốc tôi dài thêm cùng một lần với ngàn sợi buồn rầu mọc dài ra. Tôi tìm đến nhà thờ, quỳ sau lưng chị Ka Trầm, xót xa, đau đớn, nghe chị cầu Chúa ban phước lành cho tôi. Có thứ ân sủng nào Chúa dành cho những đứa con gái bị lãng quên? Có khoảng kinh nguyện nào Chúa răn về tình yêu không nhỉ?

Những viên thuốc ngủ, những cánh chim vọng trên bàn tay, những cánh hoa bứt nhỏ thả đầy chỗ đứng. Những tờ giấy lớn và những đường nét ngoằn ngoèo kỳ cục. Tôi có cúi xuống mở to mắt tìm trong đó một cái tên. Tôi có lắng nghe một tiếng chân quen thuộc trên bậc đá cồ, có chờ đợi dáng ai cao cao, đầm thắm giữa tường vách màu đỏ của căn phòng và hình như tôi đã nhiều lần đứng khuất sau vòm cây ngâu dày kín lá, chờ đợi Truật tạt ngang đưa tay lên cao kéo sợi dây đồng. Chuông sẽ reo lên khắp mọi nơi. Trong nhà ngoài vườn sẽ mạnh mẽ thôi thúc, sẽ kéo dài rộn ràng nhưng nó không lấn áp không khóa lấp được tiếng hò reo vui vẻ ngọt ngào của tôi đâu. Tình yêu là cái bóng lừa phỉnh đè nặng trên đầu chị em chúng tôi. Chị Ka Trầm ngày xưa có nhiều nghị lực hơn tôi nhiều. Còn tôi, tôi còn yếu đuối, tôi như... mũ mit thế này thì làm sao tôi chịu đựng được đơn đau? em làm sao hở Ka Trầm? hở Truật? Anh đã quên rồi, vĩnh viễn như chưa đến căn nhà màu đỏ ấm áp lời cuốn lý lạ này. Tôi viết trong nhật ký: «Anh đã có một nơi khác để đến thăm, một khuôn mặt khác để chờ đợi. Một cánh cổng, một bàn tay nào đó sẽ lập lại những động tác tôi quen làm; nhón chân lên, vói tay lên cao, sải hết chiều dài của thân thể mới đẩy được chốt cổng rồi chưa mở vội mắt ngược, môi cười, tóc ngậm giữa hai răng, có thể anh sẽ giữ khuôn mặt người con gái qua chần song hỏa phốt thật nhanh trên trán của cô ta cũng như anh đã thường xí gạt em để kéo được khuôn mặt em gần sát môi anh».

Cuộc tình đã tan như những giọt lệ buồn lặn đi từ khóe mắt, tôi lật lại những tờ nhật ký cũ gạch đậm dưới câu: «Dans un mois, dans un an, tu ne m'aimerai plus.» Chừng một tháng, chừng một năm anh sẽ không còn yêu

tôi nữa — Từ ngày nhận lời tỏ tình của anh đến bây giờ, đã hơn một tháng đã gần một năm, quá nhiều, quá đủ phải không Truật? Tôi từ đó dật dờ như dáng mộng. Sau chuyến viễn du, tôi trở về chọn cho mình một thể đứng. Truật à, có thể là dãy hành lang u tối, căn phòng màu đỏ thắm muộn phiền, hay một góc nào đó bề bàng, thẹn thùng trước bàn học. Và cũng có thể là một nơi đó thoát ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Anh có biết vùng tách rời đó không? Có lẽ anh biết. Trong một cuốn chân kinh hay tâm kinh nào đó em đã đọc thấy, khi mà bắt đầu bước một bước dài ra khỏi đời sống nhau.

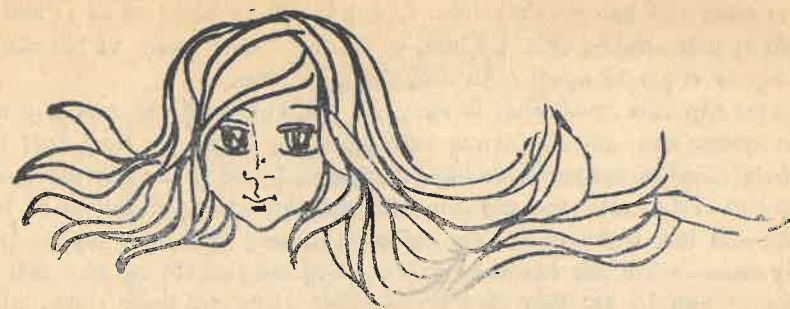
Mái tóc đã dài. Những sợi tóc phẳng mềm như sắp sẵn một chút vuốt ve thân thuộc. Cả buổi chiều loay hoay với ý nghĩ : cắt tóc đi. Cắt tóc tức là chặt rời tất cả đoạn tuyệt luôn với chút khói xám đã mua với giá khá đắt, đã đủ để có một cái gì sau một chuyến viễn du. Những cánh chim mỗi mồn rụng xuống bàn tay. Truật ! anh có nghe lời em than van ?

... Buổi chiều, giữa lúc tôi không còn một chút hy vọng mong manh nào về cái phép lạ của một giấc mơ đứt khoãng, trẻ con đêm nào. Hình như tôi đã ngây ngô như con nít mơ gặp một bà tiên, kể lẽ, khóc lóc và được nghe bà ta đọc cho mình nghe hằng trăm câu lạ tai, bắt học thuộc lòng phép lạ. Khi tỉnh dậy vận động trí nhớ và muốn bật cười vì trong những đoạn chấp rờ, có một vài đoạn trộn lẫn với chữ nghĩa trong những vòng đóng khung tô màu nho nhỏ của quyền võ.

Giữa lúc tôi đang sửa soạn một vị thế mới để khỏi ứa nước mắt mỗi khi gặp chị Ka Trầm và giữa lúc tôi mỗi một không còn ra bụi cây ngâu chờ đợi thì Truật trở lại. Anh vẫn như giông to bão lớn, tôi vẫn run rẩy, nhỏ nhoi trước mắt nhìn đầm đẫm ấm nồng của anh. Sự trở lại đem theo nhiều phờ phạt trên khuôn mặt khô trầm ngâm kỳ bí, đem theo nghìn sầu thăm dỗi hờn trong đôi mắt mở lớn im lìm với những vàng thắm vây quanh xanh xao khuôn mặt. Truật cười với tôi ở chiếc ghế bọc vải đỏ thắm ấy. Bao nhiêu ngày bao nhiêu tháng rồi hở Ka Lang? Em có nhớ anh? — Không! chỉ buồn — Đừng Lang, em không che hết cuộc đời của anh sao? Đêm trên rừng, đêm trong rú...

Tôi rã rời khỏi óc, tôi mềm nhão trái tim, tôi bủn rủn xót xa theo từng cái chớp mắt. Tôi cúi đầu ngồi ở một góc tối. Không một lời than trách, cũng không dám đặt một dấu hỏi nào về cái lý do đã khiến anh quên bẵng trong suốt một thời gian dài. Quên như chưa từng nhìn tôi bằng cái nhìn đắm đuối của giới hạn cuối một ánh mắt nồng.

Thất lạc nhau một thời gian, tôi tưởng sẽ có những đổi thay nào đó giữa hai người. Nhưng không. Truật vẫn giữ thói quen phà khói thuốc vào tóc tôi, cởi rời từng lọn tóc ướt. Tôi vẫn thêm được anh ôm khuôn mặt mình trong tay. Không có thêm một lời nào ngoài cái nghiêng đầu uy quyền rừ rừ — Ai chơi với anh. Lặng lẽ, với mái tóc còn ẩm tôi vào nhà thay áo quần theo Truật đến rạp ciné ngồi nhìn nhau trong bóng tối mù mờ và lại muốn khóc. Không phải là chút nước mắt của giận hờn trách cứ, mà phải là những giọt lệ thoát thai từ giòng hoài âm của tháng ngày hạnh phúc cũ. Mắt em chỉ để nhìn và khóc. Anh biết! Anh biết. Đừng ghét đừng giận anh, ngoan nào Ka Lang! Chỉ chừng ấy lời thôi; Truật nói trên tóc mà sao tôi đã muốn ứa nước mắt.

P. AN ● NHỮNG GIỌT SƯƠNG CHO BUỔI SÁNG BUỒN

Buổi sáng chủ nhật, nhưng sao mà thật buồn. Nằm lười biếng trên giường nghe nhạc từ lúc bốn giờ sáng, lúc trời còn tối đen. Tôi vẫn thường dậy sớm như thế một mình để nghe nhạc. Tiếng nhạc vụn thật nhỏ để kê bên gối, nằm đắp chăn nhìn qua cửa sổ — nhìn màu đen của bầu trời vào lúc tờ mờ sáng đó mà tìm một ánh sao, mà tưởng tượng ra tương lai, ra trăm ngàn nỗi buồn của cuộc đời — và rồi khóc.

Lũ em ở nhà vẫn dọa là nếu tôi không chịu bỏ cái tánh buồn ủy mị đó thì nhất định chúng sẽ dời căn phòng tôi xuống nhà dưới, vì ở đó chỉ có một cái cửa sổ duy nhất mà tôi có thể nhìn qua, và chấm dứt ngay mọi giấc mơ. Nhìn qua khung cửa đó tôi sẽ phải nhắm mắt và quay đi chỗ khác vì đó là khung cửa nhìn xuống nhà bếp, nơi treo toàn nồi niêu soong chảo. Tôi thì tôi sợ vào bếp vô cùng và chỉ có nó mới có thể dọa dẫm cho tôi hết cơn mơ.

Ngày còn Triết, các em vẫn đùa giỡn mỗi lần Triết ở lại ăn cơm chung : Anh phải tập tay trắng tay đen ngay từ bây giờ cho quen để mai mốt về khỏi phải chui vào bếp như tụi em. Mắt chị An cận nhưng lạnh vô cùng, chơi trò tay trắng tay đen này tụi em thua hoài. Lúc đầu thì Triết có vẻ ngỡ ngàng khi nghe các em tôi nói, vài lần đến nhà gặp lúc ba chị em tôi xúm xít tay trắng tay đen để chọn đưa nấu cơm Triết hiểu ngay. Chàng chỉ còn biết lắc đầu và nhéo tai tôi lúc thấy tôi lại gần khoe là mình đã hai thắng «2 địch thủ» một cách «oai hùng» nên khỏi nấu cơm. Sinh nhật năm ấy chàng mua tặng tôi quyển sách tập nấu ăn, và tôi thật tình đã muốn khóc khi nhìn câu chàng đề tặng : Cho P. An, cô bé nấu cơm ngon nhất nước Việt Nam.

Để chiều lòng Triết và để được nhìn nụ cười «đắc thắng» của các em tôi đã tập vào bếp. Tập nấu ăn, tập nhìn các ngón tay thon dài của mình dính đầy lọ nghệ và phồng tứ tung. Tuần lễ đầu Triết còu xót xa cho các vết phồng phồng lên ở tay tôi, nhưng sang các tuần lễ sau tôi đã khóc hết nước mắt khi nhìn Triết và các em nháy mắt với nhau bảo : như thế cho quen.

Bây giờ tôi nấu ăn thật ngon, tuy rằng vẫn còn lười vào bếp. Lúc nấu không cần nhìn vào quyển sách gia chánh Triết cho vẫn ngon như thường, ngon tuyệt cú mèo, các em vẫn khen như thế, nhưng Triết thì không còn ở gần để khen tôi như ngày xưa nữa. Bây giờ chàng ở xa, xa lắm, mỗi mất

kiếm tìm cũng chẳng bao giờ thấy nữa. Chúng tôi đã xa nhau và sẽ xa mãi mãi ngàn đời vì một chuyện thật trẻ con, vì cái tánh kiêu ngạo và bất cần đời của cả hai và vì cái bề ngoài lạnh lùng lúc giận nhau.

Tôi lại sắp khóc, chủ nhật là ngày vui mà, không dễ cho một giọt nước mắt nào vương vào đôi mắt trong ngày hôm nay được dù rằng thật buồn khi nhớ lại chuyện ngày xưa và bài hát Khánh Ly đang hát bây giờ làm tôi muốn lịm đi vì đau xót: «Giờ này còn cầm tay, cầm chắc mối duyên bể bàng, cầm chắc mắt môi ngõ ngang, cầm giá buốt thương đau, ngày mai ta không còn thấy nhau...» Tôi yêu bài hát này vô cùng, nó làm tôi cứ nhớ mãi đến buổi chia xa nào đó. Dù biết rằng có nhớ đến cũng chỉ buồn thêm, nhưng sao vẫn không thể nào chôn vùi kỷ niệm.

Tháng trước trong tiệc chu niên đoàn anh Phương đã không bằng lòng khi thấy tên tôi và bài «Cho lần cuối». Anh hét lên: không thể được, anh không muốn An hát bài này, có hàng trăm ngàn bài hát khác vui hơn cho An, An không phải là con bé sẽ suốt đời ôm hoài chuyện đau buồn. Bạn bè và các sói con sẽ nghĩ như thế nào nếu thấy một An ngày xưa vui tươi nhí nhảnh, và một An bây giờ ồm ỹ xanh xao, một An bây giờ chỉ biết khóc làm thú tiêu khiển, không được. Và anh Phương đã cấm tôi hát.

Anh Phương cũng như mọi người trong gia đình ai cũng muốn tôi phải giấu kín nỗi buồn này cho riêng tôi, ai cũng muốn tôi phải vui vẻ, phải «kịch» cho quên bớt nỗi buồn mà tôi đang mang mãi trong lòng từ ngày chia xa cùng cố nhân. Từ ngày đưa bàn tay lạnh giá xiết chặt tay người xưa lần cuối, cố cắn răng mỉm miệng cười để rồi xoay lưng đầu nhanh giọt lệ lăn dài trên má. Triết lúc đó cúi đầu — chẳng biết có phải để ngậm ngùi nhớ đến phút giây xưa, và tội nghiệp cho tháng ngày qua mau mà sự giận hờn triền miên vẫn còn ở hai đứa? Thật hết rồi khi bóng chàng khuất dần cuối sân bay. Còn tìm thấy gì nữa khi những giọt lệ trên mắt đã làm nhòe tất cả — nước mắt đã thi nhau làm nhòe hình bóng ai trong ngày chia xa ấy và nhòe cả những ngày vui của tôi bây giờ.

Hôm nay là chủ nhật, tôi lại phải nhắc nhở mình lần nữa. Chủ nhật có nghĩa là không được khóc, mà phải vui, vui để lúc ngồi vào bàn ăn sáng các em sẽ không thắc mắc khi dòm vào mắt và chốc nữa đi họp các sói sẽ không kè tai nhau nói nhỏ: sao bữa nay Akéla của tụi mình buồn. Buổi sáng của mọi ngày tôi đi làm từ thật sớm, không có dịp gặp tại bàn ăn, các em không có dịp đề tò mò; buổi sáng của mọi ngày, không có dịp gặp các sói nên các chú bé con cũng chẳng thấy được tôi buồn. Nhưng sáng nay... sáng nay tôi dù thế nào cũng sẽ phải vui, sẽ phải cười thật tươi như bao nhiêu sáng chủ nhật khác. Nhưng ô kìa! giọt sương long lánh ở đâu bỗng rơi trên má! Có phải tôi khóc đây không hay đây chỉ là giọt sương, đêm qua đã ngủ nhờ trong mắt, mắt của con bé ngàn đời yếu đuối, của con bé suốt đời phải sống bám vào kỷ niệm như một loài chùm gởi sống bám vào thân cây, để một giây phút nào đó còn tự dối lòng rằng thân ái cũ chưa phai. Không hiểu loài hoa chùm gởi có phải thật vui trong ngày chủ nhật, như tôi đây đang sửa soạn một nụ cười?

P. AN

SINH NHẬT

NGŨ LUÂN

hãy thắp lên hai mươi ngọn nến
mừng sinh nhật anh
mừng một ngày tuổi vừa thơm ngát
nở như hoa
xanh như lá
các em nghe tiếng chim hót dịu hiền
như hạnh phúc rất gần
chẳng qua tim
ôi! dòng sông cuộn cuộn
con nước chảy thì trôi nhanh...

hãy thắp lên hai mươi ngọn nến
giữa lòng anh chim muông mới về
ôi sinh nhật! sinh nhật
có sương rơi trên lá
có chim vui trên cành
có anh hiền được trái tim
nổi xao xuyến bắt đầu
anh rung rưng như nắng
ngậm trong hồn chút bâng khuâng mới lạ
những bông sứ rơi hoài trong giấc mơ...

hãy thắp lên hai mươi ngọn nến
cho sáng một vầng trăng
cho sáng cả một đời anh hoài vọng
một ban mai xanh
cùng con suối chảy bốn mùa
có nắng phơi ngoài dậu
những con bướm bay
mừng ngày anh mở cửa
đón mây trắng về
làm chiếu chần đắp thời mới lớn
làm hành trang ra đi
bỏ tuổi thơ ngơ ngác
đừng gọi anh suốt buổi chiều
bằng nỗi nhớ hân hoan...

hãy thắp lên hai mươi ngọn nến
mừng sinh nhật anh
mừng giọt sương mai rớt rỏ
mừng chiếc lá mới xanh
mừng con con chim cất tiếng hót lần đầu
mừng dòng sông mới chảy
cuốn hết tuổi thơ anh
theo khói mây cùng bụi bặm
anh còn lại một mặt trời rất ngoan...

NGŨ LUÂN

LAK, MỘT CHUYẾN ĐI

KÝ SỰ

● NGUYỄN ĐÌNH HIẾU

Chín chàng thanh niên trẻ măng, hai đàn thùng khoác cổ, một mandoline cầm tay và biết bao nhiêu bài hát chuẩn bị cho một ngày rời thành phố.

Ban Mê Thuột, thị xã nhỏ nhoi, những con đường đếm dễ và gọn như đếm ngón tay từ một đến mười. Một chút xíu hành động được truyền tai. Bụi đỏ che phủ con người, bao bọc thân thể làm tinh thần đau nặng, nhức mỏi.

Có một phương thuốc, chữa khỏi những buồn phiền u một trong thành phố, là rời khỏi thành phố.

Họ đã chọn phương thuốc ấy.

Và, Lạc Thiện xa gần trăm cây số là cái đích.

Trưa thứ bảy, trời nóng ra, hai chiếc jeep chuyên chở chín trái tim đến đó. Vẫy tay chào thành phố không nuối tiếc chi, không khóc lóc gì và không ai đưa, không ai tiễn.

Hướng đông bắc đường thơm hoa cà phê. Rừng lao xao (nơi trú ngụ của những tình nhân) đã qua. Hồ Trung Tâm, thung lũng đọng nước đã qua. Thế là hết tám chín cây số đường nhựa êm ả.

Trung úy Chỉ, da xạm, khỏe mạnh, chân tay mặt mày hớn hớn, cười:

— Bắt đầu đoạn đường chiến binh rồi này. Sửa soạn ngủ bụi đi.

Mà nhiều bụi thật. Bám vào áo, vào tóc, vào mắt. Bụi từ trăm phương xuôi đến, như gặp lại tri kỷ, níu kéo lâu dài, mặt thiết. Cây lá dọc đường không còn xanh như buổi xuân, mà hồng xảm một màu nâu bần đẽ ghét. Nhưng, chúng vẫn sống, hút lấy nước từ mạch, kết hoa, tạo quả cho thành phố hay cho những nơi thiếu thốn. Trái vẫn ngon ngọt dù cái vẻ không hợp đôi mắt của nghệ thuật (nhưng, mấy chàng nghệ sĩ, ăn dơ ở bần, chắc thích lắm, vì chúng như bộ vó của họ).

Người nông dân ven lề ngừng tay lại, chiếc máy cày xinh xịch ồ chiêm ngưỡng chín khối bụi lướt qua. Có những người lính, bộ quân phục xốc xếch, cũng máy cày nhỏ nhỏ, dương mắt ngạc nhiên. Ôi chao, sao mà giống thời xưa thế. Nào là, lính vừa uỳnh giặc vừa làm vườn. Việt Nam sắp sửa được khung cảnh hạnh phúc như thế chẳng.

Trên ngọn đồi thật cao, tượng Maria trắng xóa giữa mây. Mỗi năm, tin đồ thường tổ chức những buổi hành hương trên đó, leo núi bằng con đường

ngoằn ngoèo, thử dốc mà tôn kính Chúa. Giang Sơn, tên của một nơi tạt qua, đắm thắm với giòng Cana hiền lành, thơ mộng với núi non rừng rú oai vĩ. Đây là giang sơn của ta, của màu vàng, của mũiтет, của mẹ già cấy lúa, trồng rau, con trẻ nghèo ngao ca dao, hò điệu của thiếu nữ thanh niên mơ màng cùng thiên nhiên.

Có những ngôi mộ của người thiếu số thật lạ. Hình tượng kỳ bí quá sức, không thể giải thích bằng cái lý luận thông thường. Nguyễn Quyết Thắng, người đầu đàn, hát giỏi và làm nhạc cũng giỏi, đã cảm hứng: chiều về trên nghĩa trang, mưa tuôn trên mộ buồn, mưa giăng giăng mịt mùng, mưa dài lời lẽ thê... Chiều về trên nghĩa trang, vươn tay ôm địa đàng, dang tay ôm tình người, mưa rơi trên giòng đời, cuốn trôi đi tình người... Một người bạn của Nguyễn Quyết Thắng nói rằng: Nguyễn Quyết Thắng là một nghệ sĩ lang thang mà không lang thang. Quả đúng lắm, với tóc dài cong cong, với môi mỏng lưỡi ngắn. Nguyễn Quyết Thắng hoài hoài ngu ngơ trong cuộc đời mà thật sự anh là kẻ tỉnh táo nhất. Anh chăm sóc đoàn du ca Ban Mê. Và đây là lần thứ năm, thứ sáu anh dắt đoàn về làng, đem tiếng hát tạo ấm áp cuộc đời, đem lời ca làm chất xúc tác của hành động phải có, phải làm.

Đường đến Lạc Thiện cong queo trên những ngọn đồi. Không còn gặp ai đó cầm súng chặn xe bắt nghe về một lý thuyết này, lý thuyết nọ. Chim đã hót thỏa thuê. Người ngược xuôi an lành hơn bao giờ cả.

Kia, Lạc Thiện đã đến. Hồ Lak bát ngát đón chào. Những chiếc xuồng nhỏ trong hoàng hôn điểm trang cho một phong cảnh nên thơ vô cùng.

Dân quận ly trầm trồ chín khuôn mặt nam. Những bộ áo quần bà ba nâu đỏ bụi trông tức cười. Họ đến một con suối. Gội rửa đất cát. Trầm mình vào nước mát như những người thiếu số khoẻ da thịt giữa trời không ngưng nghỉ chút gì.

Quận ly bé mọn, cát trắng. Dân chúng háo hức chờ một buổi giúp vui vào buổi tối.

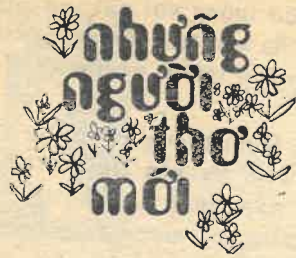
Trung úy Chỉ lăng xăng mượn micro, mượn đèn, kiểm chỗ trình diễn. Gần tám giờ mới bắt đầu.

Sân khấu là một khoảng hiên lộ thiên trước Chi Thông Tin. Gió ào ạt. Con nít ré la chào đón những tiếng hát thành phố. Micro rè rè khó chịu làm người nghe phải cố gắng lắm mới nghe được. Những bài trình bày là dân ca, bình ca, kháng chiến ca, tranh đấu ca, sử ca, tình ca... Tiếng vỗ tay nghe ra cũng rộn rã lắm. Đặc biệt có sự giúp sức các anh Sinh viên Sĩ quan Đồng Đế đi chiến dịch. Trẻ con và người lớn đều cười rầm rộ với hoạt cảnh Qua Cầu Gió Bay.

Về khuya, chín tâm hồn hòa hợp cùng dăm ba anh lính trong một ngôi chùa hoang vắng. Họ kể chuyện cho nhau. Nhất là những câu truyện ma quái làm run cả người, cứ y như là thật vậy.

Sáng sớm, quận ly vẫn yên tĩnh, chợ búa họp lặng lẽ. Thức ăn chính thường là cá, tôm, cua, sò lười được từ hồ.

(xem tiếp trang 64)

TRẦN XUÂN AN ● NGUYỄN
THIỆN NGHĨ ● THOẠI KHA T
NGUYỄN THƯƠNG HOÀI ●
PHƯƠNG DƯ

NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG

Kỷ niệm bao giờ cũng được nhắc nhở như phút giây linh thiêng nhất của một đời người. Hơi thở của đời sống đó sưởi ấm lại hết khoảng ngày giá băng còn lại khi tri nhớ bừng sáng trong kỷ ức của một tuổi già. Người làm thơ luôn luôn muốn soi sáng lại vùng trời kỷ niệm cũ. Ở đó có một con đường mở ra trăm vạn ngã đường. Có một ngôi quán làm thành những trạm tiền đưa và hẹn hò. Có một mùa lá đỏ bay trong mùa thu sắc trời vàng ửng. Kỷ niệm là muôn triệu bước chân không ngại nghỉ trên bãi cỏ trong hồn người.

Một bài thơ, có lẽ nói về kỷ niệm tha thiết nhất của Trần Xuân An cho chúng ta thấy điều đó. Bằng những hình ảnh dễ thương bình dị nhưng cũng thật ngậm ngùi tha thiết.

tiếng chuông xưa

sáng nay em đi chùa
lóng tôi buồn hơn xưa
một lần con để nhỏ
ngậm sương mùa tương tu
một lần con kiến nhỏ
khóc vùi trên đường mơ

sáng nay em đi chùa
tóc em cài hoa xưa
thấp lên mùi hương khói
trên bình nhang linh hư

môi em thuyền bát nhã
xa tôi bờ đời mưa
ngắn dài câu gian dối
ướt sũng lời lọc lừa

sáng nay em đi chùa
em mặc áo người xưa
đim tôi dòng mơ cũ
ngậm nhánh rong mơ hồ

sáng nay em đi chùa
lá ngủ còn hương xưa
tôi làm con chim nhỏ
hót mừng ai giao mùa ?

tôi là chim đôi xứ
tìm hoài mùa ngáy thơ
tôi mang thân cô thụ
niêu mãi phiền mây khờ
suốt đời toan tự lữ
khi nghe tiếng chuông xưa

TRẦN XUÂN AN

Mưa, đề tài muôn thừa. Mưa ở trong tình yêu đang còn hay đã mất. Mưa trên con đường hẹn hò cũ, màu áo xưa. Những chỗ đứng bên người, dưới mùa lá. Mưa và, « sáng mai xa ai », Nguyễn Thiện Nghi đã có những câu thơ đẹp:

sáng mai xa ai

chim mang nhớ xuống bên đường
mình ta đứng với mưa từng hạt sang
cây khô thương nhánh hoa tàn
đầu thu gió cuốn lá vàng nào bay
em chờ lạnh gió ai hay
ta chờ lạnh nhớ mưa bay áo người
chiều qua em tiễn ta rồi
sao còn sợi tóc trên trời chợt bay

NGUYỄN THIỆN NGHĨ

Tuổi nhỏ được hồi tưởng như một mặt trời hồng rực rỡ. Khi lớn lên là những ngày sương mênh mông ngồi nhớ tiếc ánh nắng hồng tươi nơi một đầu ngày cũ. Làm thơ đề ca ngợi, nhớ tiếc Tuổi Nhỏ. Nguyễn Thương Hoài là một người thơ mới đặc biệt của Tuổi Ngọc. Nguyễn Thương Hoài làm thơ rất nhiều gửi tới tập, lúc trước. Sự say mê đó là một ưu điểm nhưng cũng là một khuyết điểm. Điều này người phụ trách muốn nói riêng với Nguyễn Thương Hoài.

và tuổi hồng đã mất

khi trở lại nghe linh hồn nức nở

thương một thời hoa mộng đã đi qua
oi, bé cũng xa từ năm đó
mất thật rồi lứa tuổi mười ba

học trò

bé có đứng bên bờ gòu dẫu
làm con chim nhỏ của mùa thu
những ngày áo trắng thơm hương phấn
bông nở theo lòng bé tiểu thư

NGUYỄN THƯƠNG HOÀI

Mùa Hạ tới với những chùm hoa nở đỏ rực rỡ trên những con đường.
Hình ảnh đẹp nhất của học trò nhưng cũng là hình ảnh khủng khiếp nhất
của chia cách. Phụng Du cho chúng ta biết điều đó qua một bài thơ lục bát:

hạ huyền

hạ về phụng đồ lối chân
ta về ánh mắt sâu đáng nỗi buồn
bước đi còn lấm tơ vương
nghe như có tiếng người thương gọi thầm
lời yêu vụn vỡ thanh âm
ta rơi nước mắt khóc tình đã xa...

PHỤNG DU

Tình yêu nhiều khi không đánh dấu bằng ngày tháng. Bởi vì thời gian
không chắc chắn như mong ước của tình nhân. Tuần lễ, đã là một khoảng
ngày ghê gớm đủ để thay tất cả. Và tuần lễ, phải chăng chỉ đáng nhớ, chỉ
chỉ còn lại có một chiều thứ Bảy.

như sợi rong sầu

chiều thứ bảy rồi qua hoang vu
đàn chim bay về tít xa mù
ừ hình như người xa rất lạ
phút mong chờ tràn ngập phiên du

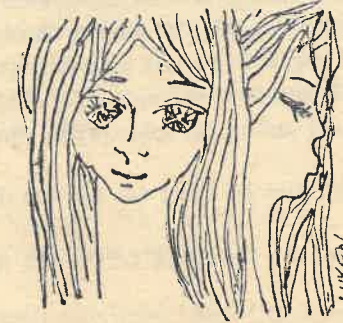
khi em đến hàng cây nắng đỏ
nhỏ âm thầm từng sợi sắc không
em về trời bỗng mưa ngập phố
đếm chân buồn rồi thấy mệnh mông

THOẠI KHA TÚ

« Như sợi rong sầu » của Kha Thoại Tú là một bài thơ bảy chữ nói về
cơn mưa của một buổi chiều thứ Bảy với bình ảnh ngậm ngùi và bằng
những câu thơ buồn bã như hơi mưa. Em về trời bỗng mưa ngập phố. Đếm
chân buồn rồi thấy mệnh mông.

KIẾN VÀNG

NGƯỜI CON GÁI MẮT NAI

PHÓNG SỰ • TRUYỆN

Khi ấy đưa con gái nhỏ nằm trong nôi bỗng ọ ẹ rồi khóc thét lên đập
lung tung, làm đưa con trai nhỏ nằm ở chiếc nôi bên cạnh đang say sưa ngủ
giật mình tỉnh dậy, nhả rơi chiếc núm vú đang ngậm trong miệng. Hai người
con gái nhìn nhau cười thích thú.

- Thấy nàng dữ chưa.
- Làm chàng cũng khóc theo rồi đó.
- Coi bộ không thuận hòa rồi.

Mỗi người đẩy xe về một phía. Có thể trên đường về Hải nghĩ về một
người sẽ sống đời bên mình. Và một mái nhà. Thường là như vậy. Một tâm
hồn thực tế họ có thể nghĩ gần hơn. Như những bữa cơm dọn sẵn đợi giờ
tan sở. Và những bồn phận. Hải bậm chặt môi. Hải quên đưa em nhỏ nằm
trong nôi, với những ý nghĩ miên man ấy. Chính con bé Quyên Quyên đang
thở, đang sống. Và, thuở mà nhận thức của nàng còn nằm ở một cõi ngoài
tâm hồn, thì nàng vẫn lắng tai nghe và chăm chú nhìn muôn sự muôn loài
đang xoay chung quanh mình, y hệt đời sống của những vì sao trong đêm
trùng trùng, huyền hoặc. Có điều gì như là bí nhiệm, thoát trên thân xác
và hơi thở. Lúc nàng mới được bốn tháng. Anh Thái, anh thứ hai của nàng,
nói: Khi ngủ nhìn nó hiền lành dễ thương như cục bột; khi thức, cái miệng
nó lúc nào cũng ngoác, ra thật đáng ghét.

Con bé Quyên nằm trong nôi la khóc suốt quãng đường chị Hải
đẩy về nhà. Mãi nghĩ vẫn vợ một lúc sau nàng mới nhận ra điều ấy khi có
người đi ngược đường ngoái nhìn. Nàng đứng lại, đưa tay nựng nựng.
Nhưng con nhỏ không nín, càng khóc tới.

— Thôi chứ út, mi khóc vừa vừa vậy, còn để dành nước mắt lớn lên mà khóc chứ.

Nàng bực mình, tiếp tục đẩy chiếc xe đi. Đến một tàng cây bên đường nàng dừng lại, mặc cho Quyên Quyên khóc, nàng cúi xuống bỏ dép ra để phủi những hạt cát nằm cắn đau dưới bàn chân. Lúc đó Quyên Quyên đang hét lớn khóc lớn bỗng ngừng bật. Hải lầm bầm trong miệng: Cái con nhỏ này muốn khóc là tự nhiên khóc, muốn nín là tự nhiên nín. Thật lạ.

Thật lạ. Ngay lúc ấy thì Hải để ý có hương thơm của loài ngọc lan tỏa ra ở đâu đó, ngan ngát trong hơi thở. Đã qua lại con đường này nhiều lần, bây giờ Hải mới khám phá ra trước cửa ngôi nhà cổng sơn trắng này có một cây ngọc lan thật to. Hải cúi xuống sát mặt Quyên Quyên, ngón tay trở ấn nhẹ lên trán con bé:

— Con út này ghê nhỉ, mới bé bằng cái kẹo mà đã biết thưởng thức hoa rồi nhỉ.

Đời sống của một tâm hồn lãng mạn có thể bắt đầu kể như thế.

Năm nàng tròn một tuổi thì chị Hải lấy chồng. Người chị cả không kịp làm chiếc bánh sinh nhật thứ nhất cho em út đã phải theo chồng đi xa. Mười hai tháng năm, sinh nhật mùa hạ. Sinh nhật đầu của Quyên Quyên, trời mưa như trút nước. Anh Thái ôm từ tiệm về cái bánh thì bị méo mất một góc. Mẹ nàng la.

— Công tao đi đặt kỹ lưỡng chiếc bánh cho út đẹp thể mà mấy thằng anh làm hỏng mất cả.

Anh Thoại nói:

— Mẹ cưng nó quá. Sinh nhật con có bao giờ mẹ thêm đồ ý tới đâu. Mẹ nạt:

— Chúng mi chỉ dài lưng tốn vải.

Anh Thái nhào vô:

— Ái chà, mẹ bệnh nó lại còn hắt hủi tụi con tàn nhẫn.

— Mi nữa, mi chẳng được việc gì cả, có mỗi chuyện đi lấy chiếc bánh về mà cũng làm hỏng mất.

— Nó chỉ méo đi chứ thể tích có mất mát chi đâu mà mẹ la con dữ. Chê không ai ăn để con ăn cả cho.

— Mi nói thể ế vợ sớm, con ạ.

Anh Thái ôm lấy cơ hội:

— Rồi. Mẹ... khiêu khích tự ái của con đấy nha. Con long trọng tuyên bố là bắt đầu từ ngày mai con sẽ dắt về nhà một cô rất ư là khéo khỉnh, dễ thương để mẹ tha hồ lựa chọn con dâu.

Mẹ đập vào cánh tay anh Thái một cái, mắng: Cái thằng mất nết này, vào dọn bàn rồi mời ba xuống mau đi.

Sinh nhật Quyên Quyên đầy đủ mọi người trong gia đình. Chiếc bánh hoa hồng, chủ đề chính của bữa tiệc nằm giữa bàn bị méo một góc trông rất

thảm hại. Mẹ cho đó là điều bất hạnh thứ nhất của Quyên Quyên và luôn tỏ thái độ kinh chống đám con trai mà bà cho là «vô lịch sự», thay cho Quyên Quyên. Bà nói:

— Nhỏ này lớn lên rồi bị đám anh bắt nạt đấy.

Anh Thoại «xi» một tiếng, sát mặt em gái:

— Nó mà ai bắt nạt nổi, sợ nó còn ăn hiếp lại tụi con thì có. Mẹ bệnh nó quá mà.

Bàn tiệc nhỏ, thật tầm thường nhưng mẹ đã làm ra được cái vẻ dễ thương của nó bằng cách cắt một ít dây ti-gôn ở ngoài bờ chậu về đặt quanh bàn. Chiếc khăn sọc hồng thường chỉ có khách mới đem trải mẹ cũng bắt anh Thái lôi ra. Ngoài món chè kho và thạch do mẹ làm lấy, còn vài thứ bánh mận khác được ôm về từ tiệm.

Mẹ kêu lên:

— Hồng rồi.

Anh Thoại và anh Thái giật mình, chồm lên:

— Chuyện gì quan trọng hơn vậy mẹ?

Mẹ đứng dậy:

— Bây giờ thằng Thoại hay thằng Thái phóng xe đi mau, bánh sinh nhật không có nến sinh nhật mà chúng mi không thấy thiếu sao.

Thoại dựa lưng trở lại ghế, thở phào:

— Con tưởng gì chứ, chút xíu nữa thì con đã vỡ mất tim.

Mẹ nhìn Thái:

— Đứa nào xách xe đi mua mau đi.

Thái bị «chiếu tướng» đứng dậy:

— Nhưng mua ở đâu vậy mẹ, con đâu biết thứ này.

— Lên Kim Hưng ở đường Pasteur.

Thái ngó ra ngoài cửa sổ, cái mặt trông rất nản:

— Trời mưa, biết giờ này họ còn mở cửa không chứ.

Mẹ vừa móc trong túi ra tờ năm trăm Thoại ngồi gần bên đưa tay hứng ngay lấy:

— Mưa thì mưa, mẹ để con đội áo mưa đi mua cho. Hễ họ đóng cửa con đập cửa. Tội nghiệp, có đứa em gái út mà chẳng thằng anh nào lo tới.

Bàn tay kẻ hứng tiền bị mẹ đập mạnh một cái, mắc cở rút về, khoanh lại ngồi im. Ba nàng nãy giờ chúi đầu trên tờ báo, có mặt bằng một giọng rần rở:

— Không phải lắm công vậy, bà để tôi giải quyết cho.

Mẹ nàng xoay hẳn người lại:

— Nhưng ít ra nó cũng phải có một cây nến chứ.

— Đồng ý.

Ông gọi, út Hải (anh Hải này bị sự có mặt của Quyên Quyên cạnh tranh mất chức út. Chính anh ta sau này là người anh duy nhất còn sống gần gũi với nàng suốt quãng ấu thời thơ ấu) con bắc ghế leo lên bàn thờ nhỏ cho ba cây nến sáp xuống đây. Cây nến sáp cắm trong chân đồng, được mượn tạm của ông bà cho con cháu xài. Anh Hải (bảy tuổi) ôm cây nến to bằng cổ tay của anh ta khệnh khạng trao cho ba.

— Như thế này mà không trịnh trọng chán à.

Ba quẹt lửa châm nến. Cây nến sinh nhật vĩ đại quá nên không thể cắm trên bánh sinh nhật được. Mẹ ra vẻ không ưng ý lắm nhưng cũng không thấy đó là điều phải phản đối. Cây nến được cắm ở giữa bàn, trong một khung cảnh khá đặc biệt, đó là sự sắp đặt cố ý của mẹ nàng. Hình như bà có một tâm tình gì được gói ghém, được sửa soạn để dành cho buổi họp không bình thường này của gia đình.

Út Quyên Quyên được đặt trên một chiếc ghế hai tầng có bàn chắn trước ngực, ngồi cao ngang bằng mọi người cùng bàn. Hôm nay nàng được mẹ diện cho thật đặc biệt. Chiếc áo màu hồng, tay phồng, dài lê thê dưới gót chân là công trình vất vả một tuần lễ trước đó.

Anh Thái reo lên :

— Công chúa hôm nay xinh ghê.

Anh Thoại nói khe khẽ :

— Xinh gần bằng mẹ mình ngày xưa.

Mẹ quay sang nói với ba :

— Ông xem con cái bây giờ văn minh thế đó.

Ba sửa lại gọng kính sau khi ném tờ báo sang chiếc ghế ở sát tường, ông mỉm cười nhìn vợ âu yếm rồi chìa bàn tay ra :

— Bà cho tôi mượn năm trăm hồi nãy của bà.

Người đàn bà lấy làm lạ :

— Chi vậy ?

Ông vẫn mỉm cười :

— Thì cứ đưa cho tôi mượn đã.

Ông cầm tờ giấy bạc đồng dạc, gọi :

— Thoại.

Thoại sốt sắng dạ to :

— Thưa ba con đây.

— Con đáng được ba thưởng cho năm trăm đồng mua thuốc hút.

Thoại và Thái ôm nhau hét lớn, cười lớn. Trời ơi, ba là người đàn ông «ga-lăng» số một ở trên quả địa cầu này. Chúng con nguyện cố gắng để nổi gót ba, xứng đáng là con trai ba. Mẹ chúng cần nhẫn, ông dạy con cái ông thế đó.

Bà nàng, người đàn ông tóc đã hai màu, thế mà nụ cười của ông vẫn còn nóng của thời trẻ tuổi. Ông nói, chúng nó nói đúng thì đáng được thưởng, có gì đâu. Chứ không phải ngày trước tôi đã... Mẹ nàng cắt ngang, thôi đi ông. Thời con gái của bà hình như còn sót lại trên gò má vừa ửng lên vì ngượng. Đám con trai lớn nhướn mắt cười thầm với nhau, đá chân nhau dưới gầm bàn.

(còn tiếp)

truyện dài MÙNG MẮN

Hai ba giọng cười con trai đồng xướng. Tôi ép xe đạp vào gần xe Lan Khuê, nghiêng nón quay đầu ngoá lui, thấy ba chàng Quốc Học mặt mày hớn hớn đang theo sát nút. Có lẽ cái ngoái cổ ngoá lui của tôi có phần khích lệ. Một chàng đạp xe tiến lên :

— Cho mình đi ngang hàng với nghe.

Lan Khuê quắc mắt lườm :

— Hừ !

Hai chàng Quốc Học phía sau không chịu kém, dong xe lên, tạo thành hàng năm. Tôi và Lan Khuê hăm phanh cho xe chậm lại. Lan Khuê bảo nhỏ :

— Đề tau lách cho anh chàng phía ngoài bờ vĩa chơi.

Lan Khuê nổi tiếng đi xe «cao bồi» nhất trường, tôi rất tin tài lách của hần, nhưng vội can :

— Thôi mi ! Đừng giở thói cao bồi năm ngoài năm tê nữa. Năm ni mình lớn rồi.

— Lớn rằng ?

— Lớn là thôi nhỏ.

— Thôi lạng xe cho tụi con trai té lăn chiên ?

— Ừ !

— Rứa tụi hần theo ghẹo chọc thì làm răng ?

— Làm mặt nghiêm.

Lan Khuê làm mặt nghiêm thật. Con nhỏ mím môi bặm miệng trông thật tức cười. Ba chàng Quốc Học trở về vị trí cũ, nghĩa là tiếp tục làm cái đuôi phía sau.

Một chàng dí dỏm :

— Ngó gồ ghề dữ mà tên Hạt Tiêu.

— Ê, ấy, chắc ấy ghét cái cổ cái chày lắm phải không ?

— Hạt Tiêu ni chắc cay phải biết.

Tôi cảm thấy tung tức nhưng cố nhịn. Lan Khuê không nhịn được, hần quay lại nguyệt một đường sắc lẹm hơn con dao cau.

— Vô duyên ỏm.

Một chàng có vẻ lì lợm nhất bọn tiến lên nhớn miệng cười :

— Ê, mặt người ta có duyên ri mà kêu vô duyên.

Tôi cóc ngó cái duyên của anh chàng, cười nụ :

— Dạ, nhà tui thiếu một ông táo trong bếp, xin người có duyên về thế chỗ cho.

Hai anh chàng phía sau cười rộ. Anh chàng tự xưng mình có duyên ghê quá, bèn quẹo xe sang con đường bên trái đông thẳng.

Lan Khuê nháy tôi, thỏ thẻ :

— Hạt Tiêu sau lưng mình khi không lại mọc hai cái đuôi, kỳ ghê !

Tôi lập lại :

— Ủ, hai cái đuôi què 2 cục.

Phía sau, một chàng trả đũa :

— Chắc là chép Thiên linh chuối không đủ một nghìn chín trăm bảy mươi ba bản, nên chừ mọc đuôi, coi tề, sắp biến thành chồn thành cáo hết rồi. Tưởng tượng hai con chồn thành cáo hết rồi. Tưởng tượng hai con chồn tinh quái đi hai chiếc xe đạp, vui ác, đẹp ác.

Lan Khuê cóc ngán, hấn cao giọng :

— Một cái đuôi biết nói.

— Còn cái đuôi tê câm.

«Cái đuôi tê» bỗng lên tiếng :

— Súc mấy câm ! Mấy bữa nì răng không thấy Hạt Tiêu mỗi tối ra sân tha thần hát sao đôi hai cái nằm kề, thương anh từ thuở mẹ về với cha nữa ?

Tôi thót tim nhè nhẹ, kêu nhỏ :

— A ! Té ra anh chàng chùi bụi.

Lan Khuê ngơ ngác :

— Anh chàng chùi bụi mô ?

Tôi ép xe sát vào Lan Khuê, trầm giọng đề chỉ một mình hấn nghe :

— Anh chàng mỗi đêm thường vác giày đi lui đi tới, chùi bụi trên con đường băng ngang trước mặt nhà tau. Tau và chị Hải Cát thân ái tặng cho anh chàng biệt danh : Anh chàng chùi bụi :

Lan Khuê cười dòn. Chiếc xe lắc lư như con tàu say rượu muốn té. Tiếng cười làm giật mình hàng trăm chiếc lá me vòm cây trên đầu lá tả bay xuống.

Tôi len lén ngoái cổ lui, định thu vào trí nhớ dung nhan anh chàng chùi bụi đề về tả lại cho chị Hải Cát nghe, nhưng hai anh chàng đã phủ lịnh từ hồi nào. Tôi tiêng tiếc, lúc này mãi ngưng ngưng, mãi làm mặt nghiêm, mãi lo tìm lời tìm ý nghịch tình để trả đũa, đã bỏ lỡ cơ hội xem anh chàng mặt tam giác, hình vuông, hình thoi ; da trắng, da xanh, da vàng, da đỏ thế nào. Tiếc đứt tóc.

Trưa tỏa thêm độ nồng. Nắng lênh đênh mặt sông lóa trắng. Tôi nói về anh chàng chùi bụi cho Lan Khuê nghe. Hình ảnh mù mù sương khói xuất hiện mỗi đêm lui tới trước cổng nhà đã tạo cho chị Hải Cát một ảo tưởng đẹp về anh chàng và, chị ghét cay ghét đắng, đoán quyết thế nào anh chàng

cũng vô răng như hiền chùa khi nghe tôi phịa cái thư trong đó mô tả chàng là đại thi sĩ, tác giả tập thơ nặng gần 50 kí. Lan Khuê thích thú cười dài rồi bình luận :

— Anh chàng chùi bụi chưa hay, phải kêu là cây si di động mới đúng.

— Cây si.

Lan Khuê liếc xéo tôi, tia nhìn giễu cợt :

— Chớ chi nữa. Cây si trái tim đầy ấp hình ảnh Hạt Tiêu, hai lá phổi viết đầy tên Hạt Tiêu, ruột non ruột già cũng kêu thét Hạt Tiêu, Hạt Tiêu vạn tuế !

Những tia máu mắc cở trên má nóng ran. Ớt dột à ?

— Bậy nờ. Tau định bữa mô căng sợi dây nhợ ngang đường cho anh chàng chùi bụi vấp té gãy cẳng chơi, nhưng chị Hải Cát can :

— Nền quăng lưới tóm anh chàng bắt làm tù binh hay hơn.

— Rồi cơm mô mờ nuôi ?

— Cơm cháy cơm nguội chán khối chi.

Bốn hàng răng trắng muốt nhe ra cợt nằng. Trưa đầy ắp giọng cười. Lan Khuê quẹo xe vào ngõ nhà, áo trắng khuất mờ sau rèm bông giấy tím, câu đùa buông lỏng lại :

— Trưa nì, mi nên dành nửa phút tưởng niệm anh chàng, nghe.

Những vòng tay tuyết mù cuốn gió. Xe lăn giữa lòng trưa êm đềm. Và, trên vòm trời biếc lồng lộng mây, tôi vừa đi vừa ngược nhìn, loáng thoáng sau mảnh cây cúi thấp, dường như tôi thấy đôi mắt ngan ngát hương thơm của Bích Khê mệnh mang gần xuống. Tôi đi như bơi trong màu mắt người thi sĩ tôi yêu. Lòng thắc mắc nhè nhẹ : Anh chàng chùi bụi có phải là tác giả Thiên linh chuối không ?

4.

Cồn Hến : Gò đất nhú mầm phù sa không biết từ bao nhiêu triều đại rồi. Khi tôi biết xét nhận những nét đẹp riêng của thành phố quê quán mình, đã thấy Cồn Hến sừng sững đó, lừng lờ giữa đôi bờ tả ngạn, hữu ngạn sông Hương. Đứng từ phố chính trông về, Cồn Hến mệnh mông xanh những ruộng bắp niu vai nhau dọn sóng; chỉ cần thêm một tí mơ mộng vào mắt, sẽ thấy Cồn Hến là hải đảo (không thần tiên chi cho lắm, nhưng rất gần gũi thân mật).

Tôi Cồn Hến từ ngã Gia Hội, phải qua một chuyến đò ngang bênh bồng. Tôi từ ngã Vỹ Dạ, phải lóc cóc qua chiếc cầu âu sâu đen thui màu hắc ín.

Chẳng biết ngày xưa Cồn Hến nổi tiếng vì món cơm hến ớt cay ruốc ngọt hay không. Ngày nay, những ngày nắng làm sây nổi trên lưng bọn con nít, Cồn Hến là trung tâm hóng gió (nghèo nàn) của Huế. Thanh niên thiếu nữ Thừa Thiên suốt ngày nô đùa với sóng biển Thuận An, chiều về, ghé Cồn Hến ăn ly chè bắp, ăn đĩa bánh bèo và ngồi ở đó đá lông nheo nhau, tức khắc nghe khôe khoẻ lả lùng. Gió ngoài trời và gió trong lòng cùng bốc lên phơi phơi gan ruột. Những hàng quán núp ẩn dưới lũy tre mộc mạc, hàng

dừa lênh khênh. Bàn ghế kê sát gốc ổi gốc xoài. Nắng chiều lất lay dội qua cành lá vỡ thành ngàn hoa. Bưng ly chè bắp béo ngậy lên húp, tưởng chừng uống cả hoa nắng vào lòng. Bưng ly chè khoai tía tím rậm mức từng muỗng, tưởng chừng mức cả ráng chiều vào. Ngọt. Ngon. Rẻ. Và mát.

Những Quốc Học và những Đồng Khánh muốn tình yêu đầy gió lộng, thường dẫn nhau đến Cồn Hến, nắm tay bịn rịn qua chuyển đò ngang, hoặc qua cầu (chưa thấy ai thương ai đến nỗi... cởi áo cho nhau trên cầu) nhìn ngược tóc bay, môi cười hí hửng. Tuyệt.

Chưa nghe ai nói Cồn Hến dễ thương hay dễ ghét gì cả. Cồn Hến thường đông vui vào buổi tan chợ xế chiều.

Chiều nay, một bầy áo trắng chừng mười đứa riu rít như sáo sang sông. Đi ăn chè mà làm bộ in đi diễn hành: Xe đạp nối hàng một chầm chậm qua cầu. Những tà áo nhẹ run tựa cánh bướm non, làm tôm cá dưới lòng sông trông lên say ngất (?)

Hai ba con sáo sang sông trước, dừng chân chờ bạn. Một con sáo chân chưa dừng, miệng đã hót:

— Ê, răng, vắng vẻ vắng ve ri bây?

Cả bầy liú lo:

— Còn sớm quá hà.

— Mới bốn giờ chớ mấy.

— Ừ, còn sớm quá, giờ chừ các cô các cậu còn mắc bận húc đầu vào các giờ học, chưa đi « rượng » được.

— Ê, tụi bây ưa vô quán mô? Quán ao thu lạnh lẽo nước trong veo hay quán nguyệt lâu?

— Vô quán ao thu lạnh lẽo coi cá háy nguyệt nhau đi.

— Lên quán nguyệt lâu hít gió no phổi hơn.

Phần đông quán xá ở đây không trưng bảng hiệu. Những cái tên gọi tùy ý thích mọi người. Quán dựa kề chiếc hồ con bằng bênh bông tím lục bình, bị mấy con sáo nghịch ranh gọi là Quán ao thu lạnh lẽo nước trong veo theo tinh thần nhân cư của cụ Nguyễn Khuyến. Quán có tầng gác lửng được tặng mỹ danh Quán Nguyệt lâu, dù ban ngày lên đó, trở mắt tới mỗi rục vẫn không tìm thấy tấm dạng trăng đầu. Không trăng, nhưng ngồi ở đó, phóng tia nhìn nửa mộng nửa thực xuống cõi « trần gian » bên dưới, cũng cảm động bồi hồi ghê lắm, sẽ thấy mặt sông nó giống sóng chiều, hàng hàng cây cối thấp nền xanh xa, dọc lườn hông thôn Vỹ Dạ và bên bờ lau lách đìu hiu, những bến nước gầy guộc, lấm dáng kiêu giắt lụa. Nắng quá vàng nên mọi thứ đem giắt mơ hồ biến thành lụa hết; gái Vỹ Dạ cũng mơ hồ biến thành Tây Thi luôn. Những Tây Thi chiều chiều giặt lụa, chẳng biết tới ngày nào mới o mới lấy được một ngài quân vương (?) Chắc không ai thèm lấy quân vương cỡ Phù Sai đâu. Gái Vỹ Dạ giặt chỉ để lừa nắng vào mộng mệnh hồn gái đó thôi, quân vương đã là dòng sông mền yêu, bao mùa ngâm chân vọc nước, đã là trúc tre vì vu trắng ngọc gió hiền. Ngồi quán nguyệt lâu trông về Vỹ Dạ, bằng khuôn rửa thê! chỉ lạ:

Còn sớm. Chiều chưa đậm màu chiều. Cồn Hến chưa đông vui. Rải rác lơ thơ vài chiếc xe dựng ngó nghê ngả nghiêng bờ bụi. Vài đôi cặp chụm đầu núp sau lá hoa thăm thi.

Bầy sáo đùn xe dựng vào hàng chè tàu, khẽ nâng những tà lụa, lóc cóc leo thang lên nguyệt lâu. Tiếng guốc gỗ nhịp vui, lẫn trong tiếng hát dầm ăm lan tỏa đầu từ trên cao, nồng mùi gió.

Quán không đến nỗi quá vắng. Một đôi nam nữ chiếm chiếc bàn bên góc trái, bên góc phải, một chàng thanh niên, ngồi một mình, đang đùa giỡn với con chó con. Cả ba người thốt nhiên như sực tỉnh khi thấy bầy con gái xuất hiện. Đôi nam nữ thoáng mỉm cười. Chàng thanh niên thôi đùa với con chó con, mở lớn mắt ngạc nhiên tí ti rồi trầm lặng cúi xuống cuốn sách mở trên bàn. Bầy sáo mới đến liú lo:

— Hạt Tiêu. Ngồi bàn mô đây?

Tôi đưa mắt nhìn quanh, nhỏ giọng:

— Kéo nhau ngồi chung bàn với anh chàng ngồi một mình tề, chọc quê chơi.

— Thôi mi. Dị chết.

— Tụi mình đông, sợ chi?

Những đôi mắt liếc xéo nhanh in sấm chớp sắc, tựa dao cau. Nhiều tiếng cười tỏ ý hưởng ứng. Vài câu đùa bí mật truyền nhau.

— Anh chàng ngớ dễ thương đó chứ.

— Trông thẳng giống Alain Delon, nhìn nghiêng giống Út Trà Ôn ghê.

— Ấu nờ! Tau thấy giống ông già Apollo ghê.

Cả bọn con gái nghịch ranh kéo ghế ngồi vào bàn người thanh niên. Anh chàng bối rối gấp sách lại: cuốn *Chiến tranh và Hòa bình*.

Thu Thu mở màn:

— Điềm danh lại, coi đũa mô khi hồi qua cầu rớt xuống sông không?

Nhuệ Giao cười chum chim:

— Con Hạt Tiêu nhỏ bằng hạt tiêu chưa lọt xuống cầu, tụi mình đũa mô cũng « vĩ đại » cả sức mấy mà lọt.

Đoạn hần nhìn chăm mặt người thanh niên đi dỏm:

— Phải rửa không ông anh?

Thu Vân:

— O, vô duyên, khi không chưa quen biết chi cả đã kêu người ta là ông anh, không biết trên cái lỗ n.ữi.

Lan Khuê vuốt má Nhuệ Giao.

— Chắc hai người eo hẹn với nhau trước rồi à! Ông anh đợi em gái cứng của tui chưa?

Ngọc Quý:

— Coi tề, cái gạt tàn thuốc đầy cả màu thuốc tàn, ông anh hần đợi Nhuệ Giao lâu rồi.

(còn nữa)

giới thiệu những cây bút

DUY

NGUYỄN

Mười chín tuổi, học Văn Khoa. Người tầm thước, hơi gầy; đôi mắt ướt, buồn và ít nói. Duy Nguyễn sẽ tạo ngay được cảm tình với nào tiếp chuyện lần đầu. Là một tác giả của nhiều bài văn thường đăng trên Tuổi Ngọc. Có lẽ Duy Nguyễn bắt đầu viết từ lâu, trước khi đến đây. Nguyễn viết rất vững, chững chạc như của một người già dặn. Lối diễn tả của Nguyễn cho người đọc có cảm tưởng cái đuôi của chữ trước nối liền với đầu của chữ sau, rất tha thiết, rất đầm ấm. Bắt buộc chúng ta phải nghĩ rằng, cái tâm tình của Nguyễn sẽ được nối tiếp từ phần của đời sống bây giờ, mà Nguyễn đang tha thiết với nó, còn mang theo với Nguyễn như « nghiệp dĩ » mai này, khi Nguyễn không thể rời ngòi viết của mình được. Điều đó tôi muốn là cái bắt tay: chúc Nguyễn có nhiều dịp — ĐTL.

TN.: Có nhiều bạn ngọc biên thư về tòa soạn hỏi thăm Duy Nguyễn. Trống Nguyễn có vẻ còn trẻ lắm so với những bài Nguyễn viết. Nguyễn sinh năm nào và đang học gì, ở đâu...

DN: Nhiều người đọc bài cứ tưởng tôi lớn tuổi lắm, ít ra khoảng gần ba mươi (ghe quá). Có lẽ vì cái tôi trong bài đôi khi hơi lớn tuổi. Tôi sinh năm 1954, năm ngoái học ở An Mỹ, Bình Dương; hiện theo học nghề gỗ đầu trẻ ở Sư Phạm SG. Thỉnh thoảng đi học lại rai ở Văn Khoa.

TN.: Nguyễn bắt đầu viết năm nào. Còn nhớ tên bài được đăng báo lần đầu? Văn bút hiệu Duy Nguyễn? Cảm tưởng và kỷ niệm...

DN: Mùa hè năm 1969 về ở một thị trấn nhỏ và buồn hiu, bèn thử viết... văn. Bài đăng báo đầu tiên là *Quê hương trong trí nhớ* ở Tuổi Ngọc số 6 bộ cũ. Hồi đó tôi còn ký tên thật. Lần đầu, rất ngạc nhiên vì không ngờ bài được đăng. Bởi trước đó trong lớp môn Việt văn tôi chỉ đến trung bình, chẳng biết làm bích báo là gì. Do sự thành công nhỏ lần đầu tiên gửi bài đó, tôi

khoái chí viết hoài đến giờ. Lần đó, dĩ nhiên là vui khi thấy tên mình xuất hiện dưới hình thức chữ in. Tôi nhớ là đã mua hai tờ TN tặng hai người bạn thân đề... làm kỷ niệm!

TN.: Nguyễn thấy viết lách có giúp mình thoải mái hơn không? Và có thấy đó là một cần thiết hay « viết để chơi » vậy thôi...

DN: Viết lách, đối với tôi, có nghĩa gần như một trò chơi đầy thú vị. Tôi thấy thoải mái khi viết ra những chuyện vui buồn cần nói. Đôi khi việc viết có thể xem là một nhu cầu cần thiết. Rainer Maria Rilke đã viết trong lá thư gửi người thi sĩ trẻ Kappus: « Ông hãy tự thử nhận với ông rằng nếu người ta cấm ông viết thì ông có phải chết mất đi không? Nhất là, ông hãy tự hỏi vào giây phút trầm lặng nhất trong đêm tối: Tôi có thật sự phải cần viết không? » Vâng, nếu tôi trả lời câu hỏi trên. Câu thứ nhì thì hình như cần chứ không hoàn toàn thật sự.

TN.: Cái cảm giác khi viết và sau khi bài đăng lên báo? Điều kiện viết, theo Nguyễn như thế nào?

DN: Dù sao thì cũng vui khi thấy những gì tôi muốn chia sẻ cho mọi người. Chút rung động nhẹ nhàng, mớ tình cảm dịu nhẹ, những nguồn vui nho nhỏ được diễn tả trên giấy. Lúc này tôi mừng vì được viết không lệ thuộc vào nhiều vấn đề, hoặc bị bắt buộc viết hay vì vấn đề tài chánh chẳng hạn. Được viết theo hứng thích hơn. Năm làm báo An Mỹ tôi đã viết vội vàng trong sự thúc hối của giáo sư, của ông chef typo cùng thợ xếp chữ. Lúc đó, nói thật, muốn bẻ bút và thề không bao giờ viết. Đọc lại những bài viết trong bắt buộc, thấy mà chán và xấu hổ cho việc viết!

TN.: Có mấy truyện Nguyễn viết cùng tên một nhân vật, có phải là chuyện thật?

DN: Làm sao mà là sự thật được, khi tất cả là những mảnh đời khác hẳn nhau. Trừ những bài có vẻ có «hồn» một tí, cảm động tí tí thì không kể văn đâu phải hoàn toàn là người? Tưởng tượng đó. Như thằng bạn tôi tuyên bố: Tin anh chàng bán lúa giống à!!!

TN.: Nguyễn có ưng ý về những gì mình đã viết? Nguyễn có truyện nào mới nhất và « ưng ý » nhất cho Tuổi Ngọc đó không?

DN: Mỗi chuyện chỉ ưng ý một lúc nào đó mà thôi. Thường sau một năm đọc lại thấy sao sao ấy. Điều đó là tất nhiên, vì ngày càng phải khác (hoặc tiến bộ) hơn chứ. Người về phổ biến là truyện mới nhất, do đó có thể xem như được ưng ý bây giờ.

TN.: Một căn chót, Nguyễn cho vài ý nghĩ về tuần báo Tuổi Ngọc. Cảm ơn Nguyễn.

DN: Tuổi Ngọc về sau này là một tờ báo khá nhất rất đáng bỏ tiền ra mua. Chứ nhất là cách trình bày từ số 100 về sau. Tuy nhiên Tuổi Ngọc có vẻ không đều đặn, do sự làm việc theo mùa màng thời tiết của tòa soạn chẳng? Mong rằng TN sống đến vài chục năm, để khi đó chúng ta già cả đọc lại chắc vui lắm nhỉ!

NGƯỜI VỀ PHỐ BIỂN

DUY NGUYỄN

Lâu quá anh chưa trở về phố biển. Dễ cũng có đến mấy năm đã qua, từ một ngày niên thiếu thục hối rời bỏ. Từ đó, cũng có rất nhiều lúc tỉnh cơn nhớ lại những tháng ngày xanh ngát, khi nghe ai đó nhắc nhở về biển.

Từ đó: biết mấy lần mùa bằng lăng tím ngát đến và đi, xong trở lại, bao lần cây cối thay lá lớn lên đơm hoa kết trái. Hàng hà sa số đợt sóng kéo tràn bào mòn biết bao đá tròn quanh bờ bãi. Sóng cũng làm thay đổi bãi quanh co và bằng phẳng. Chắc chắn là bãi biển từ ngôi nhà nhìn xuống phải có nhiều thay đổi. Dù biển vẫn xanh, sóng vẫn trắng xô dạt dào như từ bao giờ.

Anh lầm cảm nghĩ vẫn vợ chắc là đã không biết bao lần nước biển bốc hơi đọng thành mưa, rơi xuống, và tiếp tục chu kỳ. Không biết những sợi tóc mọc dài được bao nhiêu rồi nhỉ? Em nhỏ thay đổi bao nhiêu mái tóc, tóc ngắn tóc dài, kiểu này kiểu nọ, thất nơ cột bình?

Kể từ khi rời phố biển đến vùng rừng núi rồi đồng bằng, cũng có vùng biển lạ xa; và nơi chốn đó gọi anh nhớ những ngày tung tăng, những đêm sóng gào cuồn cuộn lang thang ra hừng gió quất lạnh cóng.

Đúng rồi, anh nhớ lắm đôi mắt tròn xoe như hạt nhãn em nhỏ. Anh tham ăn, nhớ trái mận có màu da hồng hào căng mịn. Những ngày hè nghịch ngợm và lãng mạn.

Thành phố anh ở bây giờ cách phố biển hơn trăm cây số, khoảng hai giờ xe chạy và chưa được nửa giờ đường bay. Tóm lại, không xa lắm. Nhưng đối với một tên lừng khừng thì cũng ít có khi hay làm mất dịp ra biển. Anh hứa thăm hoài và cứ lỡ hẹn riết. Lâu lâu có ngày lễ vào thứ bảy hoặc thứ hai thật tiện lợi anh lại chẳng chịu đi. Cứ nghĩ bãi biển lúc nhúc toàn là người, thấy nản. Thành phố anh ở bây giờ rất nhiều nắng nhưng chẳng có lấy một bờ biển hay dòng sông nước trong mát. Kỳ này lại có lẽ vào thứ hai, anh vẫn chứng nào tật nấy. Lũ khữ lữ khữ chẳng chịu tính toán, hoạch định chương trình gì ráo sáng chủ nhật nằm ngủ một giấc no mắt đến trưa. Thứ hai, ngày coi bộ đẹp. Nắng rực rỡ. Gặp nhau ở quán nước,

một tên đề nghị đi tắm biển. Anh mừng rỡ lẫn ngạc nhiên hỏi dồn. Đó là tại vì ngày nay là một ngày rỗng trống, anh đoán thế. Tên đề nghị bảo khởi hành ngay bây giờ, chiều về.

Thế là không sửa soạn, chẳng có hành lý gì cả. Tất cả chất nhau lên chiếc xe hơi nhỏ mũi trần. Trời nắng chang chang. Chuyển đi bất ngờ mang đến anh cảm giác thích thú lạ kỳ. Nằm thoải mái đầu dựa vào nệm xe, khói thuốc thờ bay lẫn mát ra sau. Anh không còn nghe nắng nóng bức. Chỉ có gió mát gì đâu. Anh cảm thấy mình là người sung sướng quá rồi.

Quả thật là anh rạo rực khi nghe thoảng mùi gió biển mặn mòi. Hình như cái cảm giác rạo rực giống như anh đọc được trong sách, đó là cảm giác thồn thức bối rối rung động gì đó của các cô mới lớn khi gặp «hoàng tử của lòng». Tuồng như anh của một mùa vụng dại, bỗng dưng bắt gặp ngày hôm nay khi về thăm phố biển nhiều ghi dấu.

Những loại cây xanh ngắt thấp lè tè mọc đầy dãy trên vùng rừng sát, nước mặn trồng cũng dễ thương. Anh nghe rõ ràng hương vị lạ ngất ngất của biển quen thuộc thời nào. Xe qua cây cầu có cái tên khá hay: Cỏ May. Bây giờ thì biển đang ở gần anh lắm vậy. Điều này làm anh nôn quá đi, tựa như đứa bé chờ cha mẹ về chợ. Anh huyết sáo ồn ào khiến tên bạn ngạc nhiên. Gì mà vui vậy bạn?

Anh mỉm cười. Anh nhớ ra rồi, cái động lực tuy mơ hồ nhưng bền bỉ thúc đẩy anh về thăm phố biển. Biển nhỏ chính là lý do hết sức chính đáng thôi thúc anh. Biển nhỏ: tóc dài cười tươi trẻ thơ, vóc dáng cử chỉ của một tâm hồn mềm mại rất dễ yêu. Anh hồi đó nhảy hàng rào qua ăn mặn chấm muối ớt đề rồi hít hà vị cay. Anh hồi đó cùng Biển nhỏ mò mẫm tìm những con ốc đủ màu.

Anh nhắm hờ mắt, vui thích tưởng tượng Biển nhỏ bây giờ. Trí tưởng tượng của anh không được dồi dào lắm nhưng anh cũng đủ biết Biển nhỏ không còn bé như hồi đó. Quên, không được gọi là Biển nhỏ nữa mà cũng chẳng được kêu là Biển nhớ. Hai tên đặt đó xưa rồi, quê rồi. Chỉ đúng một lúc nào đó mà thôi. Thế thì gọi là gì nhỉ? Đề gặp nhỏ đã, anh sẽ có một tên đặt khác cho Biển. Thí dụ như *Biển yêu*, *Biển thương*.... chẳng hạn. Đó chỉ là trí tưởng của anh và anh mong ước vậy.

Chắc là Biển sẽ khoe với anh: Em không còn nhỏ nữa đâu. Em lớn rồi nè! — Ừ. Thi lớn ghê lắm — Thế thì không được gọi Biển nhỏ nữa nghe. — Phải có tên gì khác gọi cho khỏi lộn với biển thật chứ — và anh sẽ nói nhỏ: Biển lớn và đẹp thêm ra!

Như vậy chắc chắn là Biển quay lưng, bấu môi (nhưng hẳn là trong bụng sung sướng lắm). Anh cũng giả vờ trên, anh nói biển thật lớn rộng và đẹp hơn chứ bộ, cứ tưởng bở!

Lạy trời cho có điều đó xảy ra.

Có rất nhiều thay đổi dưới mắt anh trong trí nhớ về phố biển. Ngay cả ngọn núi là vật anh tưởng rất ít có thay đổi, giờ lạ hẳn, không kể cây cối

thay đổi theo bốn mùa là lẽ đương nhiên. Anh muốn nói đến đài ra đa ngao nghễ trên đỉnh, nhà cửa dần dần cất nhiều trên sườn núi, con đường quanh co vòng núi. Nhất là dưới chân núi thoải thoải thật nhiều biệt thự. Hồi anh còn ở đây, có vài căn nhà xoàng xoàng.

Nhất là các con đường, đường ở khu chợ, đường dọc ở bãi Trước đây những quán ăn khách sạn đèn màu chữ màu loè loẹt. Tiếng nhạc ồn ào thịnh hành, anh cứ tưởng đây là thành phố nào đó ở nước ngoài.

Thường những thay đổi làm người về e ngại. Anh cũng vậy. Anh hỏi hộp xe chạy một vòng phố.

Dĩ nhiên là thành phố tân tiến văn minh hơn. Nhan nhản dọc hè phố áo màu sắc sỡ, hở hang làm anh chán hết sức. Phải chi phố hiền hòa áo màu nhu tha thướt chắc hay lắm. Phải chi đừng có các cửa tiệm thời thượng đó, phố đỡ chướng mắt hơn. Anh phì cười. Các cửa tiệm đó không là của anh nên anh nghĩ vậy. Giả thử nó là của anh thì biết đâu nó còn ghê gớm hơn. Nhưng dĩ nhiên anh chưa bao giờ giàu đến vậy để có thể thay đổi bộ mặt phố.

Rồi anh lại vui vẻ như thường lúc nhìn màu biển xanh lấp lóa dưới nắng. Những ngọn lá vẫn xanh mượt trên các hàng cây khiến anh yêu đời như chưa từng yêu đến thế. Anh yêu biển quá sức (có thể biển viết hoa).

Xe vòng ra bãi sau. Đáng lẽ anh phải bảo tên bạn lái đường vòng chân núi nhìn xuống biển qua bãi Ô Quấn. Nhưng anh lại ngại bị hạch hỏi lời thôi. Dù biết tính từng tên bạn một anh vẫn e dè. À, anh khám phá ra rằng anh vẫn còn khờ như ngày ở đây. Bởi vì đi con đường núi sẽ ngang qua nhà Biển nhỏ, dù anh rất muốn.

Tắm biển bao giờ cũng thú. Anh tiếc một điều là quá đông người, nước ngọt, phao, ghế đều quá đắt so với ngày trước. Thấy nhiều người tắm qua đầm ra chán dù biển còn rất quyến rũ. Anh mong nghe tiếng sóng vỗ giữa âm thanh lộn xộn của ngàn tiếng cười nói. Điều ao ước nhỏ nhoi mà cũng thật khó. Mấy tên bạn ngồi trên đá lấy ống dòm xem bọn con gái chỉ choé tắm đùa. Một thằng nói ra đây rửa mắt thú hơn tắm. Anh xuống tắm, với anh biển hấp dẫn quá. Nước mặn chất trên môi và mắt anh cay sè.

Nhìn bầy con gái riu rít chèo thuyền banh anh vui lây. Trái bóng nhanh nhẹn nhảy từ từng bàn tay rám nắng chắc nịch. Da dễ coi bộ đỏ rần rần. Vài cô tinh nghịch ôm chặt trái bóng chạy ào xuống nước trong khi các cô kia đuổi theo reo hò. Trời ơi, chắc là diễm phúc lắm nếu anh được làm trái bóng đó. Lúc này dường như con gái chịu khó tắm biển, không còn e lệ rụt rè như xưa. Các cô trông mạnh khỏe rắn chắc, da nâu hồng. Anh chợt phân vân tự hỏi trong bầy con gái dài suốt bãi biển có Biển nhỏ không?

Anh có ý tưởng kỳ cục là muốn Biển nhỏ vẫn ngây khờ, nghĩa là không có mặt trong đám con gái dạn dĩ kia. Mặt khác anh lại muốn thấy Biển lớn hẳn ra, thấy lại ngỡ ngàng và vui mừng. Anh thì vui là cái chắc rồi, anh vui dễ sợ nếu trường hợp đó xảy ra.

Nhưng còn Biển nhỏ? Anh nhớ ra rằng Biển đã lớn lên. Và biết đâu đã có rất nhiều thay đổi. Nhiều lắm.

Dù không hy vọng gì lắm anh vẫn đi dạo một vòng. Quá nhiều quán ăn giống nhau khó mà nhớ bằng hiệu, vị trí. Anh cũng mong gặp lại thằng bạn cũ nào cũng được, bạn vàng hay bạn trời đánh. Để có dịp nhắc lại về phố biển hồi đó. Mặc kệ đối diện có chú ý hay không anh cũng cứ thao thao nói. Trong câu chuyện anh sẽ dò hỏi về Biển để bớt thắc mắc như bây giờ.

Đi hết một vòng mỗi như anh buồn bã quay về chẳng gặp một bộ mặt nào quen thuộc. Chán thật!

Cả bọn kéo vào một hốc đá lồi đồ nguội ra ăn. Tắm khoảng hai giờ da đưa nào cũng đỏ au tóc rít chặt. Một đứa lồi chai Dubonnet đưa lên cao trong tia mắt hấp háy vây quanh. Chà, trời này uống một hớp rượu... hết sảy! Tuyệt vời không chê vào đâu được. Chuyền tay qua được vài lần đã hết sạch. Anh là tên cuối cùng của vòng cuối, dốc ngược chai còn sót vài giọt rượu thòm thềm.

Dù vậy anh vẫn cảm thấy ngầy ngầy dễ chịu. Thân thể khô ran và nóng bừng kích thích muốn chạy nhảy rất nhiều. Anh bực mình hết sức vì tên này cũng như muốn ngủ (!). Phải thúc hồi lâu lắm tất cả mới uể oải lên xe rời bãi. Trục chỉ bãi Dâu, bạn ta! Đi đường biển lý thú hơn. Con đường quen thuộc mà anh lỡ dại quên mất tên. Lần này anh làm tài xế.

Dĩ nhiên là anh chẳng say đến nỗi không thể lái được. Trái lại, anh bình tĩnh nhiều là khác. Cũng bởi đã nôn nao lắm rồi.

Dọc đường anh không ngót nghĩ về Biển nhỏ. Anh cười thú vị khi nhớ cây mạn ra trái da ửng đỏ quá mức hấp dẫn. Trưa hè nóng nản, mạn ngọt lịm cùng muối ớt cay xót lưỡi, mắt to đen của Biển, môi hồng chúm chím và tóc thả dài như suối rừng. Còn gì thú vị bằng nhỉ?

Hình như bây giờ là mùa mạn. Có lẽ đúng vậy, từ lâu anh quên mất về thời tiết mùa màng cây trái sau mấy năm không mấy làm êm đềm lắm. Anh bật cười thích thú, mấy tên trên xe nhìn anh và cũng cười theo.Ừ, bây giờ chắc có nhiều mạn chín. Cây mạn nhà Biển hẳn cao lớn sum sê treo những quả mạn căng tròn quyến rũ như trái cấm. Mặc kệ, trái cấm là trái ngon. Anh lại là thằng con trai khoái ăn trái cấm hơn hết.

Con đường có nhiều thay đổi. Phía trái là bờ biển chẳng có gì lạ. Có thay đổi chút chút mà anh không thấy! Làm sao thấy được sự đổi khác của màu nước biển mênh mông, của cát vàng, của các hòn đá có bị bào mòn đi một ít. Phía phải ngày nay quá nhiều biệt thự, nhà mát. Cái nào cũng thật sang trọng và mang những cái tên hết sức kêu mà cũng hết sức tầm thường. Các khung cửa mở ra biển xanh. Phải chi có một ít cây cối thì hay hơn. Trông chúng tuồng như nóng bức quá. Anh lại bắt quàng ý tưởng về cây lá nhà Biển về hàng rào tơ hồng óng ánh.

Tơ hồng. Loại dây leo có cái tên hay ghê. Sợi tơ hồng nổi từ tay anh sang tay Biển khi hai đứa đứng hai bên hàng rào nói chuyện.

Một khoảng bãi cát ngắn tương đối bằng phẳng anh thấy hai cô nhỏ chạy láng quăng. Tóc bay dạt phía sau, chân trần ướt cả hai ống quần trông thật vui. Anh chạy chậm, bóp kèn tin tin và đưa tay vẫy vẫy, cười.

Đến trước nhà Biển anh dừng xe lại. Con đường nhỏ xe đậu sát vách đá thấp. Anh mừng vì còn nhận ra những nét quen thuộc cũ dù ngôi nhà đã được sửa chữa xây cất lại xinh hơn. Nhà Biển bây giờ có vẻ ấm cúng. Với hai ngọn đèn lồng ở cổng nom sang trọng hẳn. Tuy nhiên chính từ cái vẻ sang trọng đó làm tăng lên sự cách biệt đối với những nhà lân cận. Anh còn có cảm tưởng càng tách biệt xa lạ hơn với người khách lạ, anh em.

Ngôi nhà một người quen lúc trước anh ở, bán cho người khác. Họ sửa lại quá lộng lẫy. Chán hết sức con đường này vì anh chẳng tìm được ở đó sự thân mật nào...

Cây mận nhà Biển còn và anh rất sung sướng khi thấy có nhiều trái. Tiếc là cái hàng rào tơ hồng mất tiêu. Thay vào đó hàng rào xây gạch cần thận. Tất nhiên là không ai bỏ công ra trồng một loại dây leo nào khác. Các dây tơ vàng óng đứt đoạn từ hồi nào.

Mặc mấy tên bạn ngạc nhiên, anh xuống xe, lấy ống dòm nhìn qua đám lá để thấy rõ hơn. À, dường như cửa đóng. Khung cửa kính có tấm màn màu xanh che kín im lìm. Anh chạy lên đứng ngoài cánh cổng. Nhà đi vắng hết, có lẽ vậy, cánh cổng khóa lại bằng ống khóa to tướng bên ngoài. Anh bấm chuông, quả thật, không có ai chạy ra.

Đứng nhìn hồi lâu chờ vui niềm hy vọng mong manh. Biết đâu có ai ở nhà và kể đó... lãng tai. Có thể đang bận làm gì đó. Màu lá mận xanh quăn rũ quá và trái mận căng tròn. Anh thấy rõ các nhánh cây khi trước đã treo lên, đã bị kiến cắn đứt quá nhảy xuống nền đất kia.

Bây giờ ngôi nhà vắng ngắt. Rõ chán, ngày chúa nhật gì đâu !

Anh thất vọng chạy xuống. Anh bỗng khựng lại. Biết đâu ngôi nhà đó không còn là của gia đình Biển. Biết đâu được, nhỉ ! Biển có thể đã rời vùng biển này đi đến vùng đồng bằng cao nguyên nào đó xa lắc lơ. Đi đến vùng núi cao đồi xanh ở cạnh suối rừng róc rách. Đi đến dòng sông menh mang nào qua các cánh đồng lúa và cái tên Biển chỉ là một ghi nhớ, một nơi chốn ghé qua của cái gia đình viễn du đó. Không rõ. Hay Biển vẫn còn ở phố biển mà trú ngụ nơi khác anh khó gặp lại ngoài đường phố, trong thành phố có quá nhiều du khách.

Và anh buồn quá sức làm như ý nghĩ trên là sự thật rồi vậy.

Lại một màn tắm ở bãi Dầu. Sau đoạn đường cả bọn đã tỉnh táo ào ào xuống tắm. Anh chán nản hết sức không ngờ chuyển đi buồn đến vậy. Có lúc muốn nhảy ào xuống biển sâu cho rồi. Quên mất, bãi Dầu có mấy hố sâu bất chợt nước ngầm chảy xiết. Vô phước cho người yêu đời và may mắn cho kẻ chán đời khi gặp các hố sâu. Anh đang buồn. Buồn gần như đồng nghĩa với chán đời, biển giới hai trạng thái đó quá gần quá mong manh.

Vào quán nước ven bờ, tình cờ bài *Biển nhớ*. Bài hát làm anh rĩ rượi chẳng muốn cựa quậy chi nữa. Có lẽ phải học thêm nhạc lý vững vàng để đặt duy nhất bài hát anh hứa với Biển nhỏ. Anh nhận ra mình vẫn còn khó khạo yếu đuối không ngờ. Điều đó làm anh sung sướng khi biết anh còn trái tim xúc cảm giữa đời sống cần cỗi này. Đồng thời điều đó khiến anh không ít.

Anh đứng ngơ ngáo giữa rừng người cười cợt. Chân bước trên cát mềm, thỉnh thoảng vẫn dẫm phải vài viên đá sỏi đau buốt lòng bàn chân. Trông cát ẩm ướt như thế mà cũng có chút lọc lừa nhỏ. Một tên thuê xuồng bằng cao su xộp rủ anh đi với hắn. Hai đứa chèo ra tít ngoài xa. Gác tay chèo, nằm ngửa mặt nhìn vào trong thành phố. Từ đây anh thấy rõ ràng thành phố có nhiều thay đổi. Chẳng hạn như các khách sạn, nhà hàng cao sừng sững, cây xanh chết bớt đi. Bãi Dầu, địa danh làm anh ngậm ngùi nhớ đến chuyện bề dầu. Sau nhiều năm biển xanh hóa thành ruộng dâu hay thành cái gì đó khó có thể ngờ trước. Sau mấy năm trở về, tên khách lạ quá lạ lùng trước sự thay đổi lớn lao đó. Giá mà lần này anh về một bờ bãi biển thành đất liền, một hòn đảo lặn xuống mất tăm, vui lạ !

Tên bạn vỗ tay xuống nước lồm bồm đánh nhịp, hát. Xuồng càng lúc được đưa xa bờ hơn, giữa nước xanh rộng bát ngát. Tên bạn chột ngồi dậy chỉ anh thấy chiếc xuồng gần đó, hai đứa con gái chèo nhịp nhàng. Hắn nheo mắt cười, lại đó nghe ? Hai đứa ra sức chèo đến xuồng kia. Hai đứa con gái một mặc áo tắm vàng, một hồng. Nắng chói mắt không nhìn rõ mặt, qua dáng gọn ghẽ chắc cũng khá xinh. Đến gần anh chột kên lên mừng rỡ :

«Biển !»

Đưa con gái mặc áo tắm vàng quay nhìn trước. Anh định nói nhưng ngừng lại vì ngơ ngơ trí nhớ anh. Đưa con gái nói dạn dĩ hồn nhiên.

«Ông lộn rồi. Tôi không phải là Biển. Chị tôi đó.»

Anh thờ ra. Đúng rồi. Anh còn nhớ Biển nhỏ kỹ lắm chứ. Chắc cô gái này tên Núi tên Suối hay Đồi gì đó. Hồi đó cô gái còn nhỏ anh chẳng thể nào nhớ tên được. Anh phải nói dài giông đại khái rằng thì là lâu quá mới về đây. Lâu quá không gặp Biển nên mới có sự lầm lẫn trên. Anh tả oán quá chừng làm như việc gọi lầm là cái tội lớn lắm. Anh hỏi :

«Biển đi đâu thế ?»

«Không biết. Tôi đi bơi từ sáng. Ông có qua nhà ?»

«Tôi có đi ngang thấy đóng cửa. Vẫn còn ở địa chỉ cũ hử cô ?»

«Còn.»

Cô gái nhảy ùm xuống bơi một quãng xong trèo lên lắc lắc đầu cho nước văng ra. Nắng nóng quá, ông ạ. Cô gái lớn thế kia, thì Biển sẽ lớn thế nào ? Anh chưa tưởng tượng được, khó quá. Anh nói với giọng tiếc nuối :

«Nhà lạ quá nhận không ra. May có cây mận tôi mới nhớ, tại hồi đo hay qua ăn mận.»

«Ông đi lâu lắm rồi ?»

«Lâu. Từ lúc cây mận mới ra trái. Hồi đó tôi ở nhà bên cạnh nhảy hàng rào qua chơi với chị của cô. Cô biết lúc đó đối với tôi cô ra sao không ?»

«Không. Tôi chẳng thấy ông lần nào.»

«Cô nhỏ xíu đến tôi chẳng nhớ gì về cô.»

Anh mỉm cười. Định nói tôi còn chẳng nhớ tên cô nữa là. Cô gái hao hao giống Biển tuy đôi mắt không được xinh bằng. Không hiền như Biển trong ý nghĩ anh, có vẻ khôn lanh hơn nhiều. Chắc cũng hay đi chơi lắm đây. Cử nhìn màu da nâu hồng bắt nắng là đủ biết. Cô gái đáng đại diện cho các cô choai choai, bạo dạn quá đáng.

(xem tiếp trang 46)

những đường mây quên

NGUYỄN THỊ VÔNG VANG

Trong những chiếc hộp màu thắt nơ xanh đỏ xếp trong góc tủ, có một chiếc hộp được em nâng niu nhất. Trong hộp vốn vẹn tờ thơ mỏng và con chó nhỏ tai dài có đôi mắt tròn lóng lánh. Mà em mỗi khi coi lại đều mặt mũi xót mắt. Kỷ vật đó của anh Lê. Kỷ niệm một tối trời mưa, anh Lê ướm nhẹp lại nhà, thân mến trao em cùng lời mừng tuổi thật nồng. Chúc Ti Xiu vui như chim, mộng như hoa, hiền như bướm trong ngày tròn tuổi lớn. Và anh Lê lại lặng lẽ ra về. Không ăn với em một miếng bánh. Không uống với em một ngụm nước. Anh Lê tới bất ngờ và đi âm thầm như thế. Như giọt mưa. Như hơi lạnh. Anh Lê chỉ nhìn em. Đôi con mắt buồn thoáng sau làn khói thuốc xanh mờ ảo.

Thuở đó em còn ngờ nghệch như nai, đưa mắt tròn nhìn anh Lê lạ lắm. Ngày ấy em còn ngây ngô như lá, thoáng miệng cười vui thích với anh Lê. Trái tim ạ! Nai ngoan hiền lắm. Lá tuyệt vời lắm. Nhưng biết đâu đã như mũi kim đâm vào tim người xa xót. Ngày ấy em làm sao hiểu. Rằng trong tim anh Lê đã thấp thoáng đâu đó đôi mắt đen tròn, nụ cười tươi bày hai răng nhỏ tinh ranh. Rằng trong những sần sọc ân cần, hồi han triu mến của anh Lê đã lộ mờ ẩn hiện một tình thương vượt trên tình huynh muội nồng nàn. Em chẳng hiểu gì. Nên những ngày hồng đã thay nhau phủ lên lớp bụi mờ quên lãng. Em chỉ ngụp mình trong tiếng hát. Nên những tháng hồng đã rủ nhau thấp cánh về trời. Và anh Lê thì gói hồn mình trên những đợt cây buồn in trên nền trời xám.

Anh Lê thường bảo : Đôi mắt Ti Xiu nom giống như hai hạt đá tròn gắn trên khuôn mặt con chó nhỏ tôi tặng hôm xưa, nghĩa là sâu hút và vô tình mà tôi cứ đại dốt gói hồn mình trong hai vực nghìn trùng lạnh lẽo ấy...» Ôi đôi mắt trên mở to lóng lánh. Chỉ mở tròn to. Hết sức ngây ngô. Hết sức dịu dàng. Ôi anh Lê đã nghĩ gì dưới vầng trán phẳng rộng đến buồn hiu. Trong đáy mắt nâu buồn có tia nhìn đăm đăm khó hiểu. Sao lại không là những con búp bê mắt nhắm mở ngây thơ. Sao lại không là những bài thơ anh Lê chép trên giấy vổ, ngâm cho em nghe như những hôm đau nằm ủ rũ trong phòng.

Sao không là những con ốc nhỏ anh Lê kết thành vòng gỏi về cho em trong những chuyến hải hành mịt mù trên sóng biển. Sao không là những vật khác, hờ anh Lê.

Và Anh Lê xa như gió. Mờ mịt như mây. Anh Lê không còn trở về phố thị ồn ào, vời hơi nóng ngốt người và những giòng xe cộ nối đuôi phả hơi căng gay gắt. Anh Lê quên. Quên hết mọi điều. Cùng khi mắt em đã thôi còn mở to lạ lắm. Cùng khi trái tim em đã mở ra cho niềm đau bit kín. Để hiểu rõ thêm chờ đợi làm ngậm ngùi ngày tháng đến đường nào. Anh Lê quên đưa Ti Xiu viếng đời Mây Phủ. Nghe gió dạo đàn và nhìn mây trắng xóa. Quên đưa Ti Xiu thăm lại lũng Sa Mù. Nằm trên cỏ mướt nhìn Cỏ May lơ lửng chào, quên đưa Ti Xiu đi trên đường Lá Úa. Thở mùi đất ẩm trộn hơi lá mục gây gây. Anh Lê quên. Quên hết mọi điều. Anh Lê xa. Xa biệt nghìn trùng.

Hồi những niềm vui rụng mau như tờ lịch. Hồi những bước chân chim nháy nhót vô tình. Một thời chưa biết mỏi. Chưa biết âu sầu ẩn dấu dưới da. Một niềm đau đâm là vụn rời tan nát. Làm sao dẫn dắt anh Lê về, cho những mắt ngọc sầu lại có người mong soi đời mình suốt kiếp. Làm sao kéo anh Lê thoát khỏi bánh xe sinh tử quay tròn lạnh lẽo. Ôi tin vĩnh biệt đưa về. Im nước mắt ràn ràn. Ôi mặt người không gặp lần sau. Em sống sờ như trống. Đôi khi nước mắt không giúp được người khuấy khuấy nỗi đau, người ngoài thương nhớ. Thời gian đó. Em đã ngỡ mình không đứng vững được nữa với đời. Nhưng anh Lê ạ! Em còn như thấy được đôi con mắt buồn từ một đời sống cách biệt nào gói về. Như còn nghe thấy giọng anh Lê ngậm buồn bã hòa tiếng mưa thê thiết. Bây giờ trong đáy biển tối tăm hải hùng vật lạ. Anh Lê sống bình yên như rong rêu như đời cá như san hô. Thong thả một đời. Thanh thoi một kiếp.

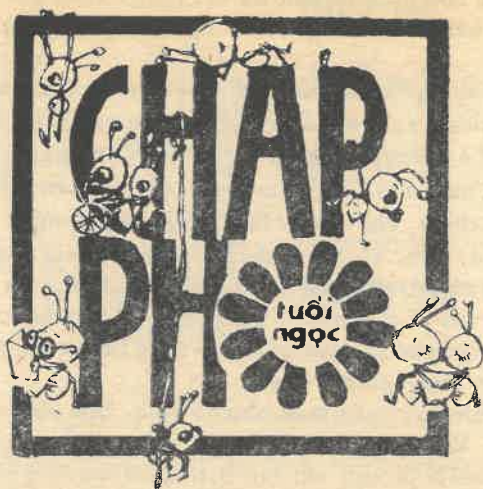
Và để mong người ngoài, em đã năn nỉ bố mẹ xin đời trường về phố núi. Buổi sáng ngồi trong xe, nhìn hai hàng cây chạy giạt lùi qua khung kính mà lòng nhức nhối. Chào khung mây, thành phố có vô cùng kỷ niệm đau. Chào ngôi trường có hai hàng me ngọc mát từng in dấu chân người chờ đón đã xa. Chào những tháng ngày ngoan. Chào những mộng mơ hồng. Ôi thành phố đã cho em một thời tuổi nhỏ nồng nàn. Mà bước chân đi có còn mong ngày trở lại.

Với đời sống hiền hòa đến buồn ngày của tỉnh nhỏ. Em đôi khi bỏ quên được muộn phiền. Nhưng làm sao quên. Làm sao quên tiếng gào của biển, lam tối của đêm đen và lạnh lùng của sự chết.

Thế là không người được nỗi sầu. Không quên được cái quá khứ đau buồn. Em càng tách xa đời sống chung quanh. Hội họp xưa tay. Tiệc tùng cúi mặt. Đến cả với Minh (nhỏ bạn thân lơ mơ rõ nỗi khổ của em) cũng đôi lần nhìn em khó hiểu.

Nếu như Minh hiểu. Em còn nhỏ biết đường nào. Nếu như Minh biết. Bên trong em yếu đuối dường nào dù bên ngoài cố tỏ ra lạnh lẽo như sương. Bởi đời sống của em đã quá đổi mơ hồ. Bởi một đêm xưa, anh Lê đã ngậm ngùi như thế, lạnh lùng như thế, chìm trong đáy biển đen.

NGUYỄN THỊ VÔNG VANG

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG ● QUẢN LÝ : KIẾN CAO CĂNG

cao

— Năm 1935 một phi công mạo hiểm tên Jimmy Angel đi Venezuela tìm vàng, đã tìm ra thác Angel cao 980 thước, cao gấp 4 lần thác Niagara và gấp ba lần tháp Eiffel ở Ba Lê khi anh bay trên những thung lũng hoang vu miền «Outre Orénoque» và vì vậy thác này đã mang tên anh.

Chính trong cái xứ lạ này người ta đã tìm thấy hàng nghìn suối ngầm bắt nguồn từ các ngọn núi đổ ra khu rừng của Venezuela.

— Trong số những giống vật sống trên đất liền thì con vật cao nhất là loại hươu cao cổ chỉ tìm thấy ở miền Nam sa mạc Sahara Phi châu. Một con hươu cao cổ ở miền Trung Tây Phi Châu cao đến 5m 86 đo từ chân đến mút sừng, con vật này cân nặng 1736 kí. Một người có chiều cao trung

bình chỉ đứng quá gối của nó.

NGUYỆT XUA

đồng hồ cẩn thận

Chồng đi chơi khuya về, vợ thức hỏi :

— Sao anh về khuya thế ?

— Khuya gì mà khuya, mới một giờ.

Bỗng chiếc đồng hồ treo như có ý mách người vợ, thông thả đồng đặc buông bốn tiếng, chồng cười nhặt nói :

— Cần nhận lắm, đánh một tiếng người ta đã nghe thấy rồi, làm gì mà gõ đi... gõ lại... những bốn lần.

NGỌC DUNG (Châu Đốc)

pha cà phê ngon

Người ta đem xay cà phê khá to rồi cho 2 hay 3 muỗng xào sữa đem đun với nước trong cái soong. Khi nước sôi, lọc qua ly. Đấng «hào huê» nào được uống cà phê pha bằng cách trên sẽ nhớ đến ... chết luôn !!!

y học nhà vườn

Khi bị táo bón ăn một mẩu bánh mì nướng tẩm dầu ô liu mỗi sáng. Sau 3 ngày thấy ngay kết quả. Không tin «famille Kiến Dzàng» cứ thử xem!
TRINH (cóp)

đệ nhất phu nhân

— THÁI LAN : Hoàng hậu Sirikit của Thái Lan đã từng được bầu là người ăn mặc đẹp nhất thế giới. Năm 1950 quốc vương Bhumibol kết hôn với bà một tháng trước lễ đăng quang chính thức. Mối tình của 2 người này xảy ra khi họ gặp nhau trong 1 buổi tiếp tân ở Paris. Sirikit lúc ấy mới 14 tuổi và nàng lại là em họ hơi xa của Bhumibol. Cha nàng lúc bấy giờ là một Đại sứ của Thái lan tại Pháp.

— PHI LUẬT TÂN (Maharika) : Bà Imelda Marcos của Phi Luật Tân chồng được 3 con thì chồng mới đắc cử Tổng Thống. Năm ấy bà vừa đúng ... 25 tuổi. Báo chí thế giới thường đặt hiệu cho bà là «Jacuelin Kenedy của Á Châu». Ông Ferdinand E. Marcos đắc cử cũng nhờ 1 phần lớn vào nét duyên dáng của bà. Ở điện Malacanang bà chỉ mong ước có được... 11 đứa con ! !

NHI LANG
(Tam Kỳ)

không công bằng

Hai học sinh đánh nhau ở trong sân trường. Ông Giám thị can và phạt :

— Mỗi trò phải viết 1.000 lần tên mình.

Một trò phản đối :

— Thầy phạt thế không công bằng tí nào. Nó tên là Đỗ An còn con tên là Phạm Nguyên Trường !

VŨ TRÚC

Quý vị còn nhớ khuôn mặt chầy dài của Chủ nhiệm vào dịp Đệ I Chu Niên. — Cũng vào ngày ấy năm nay, K. V. lại kiểm gương cho

Chủ nhiệm soi lại. Một chu kỳ không đáng khuyến khích.

lối viết của các dân tộc

Người Việt Nam chúng ta cũng như người La Tinh, Tư lạp phu, Georgian, Ethiopien, Aménien và tất cả các thứ tiếng ở Âu Châu đều có lối viết từ trái sang phải. Ngược lại người Do Thái, Thổ nhĩ Kỳ, Ba Tư, Á Rập lại viết từ phải sang trái.

Người Trung Hoa viết từ trên xuống dưới và từ phải sang trái. Còn dân Nhật cũng viết từ trên xuống dưới như người Tàu nhưng lại từ trái sang phải. Người Maxique thời xưa viết từ dưới lên trên.

Còn người Hi Lạp thời xưa lại có lối viết lạ đời là từ phải sang trái rồi từ trái sang phải.

tục đốt nhang

Xuất nguồn tại Hung Nô mà người Hán đã bắt chước trong vụ Hán Vũ Đế sai quân sang chinh phục. Và cũng từ đó, tục đốt nhang được lan tràn sang nhiều nước và tồn tại mãi đến ngày nay.

PHI MAN (ghi).

à ra thế

Một phái viên chiến tranh Mỹ mới qua Việt Nam lần đầu, nhận thấy một

ĐIỆN TÍN

NGƯỜI GỬI : Chủ tiệm

NGƯỜI NHẬN : Tác giả «Một chút mưa thơm».

NỘI DUNG : Hãy nghiên cứu Chạp Phô số này và đánh điện về gấp để bồn tiệm kịp còm mắng hàng mới, nhớ gửi địa chỉ về để bồn tiệm kịp thời liên lạc với hãng Tô Bĩa.

lính Mỹ được tất cả anh em đồng đội săn sóc. Hình như họ đều lo bảo vệ chữ thọ cho anh ta...

Phải viên bèn hỏi :

— Phải chăng anh ta đã cứu được nhiều chiến binh khác ? Anh ta là người hùng của đại đội này à ?

— Không phải đâu. Nó nợ tiền tất cả mọi người trong đại đội !...

TRINH (Cóp)

bạn có biết

Người giữ kỷ lục thế giới về môn không ngủ đã từ trần trong một tai nạn xe hơi gần Albacette. Tên ông là Valentin Medina Pores, 91 tuổi, nổi tiếng ở Tây Ban Nha vì ông không ngủ bao giờ cả. Báo chí kể cả các báo Y Khoa đã nhiều lần đề cập đến trường hợp kỳ lạ của ông. Theo đó thì từ ngày cha sinh mẹ đẻ đến giờ, ông không ngủ được vì thế cả ngày lẫn đêm ông phải đi dạo chơi, và chính trong một chuyến đi dạo ban đêm mà ông bị xe hơi đụng chết.

Tại một làng nhỏ ở Azetbaipjan thuộc vùng Transcausie ở Nga sô, có ông lão Shirali Mislimov vừa ăn mừng sinh nhật lần thứ 164. Ông có tất cả 194 con cháu không kể cháu. Theo các nhà chuyên môn cho biết thì khí hậu đặc biệt khô khan của vùng này có lẽ là nguyên nhân của sự sống lâu phi thường này. Ghê chưa các bạn ?

chuyện rùa

— CON RÙA GIÀ NHẤT hiện nay

là con rùa sống 2 thế kỷ nay tên Jonathan, thuộc loài rùa đất, ở đảo Sainte Héléne nhờ đặc tính nhịn đói rất lâu. Xưa rùa được đem theo trong các cuộc hải hành xa để làm thức ăn tươi cho thủy thủ. Chính Jonathan cũng được thuyền trưởng James Cook nhà thám hiểm nổi tiếng người Anh đem theo làm thức ăn và Cook đã tặng lại cho một người bạn ở đảo Sainte Héléne năm 1775. Rùa đã sống một thời gian với Nã Phá Luân khi ông bị lưu đầy nơi đây và hiện nay còn đứng đỉnh đi dạo trong tòa Hành chánh của đảo này. Đôi khi rùa đi dạo ra ngoài phải cần 6 người lực lưỡng mới nhắc nổi lên xe trở về. Rùa này dài đến 4 thước.

— ĐUA RÙA :

Một môn thể thao lý thú nhập tịch từ Mễ tây Cơ vừa chinh phục được 1 đám tín đồ trong một gian hàng lớn ở Ba lê. 10 chú rùa được gửi từ xứ sở của dân Aztequéc đến tranh tài giữa những lần vôi trắng trên 1 sân cây nhỏ. Vì rùa tỏ vẻ rất kỳ tốc lực nên khán giả cổ vũ bằng vài miếng xà lách treo lủng lẳng trước mũi tốc lực của chú rùa thắng cuộc : 15 phân 1 giây nghĩa là 1 giờ «chạy» được hơn nửa cây số.

NỜ PHÊ DUNG NGÃ

(PCT - ĐN)

trò chơi trời cho

Đề đối với «Con ruồi đậu mâm xôi đậu» và «Con kiến bò đĩa thịt bò» ta có một lô câu đối như sau :

1. Con sâu lọt nồi bánh lọt.
2. Con chó canh bát nước canh
3. Con gà vấp cây rau vấp
4. Con chó đào gốc cây đào
5. Con ngựa đá ngói mộ đá
6. Con khỉ chà cán chổi chà

Tuy nhiên chỉ có câu 1 là đối khá chỉnh, bởi vì con sâu có thể tương

đương con kiến, con ruồi, chứ đem con ngựa hoặc chó tuy có đối thật nhưng e một đằng to một đằng nhỏ thì không được đối lắm.

câu đối pháp-việt

Chúng ta có câu đối «Pháp Việt» sau đây khá đặc biệt :

Hai cẳng nằm ngay đơ

Tám giờ xe lửa huýt

Húi cua hoặc kẹp tóc nào có hoặc tìm được câu đối cứ đem lên trang này cho bạn ngọc thưởng thức đi !

NHỊ LANG

con số 5

Theo ông thông tin Reuter thì trước khi thượng đài để đấu với Mac Foste hôm thứ bảy ngày 1 tháng 4 tại Đông Kinh, võ sĩ da đen Mỹ, Ali tức Cassus Clay tin chắc anh sẽ cho địch thủ đo ván ở hiệp thứ năm.

Không ở hiệp thứ bốn, hay sáu mà thứ năm. Các bạn biết anh ta cắt nghĩa sao không ? Anh ta bảo là :

«Tôi ngủ dậy mỗi sáng vào năm giờ, tôi chạy năm dặm mỗi ngày, ăn lót dạ năm trái trứng, uống năm ly nước cam và năm lít nước đá mỗi ngày. Tôi ngủ trưa vào lúc năm giờ, con gái tôi lên năm tuổi, lấy vợ được năm năm và tôi gặp vợ tôi ngày mồng 5 tháng 6. Địch thủ của tôi sẽ bị hạ ở hiệp thứ năm. Xin những người tin tôi hãy theo dõi tôi mà xem. Nhà tiên tri đã nói là phải đúng !

Các bạn tin không nhỉ ?

TMTM (ghi)

suy gẫm

Một thằng ngu có thể đặt ra trong một giờ nhiều vấn đề đến nỗi một người tài trí không thể giải quyết trong một nam.

LIN YU TANG

VẤN ; Kiến Vàng ơi ! Tui yêu Mường Mán đến chết được. Có cách gì giúp tui hông ? Mách hộ kẻ tui.. chết mất Kiến Vàng a !

P.T (Gò Công)

ĐÁP : Trời ơi, nếu ông MM nghe được thế có lẽ ông ấy cũng chết luôn mất. Thôi, để tui giới thiệu cho hai người sẵn một địa chỉ nhé : TOBIA, đường Hai Bà Trưng, Saigon.

VẤN : Kiến Vàng ơi, thế nào gọi là bệnh Tương Tư. Nguyên nhân, bệnh trạng, chữa trị và đề phòng ra sao ?

NGUYỄN TRÁI TIM (Cần Thơ)

ĐÁP : Các cô các cậu thường mắc bệnh này. Nguyên do : vì đối diện nhau kỹ quá. Bệnh trạng : ở đâu, lúc nào cũng thấy hình ảnh và mong mỏi gặp mặt người ta, thèm nghe nói tới người ta. Chữa trị : cầu vào cánh tay mình nhiều lần cho tỉnh. Mở vở ra và nghĩ tới nếu mình thi trượt thì ai sẽ thương mình. Đề phòng : Nên tránh những cuộc đối thoại, đối diện quá lâu với người khác phái.

VẤN : Nè K.V., Tại sao cứ phải gọi là cái bàn, cái nhà, cái tử, cái ghế ... Bộ chúng là giống cái hết cả sao. Cần cứ vào đâu ?

ĐÁP : Bởi vì thợ mộc luôn luôn là đàn ông. Ông thích để bà vợ vui lòng nên gọi các thứ của ông làm ra là «cái». Và phái nữ thì bao giờ cũng đông, họ thích phe đảng. Gọi như thế cho chắc ăn mà.

«Biển lúc này thế nào?»

«Chỉ cũng vậy. Đâu có gì lạ»

Cách trả lời của cô gái không giúp anh biết gì về Biển bây giờ. Chẳng lẽ anh hỏi rằng Biển ốm hay mập, có cao được mấy tấc, rằng Biển có nhắc nhở gì anh, mắt có còn to không, đang để kiểu tóc nào... vân vân và vân vân. Cô em quên mất đã thật lâu anh không biết tí gì về Biển. Kể ra anh cũng vô tình quá, chẳng nhớ được địa chỉ để gửi một vài lá thư. Cũng có những lúc rất nhớ rất buồn muốn tìm một niềm an ủi. Niềm an ủi kiểu như: *Một tâm hồn có đơn qua mấy mùa xuân, tha thiết mong cánh nhạn bốn phương để xoa dịu nỗi khổ thời chinh chiến...* nhan nhản trên các nhật báo. Tiếc cái là anh không ưa trò viết thư mà chưa biết tí gì về người đó. Mới đây có cô nhỏ nào tình cờ biết địa chỉ viết cho anh một cái thư, với lời lẽ mềm mại bạn nhỏ và ông. Trò này coi bộ khá hơn ít ra hai kẻ lạ xa đủ gặp vài diềm hợp ý qua vài bài trên báo. Tuy nhiên nếu biết mặt nhau vẫn hơn và càng tuyệt vời nếu cô nhỏ Nhà Bè dễ thương trong tính tình cử chỉ như Biển. Mà bây giờ Biển lớn có còn được như của năm học trò «đệ lục... nổi» và «đệ ngũ... gục» (lời Biển nhỏ).

«Biển có hay đi bơi không?»

Anh thò tay xuống nước biển xanh nghịch ngợm. Cô em Biển nheo mắt cười.

«Thường lắm! Tuần nào cũng đi vài lần là ít. Chị ấy bơi cừ ghê.»

«Mong dịp nào tôi gặp Biển ngoài bãi.»

Cô gặp chưa chắc đã nhận ra. Anh bùi ngùi với ý nghĩ ấy. Và như thế anh tưởng tượng Biển chắc cũng như cô em. Da rám nắng hồng hào, thân thể rắn chắc khỏe mạnh. Sao Biển không lang thang dưới bãi tìm ốc hay ngồi trên đá thò chân nghịch sóng biển như xưa?

Chợt nhớ gì đó cô em Biển quay sang hỏi bạn.

«Anh Ni có nói đi đâu hôm nay không?»

«Không. Thì vẫn đi vòng vòng rồi tắm biển. Có lẽ họ đi Long Hải.»

Cô gái quay sang anh.

«Chị Biển đi chơi. Anh chị tuần nào cũng đưa nhau đi khắp các phố.»

«Anh nào?»

«Fiancé của chị đó. Ông không biết hả?»

Anh choáng váng như say sóng. Anh không khỏi liên tưởng Biển cùng cái thằng phải gió chớ nhau trên chiếc gấn máy. Như bao nhiêu cặp trẻ tuổi trong mùa hè nồng nàn. Anh, kẻ đứng bên lề tuổi trẻ còn đầy nhưng đã lỗi thời. Mùa hè của anh và Biển khi trước như xảy ra vào thời tiền chiến, còn lãng mạn khêu khờ hơn cái phim *Un'été 42*. Biển hồi đó tách rời mọi đứa con gái khác tựa hồ một tinh cầu thiên đường cách xa loài người. Biết bao lần nước dâng rút, cơ man các con ốc chết phơi vỏ tuần tự đến đời ốc mượn hồn, tinh cầu thiên đường bị đồng hóa như mọi hành tinh khác tầm thường.

Biển nhỏ dễ thương đeo râu vỏ ốc chạy nhảy tung tăng. Biển nhỏ trong sáng như nắng sớm mai. Như thế anh rất yêu Biển nhỏ.

«Tối ông đến chơi, chị có nhà.»

Anh im lặng. Cô gái tiếp:

«Ông tên gì để tôi về nói trước chị Biển đợi.»

«Nói tôi là Mây Bay»

«Mây Bay?»

Gật đầu anh chỉ cụm mây trắng phiêu bồng cuối mặt biển. Hai đứa con gái nhìn nhau cười khúc khích. Tên bạn cũng cười. À, cả ba hẳn cho là anh tên hoặc đang pha trò, mà trò vui rất tồi đối với anh bởi chỉ một mình anh buồn. Anh nói ngậm ngùi:

«Chiều nay tôi đi rồi!»

«Gấp vậy? Ông mới đến hồi sáng mà? Ở lại chơi mai về sớm.»

Tên bạn cũng bảo:

«Ở lại đi. Chiều về mệt lắm.»

«Thôi. Buồn chết người.»

Và anh vội quơ tay cheo.

«Cho tôi gửi lời thăm Biển nhỏ.»

«Biển nhỏ?»

«Vâng. Cô cứ nói thế, chị cô sẽ hiểu. Chào cô.»

«Chào ông. Vui về nghe ông!»

Một chút hạnh phúc nhỏ nhoi bị tước đoạt tàn nhẫn. Chút mơ mộng héo quèo như tàu lá chết.

Đời sống càng lúc càng trở nên quá vội vã bon chen không để dành cho ai ít tuổi mới dịu dàng như ngày xưa. Tiên chấp cánh bay xa không để lại rơi rớt chút gì dễ thương như giọt sương sớm, xảy đến cho bất cứ ai. Đời sống trở thành cái chong chóng quay vù vù và bọn anh là mẩu giấy nhỏ bay lạc tả tơi. Ngày xưa có anh và Biển nhỏ giữa thiên đường với trời xanh, biển cả. Ngày xưa: Biển có đôi mắt rất đẹp. Như những vì sao anh thấy, hằng đêm, nhấp nháy.

Anh đứng lơ ngơ trên cát, giữa đám người ồn ào, nhìn về hướng nhà Biển nhỏ. Bỗng đứng ao ước kỷ cục: Phải chi Biển đừng lớn làm quái gì. Tất nhiên điều trên không thể nào xảy ra. Anh vâng vất nhìn hàng mạn rơi tòm xuống biển đen sì. Giữa nền trời bằng bạc mây, gió cuốn vô số lá xanh bay về gốc cây trơ trụi chết dần mòn. Anh và Biển, hai kẻ lạ xa tình cờ gặp quen, xa không còn trong nhau chút gì để nhớ. Có thể sau này cũng trong tình cờ gặp lại, nhận biết và Biển rất có thể làm như không hề quen anh. Kỷ niệm chỉ là bọt biển dù nhiều cách mấy vẫn dần dần vỡ tan.

Bây giờ phố biển với anh hoàn toàn xa lạ. Rời phố biển về chỉ còn ghi lại trên lớp da mùa hè rám nắng, vỡ ra.

Anh về và nghĩ sẽ không ra thành phố này. Để anh còn giữ hình ảnh Biển nhỏ ngày đó trong tâm hồn như chút an ủi nơi đời sống quá buồn bã. Còn nhớ một cô nhỏ mơ mộng. Để anh còn nhớ Biển nhỏ dạt dào không cần biết Biển nhỏ có nhớ Mây bay? Và anh rất hạnh diện vui về kẻ rằng: Hồi đó, anh có quen một cô nhỏ tên là Biển...

Mặc dù chung quanh rất nhiều người, thành phố rộn rịp; với anh phố biển buồn hiu.

DUY NGUYỄN

TRUYỆN DÀI

MƯA NGUYỆT CẦM TỪ KỂ TƯỜNG

— Gặp lại? Có nên không?

— Sao không.

Nghiệp thở ra:

— Cậu đừng sắp cho tôi ngồi chung bàn với nàng. Biết đâu nàng đi với người yêu.

— Không, nàng đi một mình. Thôi, chút nữa rồi gặp nhau tha hồ nói. Bây giờ tôi phải vào tiếp khách một chút. Cậu vào trong ngồi hay đứng đây?

— Tôi đứng đây một chút. Người ta chưa tới hết mà.

Nhân bỏ vào. Nghiệp đứng lặng yên nhìn sóng trên sông. Ánh sáng của một ngày còn sót lại pha lẫn vào dòng sông thành một thứ ánh sáng mờ nhạt, heo hút. Và sông nước ngó ra phía xa như khói sương của buổi chiều mênh mông đang xuống kín. Nguyệt. Nghiệp vẫn gặp nàng một vài lần ở thành phố này trong những buổi chiều thứ bảy ngồi trong quán nước, hay đứng ở một sạp báo quen thuộc. Những lúc đó Nghiệp thấy Nguyệt đi với một thanh niên. Nàng vắn gầy, cao lêu nghêu. Vẫn những chiếc áo dài màu sắc sỡ nắm tay người yêu cười nói đi giữa đám đông xuôi ngược. Hình như một đôi khi Nguyệt thấy Nghiệp, nàng lẩn tránh, đi về một phía khác. Nguyệt, Nghiệp chỉ nhớ rõ đôi mắt nàng, những ngày đầu tiên gặp nhau nơi một căn phòng ở tầng lầu ba tòa báo cũ, cơn mưa dầm dìa bên ngoài, nàng là một người khách phải ở lại sau cùng vì cơn mưa bất ngờ trút xuống. Đạo đó Nguyệt chỉ loáng thoáng với vài người bạn ở bên cạnh, cách phòng Nghiệp một cánh cửa kiếng suốt. Nghiệp không để ý lắm. Nhưng rồi cơn mưa tinh cờ trong một buổi chiều tối làm Nguyệt phải ở lại. Phòng bên cạnh người bạn đã về trước, Nguyệt vào phòng chàng với đôi mắt ngơ ngác mở lớn không thân thuộc đó.

Nghiệp không thể nhớ rõ bắt đầu ra sao, chỉ nhớ Nguyệt nói chuyện hiền, nhỏ nhẹ và đôi khi tinh nghịch.

Màu áo xanh lá mạ của nguyệt ngày đó làm sáng căn phòng không bật đèn. Mưa mù, ràn rụa cửa kiếng bên ngoài. Nguyệt dạo đó khoảng mười bốn tuổi, học đệ ngũ, ngôi trường con gái nổi tiếng với cây lá xunh quanh và những con đường đẹp, nhà có hoa, Nghiệp tới đó đón Nguyệt một buổi chiều không có hẹn. Gặp nhau, ngạc nhiên, ngỡ ngàng. Nguyệt run rẩy leo lên xe cho Nghiệp đưa về nhà. Và hai người bắt đầu yêu nhau. Tình yêu nhỏ bé như tuổi của nàng, tình yêu sương khói cùng với ngày tháng và mùa mưa. Hình như khi xa nhau cả hai không giữ lại được gì ngoài những buổi chiều đi lang thang trong phố, những chỗ ngồi trong quán nước, những lần xem phim và đi dưới mưa. Nguyệt, ngày đó loáng thoáng, nhỏ bé như con chim còn nằm im dưới mỏ. Như chiếc lá nhẹ nhàng rơi trên đường, như chùm hoa mới nở. Nguyệt. Thời gian qua dài trôi nổi như một con sông lớn. Bây giờ gặp lại ở đây.

Mọi người hình như đã tới đủ. Nhân và Quỳnh đi một vòng ngoài sân mời vào, Những chiếc bàn đặt bánh trước đây ắp. Đêm nay phải say. Nhiều tên bạn cũ đã nói như thế. Nghiệp thoáng ngó Quỳnh. Cô dâu bữa nay lộng lẫy và tươi rói. Đứng ở trong đám đông Nghiệp đã nhìn thấy Nguyệt với vài người bạn của nàng. Họ đang bận cắt bánh, xoay trong tiếng cười và tiếng hát trong máy thu bằng mỡ lớn.

Ngồi bên cạnh Nghiệp là Chương. Anh chàng tóc cắt ngắn, mặt mày đen đúa, mắt lớn và hình như lúc nào cũng cười. Chương chơi thân với Nghiệp từ ngày hai người còn đi học. Một dạo Chương bắt tằm, bây giờ gặp lại ở đây Chương bảo mình đã đi lính. Chương chỉ ra những chiếc tàu đậu ngoài khơi sông lúc này nói về những đêm trăng lênh đênh giữa biển. Chương đi lính Hải Quân. Tới dự tiệc của Nhân cũng là một dịp may tình cờ.

Chương hỏi:

— Đạo này cậu viết nhiều nhỉ?

— Không biết làm gì khác hơn nên phải lấp đầy những trang giấy trắng chứ.

— Tôi đi biển mà nhớ bờ. Cái thành phố này ngày xưa nhiều cây quá. Bây giờ màu xanh bị tàn phá hết. Những con đường vô tâm vô hồn chán ngắt.

Nghiệp cười:

— Chưa hẳn. Nơi con đường tôi ở vẫn còn màu xanh.

Khi nói câu này Nghiệp nghĩ tới người con gái trong ngôi nhà đối diện với nhà chàng. Không phải con đường đó chỉ còn lại màu xanh mà có cả một mùa mưa mới.

Nhân tới mời những ly rượu, mặt Nhân đỏ gay. Đám bạn bè ngày cũ bùng ly ngang cầm. Những hớp rượu nồng nàn cay xé trong đầu lưỡi Nghiệp. Tiếng cười lao xao trong tiếng sóng dưới con sông. Nghiệp nhìn thấy một khoảng xa mái tóc của Nguyệt và một phần lưng áo của nàng. Nguyệt vẫn cúi xuống cắt bánh giữa những người bạn áo màu rực rỡ. Nghiệp không biết chàng ra sao, trong lúc này. Chỉ thấy những chỗ ngồi, những chiếc ghế những

cái bàn và một ly rượu sóng sánh màu hổ phách. Hình như giữa Nghiệp và Nguyệt ngày xưa không có tình yêu. Hai người chỉ như hai người bạn, một người bạn lớn và bạn nhỏ chơi với nhau. Thả dài tình cảm của nhau qua những ngày tháng mộng mên trông trải. Làm bạn để không đau vui trong những cơn mưa. Rong chơi trong thành phố này như hai con chim bồ câu trên mái ngói. Yêu nhau người ta sẽ không xa nhau dễ dàng. Yêu nhau người ta sẽ chết giữa tiếng cười của ngày gặp lại. Nghiệp thả nhìn Nguyệt. Thong thả nghe một khúc đàn, một bài hát. Thong thả uống từng hớp rượu với hình bóng Nguyệt mờ như sương. Nguyệt bây giờ có vẻ như một người đàn bà.

— Uống đi chứ.

Chương uống rượu ghê quá. Nghiệp cười, lắc đầu :

— Chịu thua cậu.

— Sao lại thua. Lâu không có dịp gặp nhau mà. Ai cho cậu chịu thua !

— Đi Hải quân uống rượu như tàu uống nước nhỉ.

— Dở, dở. Mày quá dở Nghiệp à.

Chương chán nản chèn Nghiệp dài cả lưỡi quay sang đấu rượu với những đứa khác. Nghiệp buông thõng người trong ghế nghe những sợi máu nóng dần, những sợi máu như là những cơn sóng dâng lên, tới tấp đánh vào hồn chàng. Nguyệt mang tới bàn Nghiệp mấy đĩa bánh. Một người nào đó thốt lớn :

— Cô ơi, cho một chai bia với cái khui.

Nguyệt bất ngờ ngó thấy Nghiệp. Mắt nàng mở lớn, đứng sững. Nghiệp nhìn thẳng vào mắt nàng. Nguyệt không cười mà cũng không nói gì chỉ có đôi mắt hơi tối lại một chút. Nàng quay đi. Một cô bé khác mang chai bia và cái khui đến cho người bạn chàng. Nguyệt biến mất trong đám đông không còn nhìn thấy được nữa.

Bữa tiệc có cái không khí nhàn nhạt như những cơn gió báo hiệu cho một cơn mưa. Một vài người nào đó đã say, ngồi im lặng ngó ra mặt sông hay ồn ào trong câu chuyện. Đĩa bánh cuối cùng cất từ cái bánh cười lo lờn mang chia cho mọi người báo hiệu bữa tiệc chấm dứt. Nghiệp đứng lên lững thững đi ra phía ngoài. Chàng tới đứng vịn vào lan can, những song sắt đen, lạnh băng và mặt nước không trông thấy rõ phía dưới chỉ nghe được tiếng sóng đánh nhịp nhàn, bài hoải. Một vài người sóng đôi với nhau đi dạo, những cái bóng mờ trong đêm tối. Hàng cây bên ngoài con đường rung lá vì những cơn gió mạnh. Nghiệp thoáng thấy bóng Nguyệt đi tới. Hai người đứng cách nhau một khoảng. Nghiệp yên lặng nhìn Nguyệt bóng tối vây lấy màu áo của nàng. Một lúc, Nguyệt nói nhỏ :

— Sao anh không nói gì cả. Lạ lắm phải không ?

— Nguyệt cũng không nói gì, lúc này.

— Lúc này em quá bất ngờ.

— Nguyệt đi một mình ?

— Một mình. Chứ tưởng em đi với ai ?

— Người bạn trai nào đó của Nguyệt mà anh thấy dạo trước.

— Anh ấy đi xa rồi.

— Có gặp lại nhau không ?

— Chắc là không.

— Sao vậy ?

Nguyệt trả lời bằng một nụ cười. Nghiệp không hỏi thêm. Nguyệt cũng tới đứng vịn tay vào lan can nhìn xuống mặt sông. Trời đang sửa soạn cho một cơn mưa. Mặt sông lạnh. Không khí âm u xao xác. Đêm đổ xuống, tràn ngập mênh mông chỗ đứng của hai người.

— Hình như trời sắp mưa.

Nguyệt vén mái tóc ngược nhìn lên bầu trời đen đặc. Nghiệp buông thõng tiếng nói :

— Chắc mưa to.

— Mưa đầu mùa phải không anh ?

— Mưa đầu mùa.

— Em sắp thi. Mấy hôm thấy có nhiều hoa đỏ nở. Anh còn nhớ những ngày đi ngang khu vườn cũ ?

— Nhớ chứ.

Nguyệt thở nhẹ. Đột nhiên nàng tỉnh ngịch hỏi :

— Anh đi một mình hay với một cô nào khác ?

— Một mình.

— Tưởng anh sẽ phải đi với một cô nào chứ.

Ng nghiệp cười nhỏ trong miệng. Nguyệt xê dịch hai gót giày dưới sàn xi măng, tà áo nàng bay bay quanh những song sắt. Mưa bắt đầu rớt xuống hạt nhỏ. Những người khách còn lại chạy ủa vào bên trong. Người nào đó kêu vội mấy tiếng lớn :

— Mưa, mưa...

Âm thanh bỏ dài trên khoảng sân rộng. Tiếng chân chạy mất hút Nghiệp nói :

— Nên đi vào trong, trời mưa, Nguyệt.

— Đứng đây không được sao anh ?

— Trời sẽ mưa lớn. Mưa đầu mùa bao giờ cũng lớn.

— Minh vào đứng trong cây dù kia. Bên trong ngập thử quá.

Ng nghiệp và Nguyệt đi vào đứng dưới cây dù to che được một khoảng rộng trên đầu. Mưa bắt đầu đổ lớn. Qua ánh sáng của mấy ngọn đèn nhỏ trên cột cờ cao của chiếc tàu Nghiệp thấy mưa kéo xuống từng sợi và con sông mịt mù màu đen chìm vào màn nước, hiu hắt lạnh buốt. Tiếng sóng dưới sông trở lớn, bập bùng.

— Đạo này anh ra sao ?

— Bình thường. Lang thang với trí tưởng của mình.

— Anh lúc nào cũng có vẻ bình thản. Em nghĩ là anh hạnh phúc.

— Cảm ơn Nguyệt. Một mình luôn luôn là một hạnh phúc mà người khác khó biết.

— Mấy hôm em có đi ngang nhà anh, thấy bà giúp việc đang quét lá cây trước sân. Em không vào.

— Một dạo anh cũng thấy em đi với người bạn trai anh định kêu nhưng em đã đi sang con đường khác.

— Ở trong thành phố này mà không gặp nhau cũng lạ. Những con đường có cách xa nhau đâu. Phải phỏng anh?

Nghiệp cười.

Nguyệt đưa tay ra hứng những giọt mưa. Nghiệp nhìn thấy bàn tay Nguyệt ngửa lên, những ngón nhỏ, gầy guộc, hiện rõ trong ánh sáng lơ mờ. Nguyệt có vẻ gầy hơn ngày xưa. Gương mặt không có một nét buồn nào nhưng già dặn, người lớn. Ngày xưa, hình như là một cái bóng đã biến mất trên gương mặt Nguyệt.

— Em không biết bên trong ngôi nhà ấy bây giờ thế nào?

— Vẫn không có gì thay đổi. Vẫn một mình anh và bà Cảnh.

— Cái bình hoa trên bàn viết của anh?

— Vẫn còn, nhưng bà Cảnh thường quên mua hoa về để cắm. Đâu như ngày xưa cứ hai ngày em mang hoa tới thay một lần. Những cành hoa tím đỏ, anh nhớ, đã làm sáng căn phòng mùa mưa.

— Bà Cảnh còn nhớ em không nhỉ?

— Chắc là nhớ.

— Sao anh biết. Biết đâu bà ấy đã quên.

— Bà Cảnh nhớ dai lắm. Chính anh thường quên nhiều thứ nhưng mà bà Cảnh thì vẫn nhớ.

— Biết chứ. Anh chóng quên.

Nguyệt đan những ngón tay ướt nước vào nhau. Bụi mưa từ rèm dù bắn xuống. Nghiệp tần mẩn đếm những giọt nước đọng chạy quanh rèm dù. Hai bàn tay Nguyệt áp vào mặt, những vụn nước làm mặt Nguyệt tái xanh. Cơn mưa ồ ạt giận giữ với những cơn gió mạnh và mặt sông quây đạp như một con cá lớn. Một lúc sau cơn mưa dịu lại chỉ còn nghe tiếng nước buồn bã và bóng tối vây quanh.

Nghiệp châm một điếu thuốc. Khói thuốc thơm lồng vào những giọt mưa. Hai người bắt đầu im lặng với nhau, Nguyệt co ro ôm lấy hai cùi vai của mình, nhìn mèngh mông ra mặt sông bây giờ chỉ còn là một màn mưa và bóng đêm dày đặc. Nghiệp cũng im lặng nhìn ra mặt sông với những vòng khói của mình. Một điếu thuốc duy nhất còn lại trong bao hút trong cơn mưa có cái xúc động của nó.

Nguyệt bỗng nói:

— Tóc em ướt hết rồi.

Đồng thời bàn tay nàng vuốt nhẹ trên mái tóc. Nghiệp thong thả búng nhẹ tàn nói:

— Hút xong điếu thuốc anh đưa em về. Đồng ý không?

— Anh không đưa người bạn nào sao?

— Không.

— Đưa em về làm gì anh?

— Không làm gì cả. Chúng ta như hai người bạn thân lâu ngày gặp lại. Anh muốn đưa em qua một con đường. Thế thôi.

— Buồn lắm. Thà em cứ về một mình.

— Nhưng cơn mưa này còn kéo dài?

(còn tiếp)

NGUYỄN THẾ

a.j. cronin

1— *Xin cho biết sơ lược về thân thế và sự nghiệp của A. J. Cronin.*

2— *Ông Cronin có những văn phẩm nào chiếm giải Nobel?*

ĐỖ VĂN THỊNH (Nhà Bè)

1— Archibald Joseph Cronin sanh năm 1896 hiện còn sống là một y sĩ và tiểu thuyết gia người Anh.

Ông tốt nghiệp Y khoa Bác sĩ tại Đại Học Đường Glasgow, phục vụ trong quân đội Hoàng gia Anh trong Đệ I Thế chiến. Giải ngũ, ông mở phòng mạch chữa bệnh ở South Wales rồi ở Luân Đôn trong 9 năm từ 1921 đến 1930. Kể từ 1930, ông bỏ nghề chữa bệnh để viết văn.

Tiểu thuyết ông viết rất ăn khách và được dịch ra nhiều thứ tiếng, kể cả Việt ngữ. Trong số những tác phẩm nổi tiếng nhất của ông, phải kể tới các cuốn «Hatter's Castle», «Three Loves», «Grand Canary», «The stars look down», «The Citadel», «The keys of the Kingdom». Ông Cronin còn viết

kịch nhưng không thành công lắm. Vở kịch nổi tiếng nhất của ông là «Jupiter Laughs».

2— A. J. Cronin chưa được giải thưởng Nobel, và chắc khó lòng được trao giải đó vì tuy tiểu thuyết của ông viết hấp dẫn, dễ thương nhưng không có gì sâu sắc với giá trị đặc biệt nào cả.

ngày tây, ngày ta

1— *Ngày 19 tháng 6 năm Quý Hợi nhằm ngày nào Dương lịch? Sanh lúc 2g30 đêm 24-3-1945 nhằm ngày nào Âm lịch?*

THÚY LIÊN

2— *Ngày 27 tháng chạp năm Canh Dần (24 tuổi) nhằm ngày nào Dương lịch?*

VĂN CAO (KBC 4918)

1— Ngày 19 tháng 6 năm Quý Hợi (năm nay 51 tuổi) nhằm ngày 01-08-1923.

Sanh lúc 2g30 đêm 24-3-1945 nhằm ngày 12 tháng hai năm Ất Dậu.

2— Ngày 27 tháng chạp năm Canh Dần (24 tuổi) nhằm ngày 03-2-1951.

cộng sản v.n.

1— MTGPMN và quân Cộng Sản Bắc Việt khác nhau thế nào? Tại sao Hà Nội phải chia ra 2 phe như vậy? Mục đích?

2— Ngày 21-9-1952 nhằm ngày nào Âm lịch?

3— Nữ họa sĩ nào nổi danh nhất VN?

GIA LONG (Cam Ranh)

1— Đặt câu hỏi như trên, tức là em đã biết MTGPMN và CSBV chỉ là một. Đó là lực lượng Cộng sản Việt Nam. Năm 1960, Hà Nội tạo ra cái tổ chức gọi là MTGPMN nhằm những mục đích chính trị trong đó có những điểm chính sau đây:

— Che dấu sự xâm lăng của Miền Bắc. Với cái tổ chức MTGPMN, họ nói cuộc chiến tranh tại Miền Nam là một cuộc nội chiến chứ Bắc Việt không nhúng tay vào. Cả thế giới biết rằng hiện CSBV có cả mấy trăm ngàn quân tại Miền Nam mà họ vẫn trắng trợn chối dãi.

— Âm mưu hạ uy tín của VNCH. Với sự xâm lăng che dấu của họ, Bắc Việt tuyên truyền Chánh Phủ VNCH không đại diện cho toàn thể nhân dân Miền Nam, và còn có một lực lượng nữa, đó là MTGPMN. Thực tế cho thấy sau mười mấy năm chiến tranh gây bao tang tóc, CSBV núp sau mặt nạ MTGPMN, cũng chẳng chiếm được lấy một vùng nào khả dĩ đặt được trụ sở cho cái chính quyền ma của Mặt Trận. Còn dân thì họ chỉ kiểm soát được một số nhỏ bé bằng sự cưỡng bách, khủng bố, đe dọa vv.. Tức là họ thiếu cả hai yếu tố Đất và Dân để hậu thuẫn cho lập luận của họ.

— Với danh hiệu MTGPMN, Bắc Việt mơ ước sẽ lôi kéo được người dân nhẹ dạ ở Miền Nam, nhất là những thành phần bất mãn mà ở bất cứ nước nào cũng có. Họ tuyên truyền đó là tổ chức hoàn toàn do người Miền Nam chủ xướng. Nhưng điều đó cũng không bịt mắt được ai. Ai cũng biết đó chỉ là một tổ chức bịp bợm của CSBV.

2— Ngày 21 tháng 9 năm 1952 nhằm ngày 03 tháng 8 năm Nhâm Thìn.

3— Việt Nam ít nữ họa sĩ. Anh thấy người ta nói nhiều tới Bé Kỳ.

HỐI SUẤT

1— 1 Yen tiền Nhật bằng bao nhiêu tiền VN?

2— 1 F tiền Pháp bằng bao nhiêu tiền VN?

3— Xin chương trình phát thanh Nhật ngữ như Anh và Pháp ngữ thì xin ở đâu và có được chấp thuận không?

MI MI (Saigon)

1— Đồng Yen hiện được thả nổi tức là không có hối suất nhất định, trị giá tùy theo thị trường.

Trên thị trường tuần này thì một Yen trị giá khoảng 2đ VN.

2— Theo hối suất chính thức, thì một quan Pháp trị giá 97đ VN. Nhưng theo giá thị trường thì một quan Pháp bằng 110đ VN.

3— Hiện hệ thống Vô Tuyến Truyền Thanh VN chỉ có những chương trình ngoại ngữ sau đây: Pháp, Anh, Trung Hoa, Thái, Miên. Chưa có chương trình Nhật ngữ.

Muốn xin các chương trình Anh, Pháp ngữ, hãy viết cho Cục Vô Tuyến Truyền Thanh VN, đường Phan Đình Phùng, Saigon.

NGUYỄN TUẤN ANH

ẢO HƯƠNG (Cao Lãnh)

1- Bí tiểu thường do sỏi gây ra. Muốn biết rõ phải thử nước tiểu, chụp hình bộ máy bài tiết nước tiểu, (Urographie). Uống Urosiphon, Théobromine sẽ dễ chịu. Nếu ở quê vào mùa bắp, cháu có thể lấy râu ngô đem sắc nước uống sẽ thấy hiệu quả ngay mà khỏi tốn 1 đồng cắc.

2- Xương chân hay đau nhức về mùa lạnh có thể là triệu chứng của bệnh phong thấp kinh niên. Hãy uống Salicyl, Butazolidine, Hydrocortisone và Aspirine sẽ bớt.

3— Đề trị chứng suy nhược tổng quát của cơ thể cháu có thể uống Glucose và chích Syncortyl. Nhớ ăn nhạt.

HÙNG (Phan Thiết)

1— Chiều cao 1m50 ở tuổi 14 tại xứ ta không có gì đáng lo ngại cả.

2— Sức nặng 37kg ở tuổi cháu chẳng bao giờ được coi là mập.

3— Cháu hỏi chú: tuổi 14 có phải là lứa tuổi vừa lớn không? Chú phải trả lời ngay là tuổi 14 của cháu đúng là lứa tuổi lắm cảm nhất đấy. Chú còn nghĩ là cháu hẳn không thuộc loại học trò thông minh.

HỒNG MINH THU (Nha Trang)

Cháu hãy dùng Pommade Mitosyl thoa gót chân xem sao.

TRẦN THỊ BÍCH DƯƠNG (Đà Nẵng)

Mỗi tối trước khi đi ngủ cháu nên thoa da mặt bằng kem dưỡng da như Beauty Sleep hiệu Elizabeth Arden. Ít lâu sau da sẽ săn lại và trở nên mịn màng.

TRẦN THỊ THU HOÀI (Saigon)

Cháu nên đến khám 1 Bác Sĩ chuyên về ngoại thương mới mong chỉ dẫn đúng cách.

LÊ PHÚC (Huế)

Chính vì da mặt quá nhờn, các tuyến nhờn hoạt động quá mạnh nên mụn mặt nổi đầy. Cháu hãy dùng Savon Dermacid hay Sacnel để thoa mặt rồi sẽ toại nguyện.

NGUYỄN THỊ TUYẾT (Saigon)

1) Cháu và bạn cháu có thể dùng thuốc trấn thống như Pyrèthane, Aspirine để uống cho khỏi nhức đầu. Kiên nhẫn, tránh táo bón và nên ăn nhiều rau.

2) Muốn tăng cường trí nhớ hãy uống Glutalam hay Cervotonic.

LÊ TUẤN (Quảng Nam)

Nếu không nằm mơ bảy hạ mà vẫn đạt tới sự khoái cảm thì phải chữa trị ngay. Càng để lâu càng có hại cho hạnh phúc gia đình và cho tương lai truyền giống.

Trước nhất phải tỉnh dưỡng trong một căn phòng yên lặng và ăn uống tâm bồ. Phải dùng thuốc an thần như Valériane Bromures, Passiflorine. Đồng thời chích Strychnine. Nếu không thấy bớt cháu nên đi khám 1 BS chuyên về thần kinh để thử nước tiểu sống và duyệt xét lại toàn hệ thần kinh.

NGUYỄN VĂN ĐỨC (Nha Trang)

1- Chú đang nghĩ là chứng nhức đầu kinh niên của cháu chỉ là hậu quả của bệnh viêm xoang mũi (Sinusite) vì mũi cháu cứ bị chảy nước vàng (mủ) luôn luôn. Phải tới nhờ 1 BS chuyên trị Tai — Mũi — Họng chụp hình các xoang mũi và rồi đèn khám bên trong lỗ mũi. Tùy theo bệnh nặng nhẹ có thể bơm thuốc để rửa nhỏ thuốc hay giải phẫu mới hết nhức đầu.

2- Cháu lại vừa đau thương hàn khổ nên nếu có bị mỗi một như cháu tả cũng chẳng phải điều lạ — Hãy uống Activarol hay Strongérol.

3- Muốn gân xanh bớt nổi phải uống Opo — Veinogène trong một thời gian lâu.

LÊ THỊ KIM LIÊN (Gia Định)

1- Trong vòng vài năm trời mà độ cận tăng từ 1 Dioptrie tới 4d5 thì đích thị là cháu không chịu giữ vệ con mắt khi học bài, đọc sách nghĩa là khoảng cách giữa mắt và sách không được cân cho đúng, hoặc ánh đèn quá yếu v.v.. Cháu nên tới nhờ 1 BS nhãn khoa đo lại thị lực và

khám đáy trông mắt xem có bệnh gì khác nữa chẳng.

2- Cháu hay bị cảm như vậy phải tránh các luồng gió (quạt, cửa mở rộng). Uống Conmel sẽ bớt.

3- Uống Méliomène hay Hémagène đường kinh sẽ đều trở lại.

4- Thoa Dénisoline lên mặt cho trứng cá lặn bớt.

HOÀNG TÙNG LÂM (Saigon)

1) Ở một số người, bộ phận sinh dục nam thường bị dư da (phimosis). Chỉ có cách giải phẫu cắt bớt đi chút đỉnh là gọn gàng ngay.

2) Lông trên thân thể ta mọc nhiều hay ít là tùy theo giống người (Ấu Mỹ rất nhiều), tùy theo khí hậu nơi sinh sống (xứ lạnh mọc nhiều để che cho thân thể ấm áp hơn). Vậy nếu cháu có ít thì đâu có phải là bệnh mà cần chữa trị. Xin đừng thắc mắc. Và đừng nên dùng các loại thuốc «bôi đầu mọc đầy» được quảng cáo trên báo.

NGÔ HẠNH CHUÔNG (Saigon)

Chỉ có BS chuyên sản phụ khoa mới đủ thẩm quyền giải tỏa nỗi lo âu của cháu trước ngày lên xe hoa. Vậy xin đừng ngần ngại. Hãy tới thăm nhà chuyên môn đó đi!

THU HẰNG (Tri Tôn)

Ăn xong hay bị nôn chứng tỏ bộ máy tiêu hóa bị trục trặc rồi đấy. Nhớ kiêng đồ mỡ. Ăn uống cho đúng giờ giấc. Theo chú cả bao tử lẫn gan của cháu đều yếu. Tạm uống những thứ sau đây trước khi chụp hình bao tử, thử phân và thử máu (Bilirubinémie): Citrosodine, Ku-zyme, Cholagol và Largactil hay Bromanautine.

anh chỉ yêu đầu

truyện dài ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Một lúc, thời gian đủ để Chi trở vào nhà bởi trong đám đồ khâu của mình ra một cuộn chỉ, Chi thông đầu chỉ xuống. Nhưng thay vì cột chùm hoa vào thì tôi lại cột ngón tay út của tôi.

— Rồi, kéo mạnh lên.

Khi biết là đầu chỉ đang này là tôi chứ không phải chùm hoa, Chi cười lớn :

— Anh làm như anh là... kiến không bằng.

Tôi cũng cười theo :

— Thì anh là kiến mà.

— Kiến gì ?

— Kiến vàng. Kiến vàng hay đốt, đốt sưng vù hai mí mắt em luôn.

Chi giựt đầu sợi chỉ :

— Anh Huy xạo ghê.

Tôi đáp lại :

— Anh Chi dễ thương ghê.

Đầu sợi chỉ đã được gỡ từ ngón tay tôi để buộc vào ngang thân cộng hoa. Tôi dặn Chi, nhẹ nhẹ thôi nha, coi chừng người ta giận người ta rút xuống thì tội nghiệp lắm đó. Nhìn cảnh tượng một người đứng dưới chân tường và một người đứng trên cửa sổ với một bông hoa thì đang được «leo lên» bằng sợi chỉ, chắc là Sơ Giám thị sẽ chẳng ưa chút nào. Có thể tôi sẽ bị kêu cảnh sát tới bắt và có lẽ em Chi sẽ bị nhốt kín trong phòng và bị cấm chỉ ra khỏi nội trú cả tháng không chừng. Nghĩ thế, tôi chột dạ bèn dặt xe ra đứng ở đường nhìn lên.

Bây giờ cộng hoa đã leo lên được tới cửa sổ và Chi đang ngậm nó ngang miệng. Trời ơi, dễ thương quá, tôi kêu lên khẽ như vậy và đưa tay vẫy Chi.

— Anh về nha Chi.

Chi cầm cọng hoa trên tay, nói với :

— Anh chờ Chi một chút.

Một chút của Chi hơi lâu. Thời gian đợi Chi trở vào kiểm miếng giấy và cây bút rồi ngồi hí hoáy viết gì đó xong xếp lại ở bờ cửa sổ bây giờ đủ để tôi hút hết một điếu thuốc, nếu tôi có sẵn gói thuốc trong túi lúc này.

Cầm miếng giấy trên tay, Chi nhòai người ra khỏi cửa sổ gọi tên tôi thật to :

— Anh Huy.

Miếng giấy được xếp lại thành hình một chiếc máy bay. Chiếc máy bay chẳng chở bom đạn mà chỉ chở một hàng chữ mực xanh, hẳn là một lời thật dễ thương. Chiếc máy bay giấy thoát từ những ngón tay của Chi, vút ra khỏi cửa sổ rồi chao lượn trên không. Tôi chờ cho nó lượn hết vòng sẽ rơi xuống để chạy tới lượm lấy. Nhưng nó không rơi xuống mà lại bay đi. Kỳ lạ quá kia, tôi nhảy lên xe và gắng đạp theo. Hình như đang có một cơn gió lớn, chiếc máy bay giấy của Chi cưỡi gió cứ vậy là bay đi. Thỉnh thoảng nó lại chao lượn một vòng như tình nghịch muốn trêu chọc kẻ đang đuổi theo nó. Cuối cùng, khi tôi gần đuổi kịp, chiếc máy bay giấy rơi xuống cái trên những đám lá của một bụi cây thấp. Tôi ngả vội chiếc xe đạp nhào lên gỡ lấy tờ giấy, mở ra đọc ngấu ngiến :

Chúc anh Huy ngủ ngon

Và nhớ mơ thấy em Chi.

Đã xa mất khung cửa sổ phòng Chi. Tôi cầm tờ giấy đứng ngơ ngẩn nhìn trời. Trời có đám mây trắng lười biếng ngủ sớm. Trời còn lại vạt nắng vàng cuối ngày nằm mệt mỏi trên những ngọn cây. Tôi nhét miếng giấy có hàng mực xanh vô túi rồi cầm đầu đạp miết. Một lúc sau bỗng thấp mình nhẹ tênh, thấy mình bay bổng và tan biến vào những cụm mây trên trời. Lúc ấy, những cụm mây trắng loăng ra, tỏa hương thơm ngát.

Khung cửa sổ phòng Chi vẫn khép kín. Khung cửa sổ ấy đã không bao giờ mở ra trước mắt tôi như trong mộng tưởng. Có lẽ một lần nào đó tôi sẽ chết. Tôi mong được chết trong cơn mộng tưởng ngọt ngào, để tôi còn sống hoài với thế giới không hơi thở của mình. Thế giới ấy, Chi sống trên đôi bàn tay tôi chụm lại, khi mở ra như một khung trời. Bởi vậy sẽ không bao giờ có định mệnh. Bởi vậy, tôi sẽ không bao giờ sợ mất Chi.

Chiếc xe nặng nhọc đếm từng vòng trên đường về. Mọi thứ lĩnh kính đeo theo hình như trĩu xuống. Ở lưng chừng một con dốc tôi muốn vắt tung chúng đi hết. Khi về đến nhà Trường thì đôi chân mỏi nhừ, muốn gầy rời từng khúc, tôi đẩy chiếc xe cho Chúc dắt vào. Con bé hỏi vài câu gì đó tôi chẳng kịp nghe, và cô ta lục tung mọi thứ tôi chở về.

— Anh Huy coi bộ mệt phờ người.

Liên khui cho tôi một hộp nước trái cây. Tôi nói, cái đau của Liên hồi nãy nó chạy sang tôi rồi đấy. Trường đẩy tôi lên nhà, cậu ở đây ăn cơm, lát tôi đưa cậu về.

Ngả dài lưng trên chiếc ghế rộng ngoài ban công, buông thõng tay chân và nhắm nghiền mắt, tôi nghĩ, có lẽ chủ nhật tới tôi phải đến với Chi.

MÙA HẠ

chương tám

Cầm tấm phiếu có ghi tên Anh Chi và tên tôi, Sơ Giám thị đặt vào cuốn sổ bia đen, xếp lại. Một cử chỉ vô hồn. Tôi lặng thinh đợi cho người nữ tu gỡ mắt kiếng và chậm rãi lau từng chút một. Xong, bà đeo trở lại mắt, nhìn tôi chăm chú. Giọng bà nghe như lời nói thầm :

— Em Chi đau rồi.

Đứng lặng thinh lúc lâu sau tôi mới hỏi được một câu :

— Thưa Sơ, em ấy đau lâu chưa ạ ?

Giọng người nữ tu vẫn khô như một viên sỏi, sỏi đá không bao giờ thấm nước :

— Gần một tuần lễ nay rồi.

Tôi lững thững đi ra phía ngoài, nhìn lên tháp chuông của ngôi nhà nguyện bên kia đường. Bầy chim sẻ chủ nhật đuổi bắt nó giỡn với nhau trên mái ngói sậm, tiếng chúng nối tiếp nhau thành một chuỗi âm thanh nghe bỗng quen bỗng lạ và bỗng buồn đến vỡ từng hơi thở ngắn. Em Chi đau gần một tuần lễ nay rồi. Tôi trở lại bàn Giám thị, lúc ấy đang đông những thân nhân trao phiếu tiếp khách tới. Mặc họ, tôi chen thẳng tới trước mặt người nữ tu, hỏi lại cho rõ :

— Em Chi đau nặng lắm không ạ ?

Bị cắt ngang công việc, bà hơi chau mày, đáp cụt ngắn :

— Nặng.

Tôi chồm lên, vịn lấy mép bàn :

— Tôi vào thăm em ấy được chứ ?

— Không được đâu.

Một viên sỏi không bao giờ thấm nước. Sao tôi bỗng cảm thấy thù ghét những con người có trái tim bỗn phận. Họ chỉ làm những công việc thật bình thường, thật đều đặn. Trái tim ấy không bao giờ vỡ ra được tình thương. Trái tim ấy là một tảng đá. Những tảng đá chỉ mọc được loài rêu hôi hám. Quả thực tôi đã không chịu đựng nổi được nữa. Hơi thở nóng bừng bừng, tôi cúi sát mặt vào cuốn sổ mà người nữ tu đang viết, mắt bình tĩnh rõ rệt :

— Tôi muốn vào thăm em ấy.

Người nữ tu buông bút, nhắc lại câu trả lời bằng một giọng hằn học :

— Không được đâu.

Tôi to tiếng :

— Tại sao lại không được ạ ?

Mọi người trong phòng chú ý đến câu chuyện, dạt ra. Người nữ tu ngồi sau bàn viết đứng dậy, nhìn tôi trừng trừng :

— Ở đây chúng tôi có luật lệ, không bao giờ tu viện tiếp thân nhân ở ngoài phòng khách.

— Nhưng mà em tôi đau nặng.

Tôi dẫn giọng. Người nữ tu Giám thị cũng dẫn giọng đáp lại :

— Đó là bổn phận của nội trú, đã có chúng tôi lo. Chúng tôi đã có bác sĩ lo.

Không khí trong phòng khách nặng nề. Mọi người đổ dồn mắt về phía tôi. Một người đàn bà to lớn, môi đỏ má phấn đứng bên cạnh nhỏ lời với tôi :

— Việc gì mà cậu phải sốt ruột, đã có các Sơ ở đây lo cho rồi.

Tôi lặng thinh ngó bà. Sơ giám thị ngồi xuống ghế lật đám phiếu, tìm tấm phiếu có ghi tên tôi và tên Chi đặt lên trên. Giọng bà đổi khác :

— Được rồi, nếu ông muốn lo thì tôi làm giấy cho ông đưa em ông về nhà lo. Càng đỡ cho trường chúng tôi.

Nhưng vừa ghi vào cuốn sổ được vài hàng, Sơ Giám thị lại lẳng lẳng gạch đi bằng hai đường thước mực đỏ. Bà đổi ý kiến :

— Không được. Trường hợp em Chi không được. Mẹ em ở Saigon nên đã giao em cho nội trú lo tất cả. Chúng tôi không dám giao em cho ai khác.

— Nhưng tôi là anh của em Chi mà.

Phải vận dụng tới một lời xác định khó khăn ấy, nước mắt tôi ứa ra từ bao giờ, đã rớt dài xuống miệng.

— Tôi biết chứ, người nữ tu đôi thái độ, hình như bà muốn an ủi tôi phần nào. Nhưng không thể đưa em ấy ra khỏi nội trú được đâu.

Tôi đưa ngón tay gạt vội những giọt nước mắt. Có lẽ trông tôi tội nghiệp lắm. Giọng vẫn còn nghẹn, tôi nói :

— Tôi chỉ muốn vào thăm em ấy thôi mà.

Thấy người nữ tu im lặng, tôi xuống giọng năn nỉ :

— Cho tôi vào thăm em ấy một chút thôi, thưa Sơ. Tôi sốt ruột quá.

Khi ấy, cánh cửa phía sau Sơ giám thị chột mở, một Sơ thật trẻ, thật xinh mang kính cận bước đến bên bàn Sơ Giám thị đang làm việc thưa một chuyện gì đó. Lợi dụng cơ hội, tôi sấn tới phía cánh cửa ấy, bất chấp lời yêu cầu của tôi có được Sơ Giám thị đồng ý hay không, tôi xầm xầm bước vào hành lang nội trú.

— Ở kia, ông Huy.

Tiếng sơ Giám thị hốt hoảng :

— Không làm như thế được đâu.

Và tôi nghe rõ những tiếng chân đuôi theo ở phía sau. Đến cuối hành lang thì tôi bị chặn lại đối diện với, hai người nữ tu.

Sơ Giám thị tái mặt, giọng mất bình tĩnh :

— Ông không thể hành động kỳ cục như thế được. Đây là một tu viện, ông không thể đi bất cứ đâu nếu không được phép.

Tôi nhìn sang người nữ tu trẻ mang kính cận, cầu cứu :

— Xin Sơ cố giúp tôi.

Người nữ tu trẻ hơi bối rối với lời khẩn cầu của tôi, nhưng bà cũng tìm ra được một cách giải quyết. Quay sang Sơ Giám thị, bà nói :

— Hay để em đưa ông ấy lên xin Sơ Giám đốc?

— Không được đâu, Sơ Giám thị gạt đi, chuyện không đến nỗi phải phiền đến như thế.

— Nhưng thực sự là phiền rồi.

— Ta phải tránh phiền thêm.

— Nhưng em thấy có thể giải quyết êm đẹp được. Hoặc là để ông ấy đem em Chi về hay để ông ấy vào thăm.

Tôi đứng im một chỗ đợi hai người nữ tu dàn xếp chuyện và cố lắng nghe từng mẩu đối thoại của họ.

Người nữ tu đứng tuổi hỏi :

— Hiện giờ nhỏ ấy đang ở đâu?

Người nữ tu trẻ hỏi lại :

— Nhỏ nào ạ?

— Thì nhỏ Chi đó.

— À, em ấy vẫn còn ở trên bệnh thất.

— Ăn cháo được chưa?

— Qua nay vẫn uống sữa.

— Chị phụ trách phòng của nhỏ ấy đó à?

— Vâng.

— Tôi thấy chưa có trường hợp nào nhà trường để thân nhân vào thăm như thế này cả.

— Nhưng em cho rằng cũng có vài trường hợp ngoại lệ nào đó chứ. Để em cứ thử trình lại Sơ Giám Đốc xem sao.

— Tùy chị.

Dứt hai tiếng ngắn, Sơ Giám Thị bỏ đi ra phía văn phòng đằng trước. Chừng đã xa dăm bước, người nữ tu trẻ quay sang nói với tôi :

— Ông theo tôi đưa ông lên xin phép Sơ Giám Đốc.

Tôi lẳng lẳng theo sau màu áo xanh và đôi chân mang «săng đan» trắng thoăn thoắt bước đi. Tôi muốn hỏi thăm bà một câu gì đó về Chi, nhưng tôi lại cứ im lặng đi theo vậy cho đến hết dãy hành lang. Rẽ tay mặt, chúng tôi dừng lại trước cửa một phòng đầu dãy nhà quét vôi hồng. Có lẽ là phòng của Sơ Giám Đốc. Ở đây tôi gặp một người nữ tu nhiều tuổi hơn, đeo kính trắng, (có điều tôi để ý là những người nữ tu áo xanh ở đây sao hay bị cận thị). Bà ngồi sau chiếc bàn rộng mà hai hàng sách xếp hai bên đã chiếm gần một nửa. Bức tường sau lưng bà là một tấm hình màu lớn, chụp quanh cảnh một ngôi thánh đường vĩ đại nào đó, với những đường cong và màu sắc cổ kính, với cây cầu bắc qua một mặt sông phẳng lặng, in hình bầu trời và ngọn tháp cao vút.

Thấy tôi và người nữ tu bước vào, Sơ Giám Đốc xếp cuốn sách dày cộm mà bà đang đọc, sửa lại gọng kính ngó lên. Lần này tôi được mời ngồi xuống chiếc ghế kê sát tường gần phía ngoài nên không nghe rõ những câu đối thoại của họ. Người nữ tu trẻ hình như phải cố gắng lắm để trình bày rành rẽ đầu đuôi câu chuyện và sự có mặt của tôi ở đây. Chừng vài ba phút sau tôi mới được mời tới ngồi xuống chiếc ghế kê sát bàn Sơ Giám Đốc.

(còn nữa)

TÒA SOẠN

● **PHẠM NGỌC HƯNG** (Ninh Hòa) : Duyên Anh phải đi nằm bệnh viện vì thứ bảy báo trả về ào ào đến phát sốt. Nói đùa chứ Duyên Anh đã khỏi bệnh và đã đi làm việc trở lại. Cảm ơn lời thăm của cháu.

● **NTH** (Đà Lạt) : Sao lại «gửi đi rồi không nghe tin tức gì». Tòa soạn đang trả lời cho cháu đấy. Bằng chứng hùng hồn là có đi có lại... mới toại lòng nhau rồi nhé.

● **TI B.N. Kh** (Quảng Tín) : Tên cháu có vẻ gián điệp quá. Thư và bài cháu đã nhận được, có loan tin trên mục Bài nhận được mỗi tuần nhiều lần rồi. Chắc cháu không có theo dõi.

● **ĐÔNG MIÊN** (?) : Bài đăng hay không đăng. Thế thôi. Chứ làm sao dám cười. Đôi khi ta khiêm nhượng và đôi khi ta cũng không nên khiêm nhượng quá đáng. Bạn ạ. Bài của bạn Tòa soạn đang đọc.

● **TỪ LY** (Chợ Lách) : Cháu cứ viết bài cho Tuổi Ngọc. Và như thế cháu đã ở trong gia đình Tuổi Ngọc rồi. Đề nghị của cháu đặc biệt lắm, nhưng chắc

mấy tác giả viết truyện dài đau lòng vì truyện mình bị cắt xén ra làm trăm mảnh. Cảm ơn lời chúc của cháu.

● **ANH CHI** (TT.HL.KQ.) : Định chờ xỏ con nhà Đinh Tiến Luyện hay sao mà lấy bút hiệu này. Đi lính mà còn nhớ tới Tuổi Ngọc là qui lắm rồi. Bài của bạn đang đọc. Về bút hiệu có nên đổi một cái chẳng?

● **NGỌC THÙY KHANH** (Phan Rang) : Ở Tòa soạn đã nhận đủ cả những bài của anh. Tất cả đều đang đọc, hy vọng sẽ đăng được một ít. Giải ngũ và đi dạy bây giờ đó là điều mơ ước của nhiều người đó. Cảm ơn lời hỏi thăm.

● **NGUYỆT CẨM** (?) : Viết bài đừng ra ngoài phạm vi Tuổi Ngọc là có hy vọng đăng. Bài đã nhận được và đang đọc.

● **HOÀNG XUÂN THƯƠNG** : Đó là lỗi hoàn toàn do Tòa soạn chứ không phải do tác giả. Về phần này tòa soạn đã có lời cáo lỗi trên số báo sau đó. Mong bạn thông cảm. Làm báo khác những công việc khác ở chỗ nó phức tạp và tẻ nhạt vô cùng, nhiều khi không tránh khỏi những «lỗi lầm kỹ thuật».

● **NGUYỄN LƯU LINH** (Tuy Hòa) : Đã nhận được bài cháu và đang đọc. Cháu khen quá làm chủ đám ngưng. Bài của anh ấy có trong 1 số trước đó.

● **ANH VIỆT THI** (KBC 6568) : Đừng rỗi. TVS đúng là NH. Nhưng đó là điều mà tòa soạn không ngờ bạn ấy lại rất thường như thế. Tòa soạn thành thật nhận lỗi này. Bài bạn đã nhận được và đang đọc.

● **TẠ VĂN SĨ** (Qui Nhơn) : Thật là đáng tiếc, về việc bạn chép lại mấy bài thơ đã đăng ở Văn dưới bút hiệu Nam Hoa gửi cho TN. Tòa soạn đã không thể kiểm soát hết những bài vở gửi về đã đăng chưa. Mong bạn khi gửi cho báo khác thì đừng gửi cho TN và ngược lại. Đã có thư về TN và Văn phiên trách bạn đấy, với nhiều hiểu lầm đáng buồn. Bạn chỉ nên ký một bút hiệu khi gửi bài như vậy.

● **PHÙNG MIÊN THOẠI** (?) : Gửi bài và chờ. Đó là đặc điểm của Tuổi Ngọc. Bài của bạn đã nhận được. Tòa soạn đang đọc.

● **TRẦN QUANG THIẾU** (Kon Tum) : Cảm ơn lời khen của anh. Tiếc hôm ấy không gặp ở tòa soạn nhỉ. Về người bạn ở Cần Thơ anh viết tên tắc, tôi không rõ nên hơi thắc mắc một chút. Đã được biệt phái như thế đỡ quá. Đi nhận tin đây : Các anh Tiên, Nghệ, Vũ Dương, Nguyên, Hoài hiện ở đâu thư về Thiếu ở 32 Cường Để Kon Tum.

● **NHẮN TIN RIÊNG** : Mừng Mán (Huế) : Đã nhận được xấp bài mới. Rất vui khi thấy anh thông cảm như thế. Đã gửi sách ra chắc anh đã nhận được?

● **TRẦN THUY THẢO** (Huế) : Đã nhận được thư và bài. Cả hai thư, một đề

ngày 5 và một ngày 10. Viết cho ai cũng được cả. Cứ viết về những gì mình thích. Và tập chờ đợi cho quen vì đã là... bạn ngọc mà.

● **LÊ THỊ TRƯỜNG GIANG** (Cần Thơ) : Rất vui lòng đón nhận sự cộng tác em. Những cái nhỏ nhoi góp lại sẽ thành cái lớn chứ.

● **TRẦN VIÊN DUNG** : Cảm ơn bạn về lời khen dành cho tờ báo. Tờ Hợp Kiến vẫn còn đóng đô ở CP đấy chứ. Tuổi Ngọc đăng tất cả những bài hay của bất cứ bạn ngọc nào chứ đâu cần gì những bài của tác giả quen... Vẫn mong một thư sau «tình cảm» hơn.

● **NGŨ LUÂN** (Quang Trung) : Chắc là bạn đã ra Nha Trang. Thôi hẹn một ngày khác tới thăm tòa soạn cũng không muộn mà. Thư bạn vẫn nhận đều. Chúc vui và may mắn.

● **DI HẠ** (Đà Lạt) : Thi xong về Sài Gòn nói dóc với Tờ Hợp Kiến chơi, chưa chắc ai hơn ai đâu nhé. Bài đó chắc là Tòa soạn «kiểm duyệt» đấy. Đừng thắc mắc. Chúc thi đỗ để thực hiện điều mong ước nhé.

tuổi ngọc

In tại

CƠ SỞ ẤN LOÁT XÂY DỰNG

9B15 Thánh Mân, Chí Hòa

giá bán

Một số	80đ
Ba tháng	960đ
Một năm	4160đ
Ấn hành mỗi kỳ 8.000 số	

TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI

270, Đề Thám — Sài Gòn

Với một chiếc xuồng mượn của người đàn bà ở ven hồ, họ đã làm quen với những cách chèo thuyền. Ban đầu, xuồng chòng chành như sắp sửa lật úp. Rồi dần dần cũng quen đi, và trở thành thành thạo. Hồ Lak có những bãi sen rộng lớn. Chèo xen kẽ giữa đó, hái sen, vọc nước ngắm chim, thật là thoải mái.

Hồ bát ngát và ngút mắt. Đứng trên ngọn đồi có căn nhà của Bảo Đại nhìn xuống tưởng chừng như mình đang ở một hòn đảo nhỏ. Rồi cũng đi thăm những nơi mà Bảo Đại xưa kia đã nâng niu trau chuốt. Nào là phòng tiếp khách với sàn gỗ bóng loáng. Nào là phòng ngủ của các nàng Công Chúa lộng lẫy. Dù bây giờ đã im lìm, nhưng hương sắc ngày xưa như còn vương lại. Mời mọc khách lạ để trầm trồ ca ngợi.

Lak, tên cái hồ đẹp nhất Ban Mê, sẽ là một địa điểm giải trí đẹp đẽ trong nước vào thời bình. Bây giờ Lak còn hoang vu, nhưng vài năm sau biết đâu Ban Mê nổi danh nhờ Lak?

Sáng thứ hai, sau một ngày rưỡi sống với Lak, chín thanh niên chào tạm biệt nó. Những bọt nước tung tăng như hứa hẹn điều gì.

Kia, thành phố cũ đã trở lại. Êo ụt trong phố xá để tưởng nhớ đến cái thú thênh thang giữa Lak, mênh mông, ngời đẹp.

NGUYỄN ĐÌNH HIẾU

(lặng chuyến đi tháng tư bảy ba)

NHÀ XUẤT BẢN ĐỒNG ĐAO HÂN HẠNH GIỚI THIỆU :

NĂM NĂM DÒNG SÔNG THƠ

thi phẩm của TRẦN HUIỀN AN

DẠO NÚI MÌNH TA

thi phẩm của HÀ THỨC SINH

- Hai dòng thơ tiêu biểu của hai tác giả quen thuộc.
- Quà tặng ý nghĩa nhất cho mùa hè 73.
- LÁ BỐI và NAM CƯỜNG phát hành trên toàn quốc.

Các bạn ở xa muốn có bản đặc biệt Năm Năm Dòng Sông Thơ xin gửi bưu phiếu 300đ. đề tên Ô. Trần Sĩ Huệ, hộp thư 64 Tuy Hoà. Sách sẽ được gửi đến tận tay các bạn.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

VĂN

Ngân Phố, Sissi, Trầm Mặc, Vũ Thảo, Tây Phong, Đỗ Thủy, Trần Thị Ngọc Sương, Hà Xuân Diễm, Hoa Nguyên, Triều Nguyên, An, Đỗ Văn Ngọc, Mất Thổ, Nguyễn Đoan Ngọc, Đỗ Kỳ, Nguyễn Lệ Chiêu Mưa, Lữ Duyên, Tôn Nữ Thu Dung, Drang, N. H. D. A. Trần Thánh Cung, Lê Hà Thăng, Đinh T. Đạm Thảo, Ai Thương, Hoàng Thụy Khanh, Tiểu Hạ, Hạ Ca, Nguyễn Đăng, Liên Quang, Trần Đình Sơn Cúc, Anh Vũ, Nguyễn Nguyễn, Đinh Huyền, Ngọc Quỳnh, Hàn Trâm, Trương Thành Kim, Hoài Diễm Từ, Túy Hạnh Linh, Hoài Thu, Trần Quang Thiệu, Nguyễn Thị Lệ An, Hoàng Du Thụy, Đan Hoàng, Thương Ái, Hạnh Phưởng, Lữ Đức Nghiêm, Hoàng Uyên, Mỹ Trang, Mây Mùa Thu, Nguyễn Thị Tiểu My, Đào Văn Thương, Trần Nguyễn Dế Thương, Dạ Lai Hương, Di Hạ, Minh, Tuệ Uyên, Đạm Thường.

THƠ

Phạm Ngọc Hạ, Đặng Đức Huy, Dương Thương, Triệu Liên, Văn Dza Thảo, Nguyễn Thị Như Lan, Huỳnh Văn Hùng, Thảo, Nam Chinh, Nguyễn Lan Viên, Nguyễn Lăng, Điêu Tàn, Quốc Bằng Lê Minh Liệt, Huyền Du, Triều Nguyên, Nguyễn Hoài Nhơn, Phạm Viêt Thiên, Cao Nhật Quyên, Cao Nguyễn, Huyền Vũ, Đào Mai Hồng, Hoài Mặc Thanh, H. T. Ngọc Nga, Huỳnh Văn Hùng, Trần Mộng Hoàng, Uyên Nga, T. B. V. T., Nguyễn Thanh, Trầm Thị Hoàng Anh, Quân Vương, H. T. T. N., Thiên Vũ, Ngô Vũ Nam Giao, Anh Vũ, Đinh Vô Danh, Đoàn Tổ, Liêm Quang, Tịnh Tâm, An Vi, Trương Trung Tâm, N. H., Tâm Cận, Trần Thành Thạch, Phạm Thủy Tiên, Tuấn Nghĩa, Nguyễn Thông, Bắc Phi, Phan Thị Thái Chinh, Đỗ Văn, Đinh Thị Đạm Thảo, Nguyễn Tân Trí, Hoàng Nhữ Mi, Nguyễn Tế Khôi, Liêu Tri, Lê Hà Thăng, Đinh Vũ Quang Khanh, Tôn Nữ Thu Dung, Phạm Khánh Vũ, Trần Văn Nghĩa, Nguyễn Cung Trần, Thập Cẩm, Thanh Nhân Vũ Lệ Ái, Thương Ái Linh, Hoài Vọng, Hạ Lan, An Thụy Ly, Lê Khai Nguyên, Hoàng Vũ Miên Trường, Đoàn Tổ, Ngụy Ngọc An, Phạm Lỗi Chi, Ái Khanh, Nguyễn Ngọc Nghĩa, Dã Tràng, Thương Ái Linh, Từ Ly, Huỳnh Chiêu Vọng, Bé Thơm, Hoàn Nghê Mục, Khuê Việt Trường, Linh Thiêng, Mã Quế Thanh, Trần Văn Từ, Đan Thư, Võ Đức Biếc, Nguyễn T., M. N, Nghê Tiểu Vân, Ốc Tiêu, Nguyễn Văn Thông, Đỗ Yến Tước, Nguyễn Thị Tiểu My, Tạ Tâm Tư, Ngô Bất Tử, Quảng Nguyên, Trần Nguyễn Bất Hạnh, Hồ Khê Bạc, Trầm Thị Dế Thương, An Thùy Vũ, Hoàng Lê, Trầm Tử Linh, Trần Thánh Cung, Trần Trà My, Lữ Đức Nghiêm, Hương Mai, Nguyễn Thương Hoài, Hoàng Du Thụy, Hoài Đông, Phan Tất Loan, Dạ Lai Hương, Di Hạ.

Sữa MONT BLANC

tuổi trắng

MONT BLANC

*của xứ non cao
dồi dào sinh tố cần thiết cho
trẻ con và người có tuổi.*